

ALF™

Райнер Блутнер
ИСКАМ
ВСИЧКО!

КИБЕА

РАЙНЕР БЮТНЕР
АЛФ
ИСКАМ ВСИЧКО!

Превод: Ивета Милева

chitanka.info

„Искам всичко!“ е втората книга от шесттомната поредица „АЛФ“, създадена по едноименния американски телевизионен сериал. Авторските права върху сценария принадлежат на американската телевизионна компания „Ейлиън Продъкшънс“, но първото оригинално литературно издание е реализирано не в САЩ, а в Германия — от издателство „Льове“, Биндлах. Писателят Райнер Бютнер (1948), белетризирайки кинематографичния текст, е изявен в жанра на късия криминален разказ.

ШОК ЗА ЦЯЛ ЖИВОТ

Слънцето бавно слизаше зад хоризонта и в дома на семейство Танер се готвеха за вечеря. Уили, Кейт, Брайън и Лин вече бяха в трапезарията. Липсваше само АЛФ.

Отсъствието му веднага бе забелязано. Извънземният вече беше член на семейството. Никой не можеше да си представи живота без него въпреки произшествията, предизвикани от това ексцентрично рунтаво същество, а те често надвишаваха границата на поносимост у едно средно американско семейство.

— Някой виждал ли е АЛФ? — попита Кейт. В погледа и се яви онова нервно пламъче, което проблясваше винаги щом предусетеше беда.

Брайън незабавно бе изпратен да търси извънземния си приятел.

Разбира се, Кейт би могла да си спести напрежението, защото АЛФ се разхождаше най-спокойно в градината и с особено старание, един по един, изследваше плодовете на авокадото, паднали от дървото по време на следобедната буря. Освен ядките и котките във всички възможни разновидности и породи, авокадото бе един от любимите специалитети на АЛФ. Душа даваше за тях. Днес като че ли беше доста придирчив. Явно търсеше твърде специален екземпляр, защото с досада захвърляше ту един, ту друг плод. Някои му се виждаха незрели, други пък — презрели. Един бил с набръчкана кора, друг — изгнил.

Когато Брайън пристигна в градината, той веднага се втурна да събира нападалите плодове.

— Виж! Това авокадо не е хубаво — каза той и тикна едно под носа на АЛФ. — Червиво е.

АЛФ скочи, грабна плода от ръката на Брайън и изкрещя:

— Дай ми го, искам го!

— Какво? Ти и червеи ли ядеш? — Брайън се извърна с отвращение.

— А на теб за какво ти са? Може би отиваш на риба? — рече АЛФ.

— Всъщност дошъл съм да те взема за вечеря. Идваш ли? — попита Брайън и продължи да гледа с погнуса своя вечно гладен приятел.

— Не, ти отивай. Майка ти не обича да гледа червеи. Но ми запази нещичко за ядене. — И АЛФ лакомо облиза огромната си муцуна, предвкушвайки удоволствието.

— Е, да ти е сладко! Ще се видим после! — пожела му Брайън и влезе в къщата.

АЛФ внимателно започна да изследва друго авокадо.

— Тук няма никакъв червей! — установи той разочарован, хвърли плода високо през оградата и той тупна в градината на семейство Ачмонек.

Ракел Ачмонек се яви на градинската врата. АЛФ се обърка от това видение в ягодовочервена рокля с тънки презрамки. Той изцяло забрави ролята си и указанията, с които Танерови му бяха пълнили главата в случай, че срещне някой земен. Вместо това АЛФ поздрави любезно:

— Буенас тардес^[1], Ракел, как сте?

Съседката не можа да повярва на очите си, вторачи се в АЛФ, сякаш виждаше дух, после вдигна ръце и изкрещя.

В уплахата си АЛФ затвори градинската врата, за да се скрие от това истерично същество. Дишаше тежко, бе сложил ръка на сърцето си. Разбра, че е било твърде нетактично от негова страна да се покаже така изведнъж пред Ракел.

Дали тя бе още отвън? Какво ли щеше да направи сега? АЛФ се наведе предпазливо и погледна през процепа на оградата. Ракел Ачмонек бе осенена от същата мисъл. Тъй че сега и двамата се гледаха смаяни. Око в око. След миг Ракел отново изкрещя. А АЛФ, уплашен от изригналите чувства, нададе страхотен вой.

Той подскочи като ужилен, шмугна се в къщата, прекоси трапезарията на Танерови и продължи да реве, сякаш го деряха:

— Тревога първа степен! Тревога първа степен! Приземява се извънземен! — И мигом изчезна в гардероба.

Всички се спогледаха в недоумение. На Уили му приседна.

— Защо се е разбързал така? — учуди се Лин.

Уили почука плахо на вратата на гардероба. Последва многозначителен отговор: „Заето!“ Уили съвсем се обърка, рече едно „О! Извинявайте!“, а после попита Кейт колебливо:

— Нали АЛФ знае, че това не е тоалетната?

— Надявам се! — отвърна Кейт и в гласа ѝ прозвуча заплаха. Нито тя, нито Уили обаче бяха сигурни. За да се избегнат по-тежки последствия, Уили рязко дръпна вратата на гардероба и видя АЛФ да трепери под купчина дрехи.

— АЛФ! АЛФ! Какво става с теб? — Уили гледаше треперещата космата топка с дълбоко съчувствие. В този момент на входната врата се позвъни.

— Хм, хм, отвори, Уили! Всичко ще се изясни от само себе си! — И мелмаковецът затръшна гардероба отвътре.

Уили отвори входната врата и в трапезарията нахълта преобразена до неузнаваемост Раquel Ачмонек, следвана от безпомощния си съпруг Тревор, който все още се надяваше да я убеди да не върши намисленото. Прекалено късно! Раquel беше набрала такава скорост, че заеквайки, изстреля една след друга куп безсмислици.

— О, Кейт, Уили! Ужасно беше! Просто отвратително! Имаше дълга... и два огромни... О, чудовищно!

Кейт и Уили се спогледаха многозначително. По всичко личеше, че това представление бе крайно неприятно за Тревор.

— Въобразява си! — опита се да обясни той. Всъщност след толкова години би трябвало добре да познава жена си. Тя се нахвърли разярена срещу него.

— Нищо не си въобразявам! — След това се обърна към Кейт и Уили и развълнувано произнесе: — В градината ви има чудовище! Чудовище! Мога да се закълна, че и по-рано съм го виждала!

Лин реши да узнае подробности и любезно попита съседката как по-точно изглежда чудовището.

— Ами като Кинг-Конг. Само че по-малък. Изчезна зад вашия гараж. Може би още е там — задъхваше се вече Раquel.

Кейт се опита да излезе от положението.

— Да идем да видим. Но съм сигурна, че там няма нищо!

— Щом така мислите, идете и сама кажете на онази твар... — Сумтейки презрително, Раquel изтласка Кейт пред себе си към

градината.

Двамата мъже си, размениха красноречиви погледи. После Тревор тръгна след жените.

Преди да се отпрати също „по следите“ на чудовището, Уили каза на Лин:

— Предай на онази твар, че ще имаме спешен разговор!

Лин отвори гардероба и намери АЛФ облечен със сако и с мека шапка на главата. Преди да успее да продума, „чудовището“ изръмжа:

— Кинг-Конг! Нали? Да не би той да е имал шапка и сако? Да върви по дяволите тази надута гърмяща отровна змия!

В същото време следствената комисия заседаваше в градината. Госпожа Ачмонек пърхаше като подплашена кокошка на мястото, където бяха разхвърляни плодовете.

— Плюскал е авокадо! Вижте тези захапки. Четири зъба. Това не може да бъде човек!

— И майка ти имаше само два зъба! — обади се Тревор.

Унищожителният поглед на Радел му даде да разбере, че примерът му не е бил подходящ.

— Може би сте видели някое куче — забеляза Кейт смислено.

— Тази твар знаеше името ми! — извика истерично Радел.

— Ами сигурно е някое съседско куче! — усмихна се измъчено Кейт.

Уили също полагаше големи усилия, за да успокои съседката.

— Нали знаете колко лоши шеги си прави понякога с нас фантазията, Радел?

— Нямам нужда от вашите съвети — прекъсна го възбудено Радел. — Зная какво съм видяла!

Тревор я съжали.

— Ако питаш мен — измънка той, — най-вероятно е да си видяла Извънземното^[2]. На мен ми е все едно. — С тези думи обаче той още повече обърка жена си.

Кейт се помъчи да отклони надвисналата над дома на Танерови опасност. Тя сподели, че би могло да е някое от онези набръчкани китайски кучета. Тях най-често ги бъркали с други животни. Кейт погледна Радел с надежда.

— Не, не. Друго беше. Изглеждаше като от някакъв друг свят. Като същество от Космоса. — При спомена за отблъскващото видение

госпожа Ачмонек инстинктивно закри лицето си.

Изглежда, Уили бе последният шанс на Тревор, за да накара жена си да се вразуми. Той помоли съседа да обясни на Ракел, че няма никакви малки зелени човечета. В края на краищата Уили има висше образование!

Танер се поколеба. Но ето че за най-голяма изненада Тревор чу от образования си съсед да разсъждава на глас за същества от друг свят.

— Възможно е те да дойдат при нас. И да останат. Дори за много дълго да останат, казано по-точно, без да плащат и цент за храната си.

При вида на объркания и недоумяващ Тревор Уили сви рамене, поклати глава и добави:

— Така съм чувал.

На Тревор му дойде до гуша.

— Предавам се. Всички съчинявате. Хайде да си вървим вкъщи, Ракел.

Но Ракел не се предаваше така лесно.

— Сега вкъщи може да е опасно. Трябва да уведомим Службата за сигурност и Отдела за борба с извънземни — обяви тя.

Кейт и Уили изтръпнаха.

— О, не, недейте! Нали го направихте веднъж и не ви повярваха. Защо да го правите отново. — С последни сили Уили се опита да отклони съседката от злокобното ѝ намерение.

— Добре, тогава лично ще предупредя всички съседни за чудовището! — С тези думи Ракел хукна от градината направо към къщата на семейство Литвак. Тревор не успя да я задържи. Той чу само истеричните викове на съпругата си.

— Не излизайте в градината! Стойте си вкъщи! Извънземен шари из нашата улица!

Кейт се хвана отчаяло за главата. Все пак тя разчиташе на здравия разум на съседите и се надяваше, че няма да повярват на подобни измислици.

Уили обаче не беше много сигурен.

— Кейт, семейство Литвак също смятат, че Дик и Дуф ще се кандидатира за президентските избори — опита се той да опише интелектуалния им хоризонт.

Когато Кейт и Уили влязоха вкъщи, въздухът бе зареден с електричество. Лин бе сложила вечерята. Брайън обаче седеше в градината и отегчено следеше събитията, които се разиграваха там.

— Къде е Кинг-Конг? — Гласът на Кейт не бе никак дружелюбен. Тя отвори вратата към трапезарията и пред погледа ѝ попадна обидената физиономия на АЛФ.

— Значи и ти разпространяваш слухове, че съм приличал на маймуна? — озъби ѝ се той.

Кейт и Уили поеха дълбоко дъх. Закалени в безброй словесни битки с АЛФ, те знаеха, че понякога е по-добре да си замълчат.

Уили възложи на Брайън специална задача. Той трябваше да наблюдава какви ги върши госпожа Ачмонек, тъй като от нея можеше да се очаква всичко. Момчето изгледа баща си с недоумение.

— Искаш да шпионирам ли?

— Не, не — започна да се оправдава Уили. — Искам само да излезеш и да се огледаш... и да се послушаш... и да установиш дали... Да, върви да шпионираш!

Брайън тръгна. Без да обръща внимание на АЛФ, останалата част от семейството проведе оперативен военен съвет около кухненската маса.

— Знаеш ли, мисля, че Ракел няма да се успокои, докато не намери своя извънземен.

От опит се знаеше, че опасенията на Кейт по отношение на съседката не са безпочвени.

Лин се досети.

— Можем да вземем на заем някое космато животно и да го оставим в тяхната градина!

— Моля, по-точно определение за „космато животно“! — намеси се АЛФ, без някой да го пита. Той все още беше с шапка и сако, но по всичко личеше, че отново е в прекрасно настроение. За него несъмнено произшествието с Ракел Ачмонек бе приключило. Вече ставаше дума само за личната му красота и чест. „Някакво космато животно“ вместо самия него — чашата преля!

Предложенията на семейство Танер по този въпрос бяха твърде разнородни и се простираха от козата и мравояда до павиана и орангутана. Особено сравнението с орангутан предизвика острия протест на АЛФ.

— Ти да не си далтонист? — емна той Уили, който бе дал идеята за орангутана. — Моята козина е червено-кафява като сиенит.

След появата на Ачмонекови Уили, загубил всякакво желание да се впуска в изнервяща дискусия с АЛФ за цветовете нюанси, предпочете да се извини на суетното животно.

— Нямаше умисъл, АЛФ! Успокой се!

— Самото спокойствие съм; неокосмен бледорозов жител на предградие! — бе благодарността, която Уили Танер получи за своята учтивост.

В този миг влезе Брайън и донесе ужасяващи вести.

— Цяла тълпа хора са се струпали при госпожа Ачмонек — съобщи той гордо резултатите от шпионската си дейност.

Кейт пребледня, нададе вик на уплаха и скри лице в шепите си. Според нея мирът вкъщи бе застрашен.

Уили отново трябваше да бъде утешителният пристан за семейния кораб. Той успокои Кейт и започна да разработва защитни стратегии за проблемите, които положително щяха да възникнат.

— На първо време ти ще си седиш вкъщи, АЛФ! — разпореди се той.

— Какво ще рече „на първо време“? Изразявай се по-точно! — поиска АЛФ конкретен отговор. Събитията, изглежда, не бяха го засегнали.

— Ами ще рече, докато Раquel забрави, че е видяла говорещ мини Кинг-Конг с четири зъба! — Уили излезе от кухнята, без дори да удостои с поглед извънземния.

— Значи трябва да имам предвид, че това ще се проточи до края на другата седмица — изпъшка АЛФ.

Бяха минали цели два дни от онази изключителна среща на извънземния с една земна жена — без каквото и да е забележително събитие в посочения интервал. Уили се бе оттеглил в любимия си гараж, за да майстори разни неща и да си почине от АЛФ и децата.

Но и тук не се чувстваше защитен от мелмаковеца. От няколко минути вече АЛФ го изнервяше с тъпоумните си въпроси и Уили не можеше да се съсредоточи над кухненската везна, която поправяше.

— Не смяташ ли, че губиш премного време с твоите ремонти? — отново попита АЛФ без заобикалки.

— Да, и аз така мисля — отвърна Уили невъзмутимо. — Защото ти постоянно си губиш времето да повреждаш всичко!

— Колко хубаво, че нашите хобита взаимно се допълват! — избоботи АЛФ.

Уили не издържа. И без това нямаше да успее да излезе наглава с АЛФ.

— А ти непрекъснато ли трябва да ровиш? — подхвана го той.

Извънземният въздъхна дълбоко. После обясни на смаяния Уили, че се отегчава. И нищо чудно, след като вече цял месец е под домашен арест.

— Месец ли? Не, АЛФ, минали са само два дни.

— Не може да бъде, Уили — възрази АЛФ. — Как тогава съм могъл да направя 30 резки на парапета край стълбите?

Уили се зачерви като рак. Идеше му да изправи до стената този извънземен вандал. В последните дни сметката с прегрешенията на АЛФ твърде много беше набъбнала. Не можеше да продължава така. Преди обаче Уили да обмисли подходящи за случая строги наказателни мерки, в гаража нахълта Брайън. Той размаха някакъв лист и развълнувано обяви:

— Вижте! Портрет на АЛФ! Намерих го навън!

АЛФ дръпна листа от ръката на Брайън и започна да чете на глас:

— „Търси се отвратително на вид същество от Космоса.“

Той бе дълбоко възмутен от това определение.

— Подобна глупост може да напише само човек, който си мисли, че котките са прекалено красиви, за да бъдат изяждани.

Брайън докладва, че такива рисунки са разлепени по всички телефонни кабинки в района.

— Не, не, моля те, това е ужасно — изстена Уили.

— Ужасно ли? — възмущаваше се извънземният. — Това е отвратително! Рисунката е направо лоша. Изобщо не си приличаме. Ако ушите ми бяха толкова големи, щях да приемам сателитна телевизия без антена!

— Трябва да предприемем нещо! — реши Уили.

АЛФ не се затрудни да бъде конкретен: Брайън да вземе под контрол всички телефонни кабинки и да изтрие от рисунката огромните

уши.

— Чудесно, тогава ще мога да направя носа по-голям! — уточни Брайън.

Изненадан, АЛФ започна да опипва огромната си муцуна. След това удивено погледна към младия Танер. Портретът му ставаше все по-хубав. Забележки можеше да направи единствено господин Гордън Шамуей.

На излизане от гаража Брайън за малко не се сблъска с Тревор Ачмонек, който идваше при Уили. Брайън поздрави съседа с неестествено висок глас, за да предупреди баща си. Тревор изръмжа, че добре го е разбрал, и също му пожела добър ден. После се загледа след Брайън, клатейки глава. „Тия Танерови съвсем се побъркаха“, реши той.

През същото време Уили се печеше на шиш. Тази коварна гадина АЛФ отказваше да се пъхне под масата.

— Време е да погледнем истината в очите! — твърдеше той.

Кършейки ръце, Уили го умоляваше да изчезне. Най-сетне, буквално в последния миг, АЛФ се сви под тезгяха.

Тревор се зарадва, че намери Уили сам в гаража. Нужен му беше мъжки разговор и се надяваше да чуе някои неща от „учения“.

— Ракел ще ме побърка с нейната развинтена фантазия — оплака се той. — Сега взе, че направи скулптура на това същество от картофено пюре! — Тревор въздъхна дълбоко и продължи: — Ще ни направи за смях пред целия квартал! — Най-добрият пример, че с нея става нещо, били шишетата с мляко. Ракел постоянно му разправяла, че някой от Танерови всяка сутрин отпива по малко от тях.

АЛФ едва се сдържаше под тезгяха да не прихна с все сила.

Тревор се стовари върху един стол. Погледна Уили съвсем отчаяно.

— Не ми е приятно да го призная, Танер, но ми се струва, че тя е мръднала.

За щастие силен вик отвън заглуши оригването, което дойде изпод тезгяха. АЛФ искаше по този начин да поздрави Тревор за неговата констатация относно Ракел.

Ето че и госпожа Ачмонек се втурна в гаража и събщи развълнувано:

— Обади се Лени Скот. Иска на всяка цена да ме интервюира. Още тази вечер, във вечерната програма.

— О не, само не Лени Скот! — Тревор бе стъписан и обясни на недоумяващия Уили: — Той прави предавания само с ненормални. Първо окарикатурява кандидатите и след това оставя зрителите да им се подиграват и надсмиват.

Нищо не бе в състояние обаче да спре Раquel. Тя бе готова да се жертва в името на истината.

Тревор опита за последен път.

— Скъпа моя, моля те горещо! Не го прави! Ачмонекови винаги са се ползвали с добро име. Ще ни се смее целият град.

Но госпожа Ачмонеk бе решила.

— Истината трябва да излезе наяве. Най-сетне се намери човек, който поиска да я узнае от мен! — И госпожа Ачмонеk щяла да помогне на тази истина да възтържествува. У нея нямало и капчица съмнение, че трябва да го стори!

Ясно бе, че и Танерови нямаше да могат да се измъкнат от телевизионното събитие, в крайна сметка не ставаше дума само за Раquel Ачмонеk. Съществувахе и малкият проблем с АЛФ.

Лени Скот беше в ефир от няколко минути. Танерови възложиха на Лин да дебне появата на съседката. Водещият ѝ стана неприятен от самото начало. Възмутена, Лин извика към майка си, която сновеше из кухнята:

— Такъв отвратителен тип още не си виждала по телевизията, истински лигльо, ужасно!

Кейт се страхуваше от най-лошото.

— Нещастната Раquel! Той ще я направи за смях пред всички.

Уили, който също седна пред телевизора, беше зает повече с техния домашен проблем.

— Нещастният АЛФ, ясно ли ви е, че още тази вечер хиляди хора ще тръгнат да го търсят!

В мислите си той вече виждаше подивели човешки тълпи в гаража, които ровеха и разхвърляха всичко от горе до долу и която разбиваха скъпоценните му предаватели...

Брайън беше много мълчалив. Съвсем се бе вкиснал при мисълта, че може да загуби своя приятел.

— Дано не ни вземат АЛФ! — рече той на баща си.

Негово величество извънземният само това и чакаше. Той премина царствено през всекидневната и се закова пред телевизора. Само книжният плик с пуканки, който държеше под мишница, не подходеше особено на грациозната му осанка.

— Надявам се, че не си единственият, който се тревожи за моето бъдеще — извика той на Брайън, като гледаше под око Уили и Кейт.

Лин забеляза с възмущение:

— Как може в такъв решителен момент да се тъпчеш с пуканки? В края на краищата става дума за съществуването ти, АЛФ. Да бъдеш или да не бъдеш!

Забележката се оказа неуместна.

— Какво друго да ям? — реагира той веднага. — Пържените картофи свършиха. А щом ще играя главна роля в предаването „Тайни и загадки“, непременно трябва нещо да чопля.

Дискусията рязко прекъсна, а във всекидневната на Танерови настъпи гробна тишина. Отвратителният Лени обяви участието на някоя си Радел Аучмайнек.

На екрана се появи и самата Радел, безпомощна и смутена. Тя обясни на дръзкия водещ първо как се произнася правилно името Ачмонек. Това не направи особено впечатление на Лени.

— Добре, ще ви наричам просто Радел — реши той.

Тогава започна и мъчението на нещастната госпожа Ачмонек. За да докаже истинността на своята теория, тя бе взела със себе си скулптурата от картофено пюре, същата, с която беше докарала до лудост своя съпруг.

— Ето какво видях в градината на моите съседи — обясни Радел на явно смаяния Лени Скот.

— Аха, разбирам. Значи видяхте купчина картофено пюре! — веднага я подхвана той.

Публиката в залата избухна в смях.

Но в къщата на Танерови все още беше доста спокойно. Съчувствие, страх и злорадство постоянно се редуваха у Уили, Кейт, Лин и Брайън.

Само АЛФ беше дълбоко възмутен. Смятайки, че е засегнато достойнството му, той изкрещя:

— Хей, и това съм бил аз. Ама аз не съм чак толкова недодялан!

Положението на Раquel ставаше все по-лошо. Тя се опитваше смело да защити своето видение. Лени Скот обаче беше безмилостен. Той направи Раquel за посмешище по всички правила на своето „изкуство“. Танерови, които не изпитваха много топли чувства към съседката, вече я съжаляваха. Изглежда, само един царски се забавляваше. Той определи предаването като фантастично. Но неочаквано изчезна.

Лени беше безпощаден. Този жалък водач не пропускаше и най-дребната възможност да подиграе Раquel.

— Значи вие твърдите, че сте разговаряли с това същество? — обърна се той отново към Раquel. — Какво ви каза то?

— Говореше на испански. Каза „Буенас тардес, Раquel“ — обясни тя.

— „Буенас тардес, Раquel“ — изцвили Лени. — Значи той е от южната част на Вселената.

Публиката се превеи от смях.

После Лени обяви отворения телефон, на който всички зрители можеха да се обадят и да поставят въпроси на Раquel.

Ето и първото телефонно обаждане.

— Надсмивай се сам на себе си, дебелак такъв! Мога да ти кажа, че госпожа Ачмонек знае много добре за какво говори!

Лени вече се захласваше от смях.

Зрителят продължи да обяснява по телефона:

— Извънземни наистина съществуват. И те отдавна посещават тази планета. Въпреки че тук трябва да са особено внимателни с водата за пиене.

Телевизионната публика се забавляваше неотразимо и се наслаждаваше на отчаяната физиономия, която беше придобила нещастната госпожа Ачмонек.

Един от телевизионните зрители обаче се стресна.

— Този глас! Познавам този глас! — извика Уили Танер.

Лени продължаваше:

— Хора, аз мисля, че едно НЛО се готви да кацне, още един неидентифициран рошав обект.

— Слушай какво — избоботи отново онзи по телефона. — Ако ще е рошав, виж си първо косата. Тупирал ли си я, или имаш полиестер на главата си?

Уили и Кейт си поеха дълбоко дъх. След това се втурнаха в кухнята и там намериха потвърждението на лошите си предчувствия.

— Това е АЛФ! Той е! — отбеляза почти отчаяно Уили.

АЛФ наистина беше седнал върху кухненската маса и продължаваше да крещи в слушалката:

— Ало! Ало! — После удари с юмрук. Тоя тъпак затвори!

Кейт издърпа от ръката му слушалката, а Уили, окончателно ликвидиран, се тръшна на един стол.

— АЛФ, какъв дявол се е вселил в теб, та правиш такива неща? Не ти ли стига целият този хаос? — започна Уили.

— Не ти ли е ясно на какъв риск се излагаш с подобна акция? — намеси се поучително и Кейт.

АЛФ отново намери начин да се оправдае.

— Виж какво! Все някой трябваше да защити честта на госпожа Ачмонек. Наистина предаването бе страхотно. Но работата излизаше вече извън контрол. Реших да бъда гласът на разума!

Кейт и Уили Танер се чувстваха изтощени и предпочетоха да замълчат. Те решиха бързо да си легнат, преди измъченият Тревор да пристигне, за да търси съчувствие за позора на Радел.

— А ти ще изчезнеш в банята, АЛФ. За днес стига толкова!

На следващия ден Кейт, Лин и Брайън бяха седнали за вечеря и чакаха Уили, който закъсняваше. АЛФ тъкмо бе подхванал една от своите забележителни апетитни истории, от които на Кейт й ставаше лошо, когато Уили се появи на вратата.

— Здравей, съкровище! — имитира АЛФ интонацията на Кейт. — Какво ново? Приятни новини ли носиш?

Уили седна. Изглеждаше в добро настроение.

— Е, щом ме питаш по този начин, изглежда, си сигурен. Тревор се разхожда из квартала и прибира шерифското съобщение за залавянето ти.

— Супер! Бурята отмина. Ще ме намерите на плажа. Къде е плажното масло?

Извънземният скочи.

— Стой тук, АЛФ! — Гласът на Кейт не търпеше възражение.

Въпреки това АЛФ реши да опита.

— Страдам от остър недостиг на слънчеви лъчи вследствие карантината. Започвам да ставам бежов.

Уили не обърна внимание на оплакванията му, защото имаше и неприятни новини.

— Чувствавам се виновен заради Ракол. Толкова присърце е взела историята с телевизията, че вече не желае да говори с никого. По цял ден седи пред телевизора и гледа в празното пространство. Тревор е съвсем отчаян.

— Какво смята да предприеме? — попита Кейт.

Хм, решил е първо тази вечер да направи една дълга разходка, по време на която да анализира чувствата си, а после ще отиде да играе боулинг — обясни Уили ситуацията у съседите.

— Най-добре е да отиде отгатък и да поговоря с нея — отсече АЛФ, изпълнен от желание да помогне.

— Браво, кавалерчо, ти наистина си остроумен! Хапливата ирония на Кейт, изглежда, засегна АЛФ. Той се почувствува нещастен.

— Но аз трябва да предприема нещо. Горката жена! Тя е толкова объркана заради мен — отбеляза той угрижено.

— По изключение този път си прав. Ракол дори се опасява, че може да загуби разсъдъка си. Какво да направим? — Уили бе съвсем безпомощен.

И на Кейт нищо не и хрумваше.

— Не зная, скъпи — започна да разсъждава тя на глас, — говори с нея, бъди търпелив, убеди я, че не е виждала никакъв извънземен.

АЛФ протестира възмутено:

— Не може така! Мъдрецът казва: аз съм хаосът, значи съществувам. Аз съм незабравим. Трябва да измислим нещо по-умно.

Ракол Ачмонек седеше в своя червен утринен халат вече часове наред пред телевизора. Косите ѝ бяха разрешени, лицето ѝ — изпито и безучастно. Приличаше на човек, който дни наред не е излизал на чист въздух.

Приковала поглед в телевизора, тя не забеляза, че АЛФ внимателно надникна през леко открития прозорец. Видът на Раquel го шокира. В първия момент се стресна. Но веднага се сети какво всъщност иска да постигне. Спокойно монтира един малък, микрофон на перваза на прозореца в дневната, за да продължи след това работата си над телевизионния кабел отвън.

В гаража на Танерови всичко бе подготвено. АЛФ беше разглобил видеоуредбата на Уили. Атмосферата беше почти като в студио. Само водещият бе някак необичаен. АЛФ приличаше на извънземен, дошъл на бал с маски. За да подчертае още повече своята екзотичност, той бе облякъл една яркочълта фланелка и бе поставил очила за подводно плуване в същия цвят. Подсвиркваше си самодоволно.

— Чудесно! Радиотелевизионната компания „АЛФ“ започва своето предаване!

Той натисна едно копче и ликът му се появи на телевизионния екран у Ачмонекови. Раquel се стресна и впери разширените си от смайване очи в екрана.

— Поздравявам теб, земната жена. Ей, Раquel, чуваш ли ме? — обърна се към нея дрезгав глас.

Тя скочи, опита се да превключи, но на всички канали се явяваше това същество и звучеше неговият глас.

— Не се паникьосвай! Аз съм извънземният, когото ти видя преди известно време. Спомняш ли си? Аз съм твоят господин Картофено пюре!

Раquel изстена. Опита сама да се успокои, като си каза: „Спокойно, Раquel. Няма извънземни. Всеки го знае. Дори и аз.“

АЛФ обаче не я оставяше на спокойствие.

— Що за глупост! Ние наистина съществуваме. Аз правя това сега само за да ти докажа, че твоят разум си е все още на място.

— Моля те, недей — помоли горещо госпожа Ачмонеk образа от телевизора, — тъкмо започнах да живея нормален живот.

Тя като че ли се готвеше да избяга от стаята. Тогава АЛФ истински се разсърди.

— Какво? Ти наричаш това нормален живот? Да седиш по цял ден с халат пред телевизора?

Отчаяна, Раquel Ачмонек пристегна халата около тялото си и се свлече на фотьойла.

— Къде си? — попита тя и започна да оглежда стаята.

Допусна, че тоя извънземен може да се е скрил някъде наоколо.

— О, аз съм в извънземното пространство, далече, много далече, на милиарди светлинни години от земята — чу се отново гласът.

После АЛФ обясни на съседката, че иска да ѝ помогне да си възвърне вярата, въображението и младежката енергия. Уили и Кейт влязоха в гаража тъкмо когато ѝ предложи да вземе часове при някой скулптор.

— Какво правиш тук? — извика Кейт изненадана.

Без да губи самообладание, АЛФ разпери ръка пред видеокамерата, за да не забележи госпожа Ачмонек лекото смущение.

— Останете пред телевизора. Имаме малка техническа авария. Метеоритен дъжд! — извика той на Раquel по микрофона.

— Усложняваш нещата, АЛФ! — смъмри го Кейт, която схвана ситуацията по-бързо от Уили.

— Напротив! Опитвам се да оправя нещата. А сега най-добре изчезвайте от очите ми вие, космически дакел!

Уили побесня, че АЛФ го сравнява с дакел, но двамата с Кейт се отдръпнаха в дъното на гаража.

АЛФ дръпна ръката си и отново изплува върху екрана срещу госпожа Ачмонек. Незабелязано от нея той бе натиснал касетофона. Прозвуча музика от Вагнер като музикален фон на обръщението на АЛФ към земната жена.

— Чуй ме добре, Раquel. Много е важно за теб. Има толкова много неща в тази Вселена, които ти съвсем не е нужно да разбираш. Както, да речем, тази моя поява. Но аз съществувам. И независимо дали хората ти вярват, или не, ти знаеш, че аз съществувам. Благодаря ти.

Музикалният фон рязко прекъсна.

Раquel се наведе напред.

— Искам да те питам нещо. Защо носиш на главата си тези странни неща?

АЛФ се почувствува несигурно и се изгледа от горе на долу.

— Ах, да, това е част от нещата, които не е нужно да разбираш. Но има още нещо. Ти трябва редовно да оставяш веднъж в седмицата

на задната веранда по няколко парчета щрудел. И никога не си задавай въпроса защо изчезват. Или по-точно два пъти седмично.

— О, разбира се, ще го правя! — въодушеви се Ракел.

— Ти си смело момиче! Ах, сещам се още нещо. Защо нямаш котка? Трябва незабавно да си вземеш.

Чашата на търпението у Уили и Кейт преля. Преди обаче да успеят да се намесят, АЛФ приключи мисията си.

— А сега трябва да прекратя. Желая ти дълъг, щастлив живот и много сили. Обади се по телефона на Танерови и им кажи, че отново си съвсем нормална. И не забравяй щрудела. Бъди здрава!

След тези думи АЛФ веднага изключи апаратурата.

Ракел Ачмонек подскочи и радостно започна да се върти в кръг. „Благодаря! — викаше тя. — Благодаря ти, който и да си!“ И излезе от стаята с танцова стъпка и с картофената скулптура в ръце.

През това време в гаража се разигра твърде необичайна сцена. АЛФ бе напълно сразен. В очакване на задължителното конско евангелие той се опита да спаси онова, което все още можеше да бъде спасено.

— Зная, зная — защитаваше се той. — Не трябваше да правя това. Но го направих. Първо обаче мислих и след това говорих. Не, впрочем първо говорих, а после мислих.

Уили прекъсна словоизлиянието му.

— Хм, това, което стори, е много мило, АЛФ. Мисля, че наистина помогна на Ракел.

— Да, беше много мило. Ние се гордеем с теб — допълни Кейт.

АЛФ не можеше да повярва на ушите си, но не даде израз на своята изненада. Остана доволен от себе си, беше на висота.

— Така ли? Значи наистина съм страхотен? Може би ще получа и Нобеловата награда за мир? Тя би стояла чудесно върху камината.

След вечеря Кейт и Уили седнаха да играят карти. В този момент на вратата почука Тревор и веднага влезе.

— Хей, Танер, виждали ли сте някой да взема парчета от щрудела, който бяхме оставили на нашата веранда? — започна той.

Уили поклати отрицателно глава.

— Как е Ракел? Успокои ли се вече? — полюбопитства Кейт.

Тревор се усмихна притеснено.

— Тя казва, че някакво същество от Космоса и се е явило на телевизора и ѝ препоръчало да взема уроци по скулптура. Това според вас нормално ли е?

Кейт повдигна рамене.

— Както и да е, поне е щастлива — подчерта Тревор. — Сега ще излезем да вечеряме. Да ви донесем ли варена царевица?

— Благодаря, ние вече вечеряхме. Може би друг път. Всичко хубаво, Тревор — любезно отклони предложението Кейт.

Тревор излезе, подсвирквайки си. Тогава се отвори вратата на кухнята. Появи се главата на АЛФ.

— Чувам, че днес има варена царевица?

[1] Buenas tardes — добър ден (за следобед до свечеряване (исп.)). — Б.пр. ↑

[2] Героят от едноименния филм. — Б.пр. ↑

В РАСОТО НА КАЕЩ СЕ ГРЕШНИК

Ако по пощенските пратки се преценява значимостта на личността, то АЛФ можеше да се смята за генерален директор. Никой друг от семейство Танер не получаваше толкова проспекти, молби, предложения за лотарии и рекламни материали, колкото извънземният дебеланко. Освен телевизията, отварянето на пъстрата поща спадаше към любимите му занимания и той непрекъснато се стремеше приливът ѝ да не намалява.

През онзи вторник сутринта пощенската кутия бе изключително пълна. Вече половин час АЛФ седеше на масата в трапезарията и сред планина от пликосе с всички възможни големини и цветове отваряше с нож писмата.

— О, виж това тук, Кейт. Специална марка за спомен от един тип, който бил ходил на разходка по Луната!

Изпълнен с недоумение как заради такава нищо и никаква работа се прави цяла пощенска марка, АЛФ завря плика под носа на Кейт. Тя се усмихна и обясни на извънземния, че тази разходка до Луната е била един от звездните мигове на цялото човечество. Тогава седмици наред се е говорело само за това, тя и досега помни съвсем точно вълнуващото предаване по телевизията. Според нея този човек Нийл Армстронг напълно е заслужил пощенска марка.

— Е, щом е така — заключи АЛФ, — аз ще бъда първият извънземен, който си мие ръцете преди ядене. Дали биха ме сложили по този повод на някоя извънредна марка?

— Възможно е сапунената индустрия да те удостои с орден! — пошегува се Кейт.

АЛФ отново се зае с пощата си и прекъсна своите занимания едва когато Уили се върна от работа.

— Хей, Уили, добре, че си идваш. Какво ми носиш?

— Нищо!

— Значи същото като вчера. Колко си находчив! — измърмори АЛФ.

Уили запази хладнокръвие. Предвкусваше удоволствието от вечерята.

— Какво ли е сготвила днес вярната ми съпруга? — попита той и наострил ноздри, се отправи към кухнята.

— Погледни във фурната! Сложила съм нещо за теб.

Кейт се почувствува поласкана от интереса на Уили към нейното кулинарно изкуство.

— Във фурната? Без да го наглеждаш? — попита гладният Уили, предупреден от един поглед на АЛФ.

— И без това нямаше да ти хареса. Телешкото месо не можеше да се яде — чу се откъм АЛФ. А като връх на всичко той посъветва Кейт. — Друг път по-добре накисни месото предната нощ в марината. Тогава няма да е толкова жилаво!

Кейт побесня, но реши да не отвръща на глупавите приказки на АЛФ. Вместо това тя се извини на Уили и му предложи да си направи сандвич, ако е останало още от хляба.

— Би трябвало да е останала половинката от хлебчето със стафиди — даде информация за хранителните припаси у дома АЛФ, без някой да го пита, и побърза да смени темата. — Хей, Уили, няма ли да подариш нещо на монасите?

— На кои монаси? — подразни се Уили.

— Получихме прошение от братята от Ордена на смирието! — размаха някакъв документ АЛФ.

Уили обаче вече бе открил нещо съвсем друго в хартиените купища на АЛФ.

— Та това е чековата ми книжка!

Само с един скок той се намери до масата.

— Защо е тук? — попита ядосано и измъкна чековата книжка от купчината.

Извънземният изигра любимата си роля, като се превърна в олицетворение на невинността. После грабна чековата книжка от ръката на Уили и забеляза:

— Да, това са твоите чекове. А аз ще ти кажа, че никой по-добре от мен не може да те подпише! — Демонстрира го веднага върху един от ненужните пликове. — Успях да постигна дори тази женска опашка, с която украсяваш голямото „Г“! — добави той.

Уили дръпна чековата книжка от ръката му.

— Тези чекове все още носят моето име — изкрещя той с почервенияло лице. — И затова аз единствен ще решавам кой колко пари ще получи. А опашките ми не са женски, а декоративни! — Уили рязко се обърна и излезе от кухнята.

— Няма що, чудесно настроение! — извика възмутено АЛФ.

Нещо не е наред тази вечер, реши АЛФ. По телевизията нямаше нищо интересно, а пощата си преглеждаше вече за трети път. С Танерови също не можеше да се предприеме каквото и да било. Уили дъвчеше хлебчето със стафиди, а Кейт шиеше костюм за Брайън. Малкият бе застанал като статуя върху един стол, за да може Кейт да определи дължината на панталоните.

— Стой мирен, Брайън, иначе ще се убодеш на някоя карфица! — предупреди тя сина си.

АЛФ взе на мушка костюма.

— Изглеждаш страхотно, амиго, почти като сина на папата!

Брайън обаче наистина се гордееше с облеклото си.

— Пиесата, която ще поставим в училище, е много важна. Аз съм брат Тък, един от веселяците на Робин Худ.

Това заинтересува АЛФ и той разказа на изненадания Брайън, че и на Мелмак е имало един Робин Худ.

— И той ли е ограбвал богатите и е раздавал парите на бедните? — попита Брайън своя галактически приятел.

— Не, той не е бил толкова тъп. Крадял е само дотогава, докато сам е станал богат! Ха-ха!

Кейт широко отвори очи и хвърли умоляващ поглед, към небесата, но АЛФ с възторг се удари по бедрата. Брайън така се разкисна, че Кейт не можеше вече да си върши работата.

— Моля те, Брайън, мирувай! А ти ни остави за известно време на спокойствие, АЛФ!

Кейт искаше до вечерта да завърши костюма.

— Окей, окей, тогава ще отида да ядосам Лин! — нацупи се извънземният. Чувствуваше се пренебрегнат.

Лин бе седнала на масата и си подготвяше уроците. Бе разпръснала край себе си стари снимки, лепило и една ножица.

— Какви са тия щуротии? — попита АЛФ.

— Това е за часа по социология. Правя родословно дърво — осведоми го Лин с удоволствие.

— Кой е отсякъл дървото? Дано не съм пак аз! — За по-сигурно АЛФ незабавно отхвърли вината от себе си.

Лин го успокои. Тя се наведе леко и подробно обясни на АЛФ какво точно прави.

— Това не е истинско дърво. Виж! То показва всички мои прародители, за кого са се омъжили или оженили и кои са били техните деца. Всеки сродник си има по един клон.

— С изключение на вашата баба Дороти. Тя си има един синигер. Ха! — избоботи, превивайки се от смях, АЛФ.

Лин също се разсмя.

Кейт обаче не понасяше упреци към майка си. Тя вдигна заканително вежди и предупреди и двамата:

— По-внимателно! Достатъчно!

АЛФ намигна приятелски на Лин.

— Нали старата не е потеглила отново насам?

Той прекалено добре си спомняше последното гостуване на Дороти. Наистина не биваше да се допуска тази превзета гъска да обръща къщата на Танерови с главата надолу. За целта той изобщо не се нуждаеше от помощта на Дороти. Умееше го отлично и сам.

Лин отново се върна към родословното дърво. Тя показа на АЛФ една снимка на Кейт от младите и години.

— В процеса на работа можеш да откриеш интересни неща. Например на тази снимка ясно се вижда, че собствената ти майка е използвала червило. На четиринайсет. А ти нямаш право на това, преди да станеш на шестнайсет.

— О, просто тогава устните ми ясно се открояваха — започна да се оправдава Кейт, която се хвана на въдицата.

— И миглите ти ли се открояваха тогава? — попита провокационно дъщерята.

Кейт реши да не се разпростира повече върху тази тема и се опита да намери смислено занимание за скучаещия АЛФ.

— Защо не си направиш и ти една такава семейна хроника, АЛФ? — предложи Кейт, без да подозира нищо.

— Да, много приятно е да си спомняш за своите предшественици — подкрепи я Лин. — С удоволствие ще ти помогна и ще ти покажа

как се прави родословно дърво.

Извънземният махна с ръка.

— О, аз си спомням много малко. Баща ми беше истински деспот. Той проваляше всичко, а майка ми по цял ден ядеше. За това не е нужна никаква хроника.

При такива лоши условия дори Кейт трябваше да признае, че все пак АЛФ се е развил изненадващо добре. Тя допусна, че вероятно това се дължи на прочутата му баба Шамуей.

— Благодаря за комплимента. Силните характери просто не падат духом — почувства се АЛФ поласкан. — Затова понякога си бърша носа с хартиена носна кърпичка, останала като спомен от тежкото ми детство — отклони покъртителната тема той.

Въпреки това разговорът за неговите мили роднини и за личното родословно дърво му достави радост.

В този момент в трапезарията влезе Уили и АЛФ като че ли само това чакаше, за да вземе окончателното си решение.

Хей, Уили — обърна се той отново към главата на семейството, — мисля, че и аз бих могъл да си направя такова родословно дърво. Навярно ще отскочиш до гаража да ми донесеш от кораба някоя и друга кутийка.

Уили, на когото и без това му беше скучно, реши да покаже на АЛФ, че не се сърди вече за провалената вечеря, и съвсем лекомислено се съгласи. Когато внесе в стаята и третия кашон, избърса потта от челото си.

— Сега разбирам защо космическият ти кораб е паднал — изпъшка той. — Претоварил си го.

— Не се преструвай, скъпи Уили. Трябваше да ми кажеш, че искаш да ти помогна. Не предполагам, че си толкова слабоват. Може би отново трябва да потренираш при културистите.

Докато АЛФ тършуваше усърдно в кашоните, Уили процеди през зъби:

— Казах ти да ми помогнеш, но ти не го направи!

— Но не ми хареса как го каза! Може би в бъдеще ще опиташ с вълшебната думичка „моля“. Тогава просто няма да мога да ти откажа.

Уили все още търсеше подходящия отговор, когато АЛФ започна да открива скъпоценни неща. Той изрови от дъното на един от своите

сандъци кафява папка и разхвърли върху масата няколко пожълтели снимки и всякакви дреболии.

— Ето, Уили, това е всичко, необходимо за моето родословно дърво. Можеш да занесеш останалото в гаража.

С пренебрежителен жест Танер старши даде ясно да се разбере как оценява това предложение и добави:

— Занеси си ги сам!

Лин обаче бе много любопитна и бързаше да разбере какво има в тайнствената папка на АЛФ. А той самият използва благодатния случай да се изяви. Стана и театрално разпери ръце.

— В тези кашони са събрани жалките остатъци от една голяма отминала цивилизация. Това са спомените за народ, чийто дух и култура наистина бяха неповторими! Неповторими в цялата Вселена!

Лин и Уили изслушаха патетичната реч на своя извънземен приятел повече развеселени, отколкото смаяни. През това време АЛФ отново се бе наместил на стола и бе разположил снимките върху масата. Разглеждаше ги задълбочено една след друга и избухваше в типичния си гърлен смях. На Лин наистина ѝ бе станало много интересно. Миналото на АЛФ я занимаваше. Тя взе една от забележителните снимки в купчината и попита:

— Кои са тези, въ... личности?

— О, дай ги насам. Страхотно! Това е моят четвърти клас в училище! — После посочи една фигура, която донякъде наподобяваше неговата собствена, и рече гордо: — Този тук, който яде лепило, съм аз! Гордън Шамуей от Мелмак, наричан още АЛФ.

Сега и Кейт поиска да чуе. Тя изостави шиенето и също се настани край масата. Снимката наистина правеше силно впечатление.

— Защо ли ви е била нужна толкова голяма прахосмукачка? — попита тя без умисъл.

— Това е моята учителка! — засегна се АЛФ.

Според Лин това не беше за вярване.

— Учителката ти в четвърти клас е била прахосмукачка? Не може да бъде, АЛФ!

— Много моля! Без оскърбления, госпожа Ландърс беше любимата ми учителка. Тя бе изключителна. Можеше да ходи на ръце и да събира влакънца с голямата си лакома уста... Да, тя наистина бе прахосмукачка!

Кейт взе друга снимка от купчината.

— О, виж, тук вероятно по невнимание си снимал палеца си!

И на него му се било случвало при снимане, намеси се Уили.

— Що се отнася до това — отвърна раздражено АЛФ, — аз колекционирам снимки на палеца си... А ето моя палец по време на заключителния бал... О, не, това е големият пръст на крака ми. Но снимката не е сполучлива! — Той я хвърли пренебрежително зад гърба си.

— Това твоите родители ли са? — Лин бе измъкнала нова фотография. Тя прояви сякаш по-особен интерес към нея. Нали ставаше дума за родословното дърво на АЛФ. А със замазани палци и пръсти на краката той не се представяше добре.

— О, да, това е в деня на сватбата им. Тук е уловен моментът, в който мама храни тате с едно парче сватбена котка.

Лин установи, че АЛФ има същия нос като баща си. Но брадавиците върху муцуната очевидно бяха наследство от майка му.

Извънземният възприе тази констатация като комплимент.

— Да, по отношение на носа моето семейство няма равно на себе си! Ха! Ха! Ха! Ха! Ще умра от смях!

Внезапно АЛФ рязко спря да се смее и пообъркан поклати глава. Беше обърнал снимката от сватбата и на гърба ѝ бе прочел една дата, която очевидно го обезпокои.

— Момент, тук нещо не е наред! Според тази снимка излиза, че моите родители са се оженили още през дванайсетата предисторическа ера. Но аз съм роден едва през дваисет и осмата следисторическа ера.

Танерови не можаха да схванат изненадата на АЛФ.

— Предисторическа ера ли? — попита Лин.

— Следисторическа? — обади се Уили.

— Какво означава това, АЛФ? — потърси яснота Кейт.

АЛФ отново се загледа в снимката, обърна я, пак я погледна, пак я обърна. Не можеше да повярва на очите си.

— Не звънна ли вече нещо във вашите глухи уши? Това означава, че родителите ми са били женени, преди аз да съм се родил. Това е непонятно.

АЛФ избяга от стаята. Снимката бе все още в лапите му.

Изоставеното семейство започна смаяно да се озърта. Какво означаваше всичко това?

— А хората казват, че е лесно да се отгледа извънземен! — измърмори под нос Уили.

— Кой казва подобни неща? — окончателно се обърка Кейт.

— Хората, които никога не са отглеждали извънземен — бе логичният отговор на Уили.

Танерови се заседяха на масата и с нескрито любопитство продължиха да разглеждат събраните младежки спомени на галактическия член на семейството. Времето обаче минаваше, а АЛФ не се връщаше и те се разтревожиха. Най-после Кейт и Уили решиха да видят как стоят нещата.

АЛФ се бе затворил в тяхната спалня. Отвън се чуваше тих плач. Сега Кейт и Уили наистина се уплашиха. АЛФ да плаче?

— АЛФ? АЛФ? АЛФ? — започна Уили.

— Кой е там? — чу се подсмърчане от спалнята.

— Кой би могъл да бъде? Отгатни! До три пъти! — Уили се опита да приложи една от баналните си шегички. Но реакцията от другата страна показва, че мелмаковецът в момента не е на същата вълна.

— Не съм в настроение за гатанки, Уили. Моля те, стой навън!

Уили не беше съгласен. Неговата алармена система беше на червено.

— Какво правиш вътре, АЛФ?

— Съзерцавам през прозореца и разсъждавам върху нещастния си живот.

— Не ме интересува какви ги вършиш, а защо си вътре?

Уили можеше да бъде и много проникателен.

— Типично, пак играеш ролята на главния учител — подсмъркна АЛФ. Все пак последва превъртане в ключалката.

Кейт и Уили шепнешком се консултираха дали трябва да разбират това като покана. Може би АЛФ действително имаше нужда от тяхната помощ.

— Ще влезем! — предупреди Кейт, отвори вратата и запали лампата.

АЛФ се беше проснал направо върху двойното легло и бе самата скръб. Около себе си беше подредил купчини носни кърпички. Мокрите от сълзи бяха вече хвърлени на пода пред леглото.

— Какво е станало? — разтревожи се Кейт.

— Като че ли репетира умиране на сцената!

Дори в този тежък час Уили не бе в състояние да прикрие иронията си. Ако погледите можеха да умъртвяват, той би бил вече труп.

— Продължавай! — изхълца АЛФ с пресипнал глас. — Продължавай с вицовете си, а моят живот е разкъсан на парчета.

Кейт седна на ръба на кревата до АЛФ и попита майчински съчувствено:

— Какъв е проблемът ти, АЛФ?

Той отново се разтърси от силно хлипане, след това вирна нос и на висок глас даде воля на цялата си болка.

— Вече ви казах. Белязан съм и нося най-ужасния белег на позора, защото съм роден по време на брак. По време на брак!

Уили и Кейт нищо не разбираха, съвсем нищо. Кое е позорното в тази история?

— Е, добре, ако това ще те успокои, ние и двамата сме родени по време на брак — увериха го Уили и Кейт.

— Е, и? — изкрещя АЛФ възмутен. — Да не мислите, че голямата Вселена се ръководи от същите морални закони, както вашата изостанала планета, на която гледате филми с непристойни танци.

Кейт остро възрази. Тя каза, че е гледала само „Треска в събота вечер“, а не била гледала онзи гаден филм „Мамбо“.

— А трябваше! — препоръча ѝ назидателно АЛФ. — Патрик Суейзи е добър актьор! Само дето танцува като приятеля ми Скип след петдесетата астробира!

Кейт реши да обърне страницата с тези нощни тревоги.

— Какво значение има за теб, че родителите ти са се оженили, преди ти да се родиш, АЛФ?

АЛФ се понадигна малко. Цялата спалня беше разхвърляна. Само за няколко минути бе успял да създаде хаос.

— Вие не можете да разберете. На Мелмак този, който е роден от женена жена, се намира в изключително тежко положение. Това е почти толкова лошо, колкото да обичаш котка, ако разбирате какво искам да кажа.

Отчаян, той се хвърли обратно върху възглавниците. Явно беше много разстроен.

— Да го оставим на спокойствие — предложи Кейт.

— А ние къде ще спим? — възмути се Уили от нахалството на АЛФ да си присвоява тяхното легло.

АЛФ пак вдигна глава.

— За разнообразие можете да опитате веднъж да спите в коша за пране — предложи той.

Кейт помисли за дивана, но според Уили той не бил удобен, защото имал твърде много ръбове.

Сега вече АЛФ не издържа.

— Прекрасно! — нахвърли се той срещу Уили. — Моят свят рухва, а господин Чувствителният се тревожи заради някакви си ръбове!

Усещайки, че у Уили се надига буря, Кейт го измъкна от спалнята и се опита да го успокои.

— Само за една нощ!

— Голяма оптимистка си! — отвърна Уили.

Останал сам, АЛФ отново се смъкна от леглото и се загледа през прозореца.

— Бих искал животът да е по-справедлив! — измърмори той под нос с огромно самосъжаление.

После погледна към съседната къща и видя как Раquel се приготвя за лягане. В момента тя оправяше косата си.

— Би трябвало добрата Раquel да бъде подсетена да спуска щорите, когато се съблича. В крайна сметка това е въпрос на съседска етика!

На следващата сутрин, прозявайки се, Танерови влязоха в кухнята да приготвят закуска. За своя изненада Кейт намери вече използван прибор. Сънена, тя отвори хладилника, за да извади масло, салам, сирене и яйца. Но дори и един бегъл поглед беше достатъчен, за да се събуди мигновено. Вътре зееше ужасяваща празнота!

В същия миг Уили забеляза върху масата своя касетофон и една бележка.

— Кейт, слушай какво ще ти прочета — каза той възбудено и започна:

Мило земно семейство. Тежестта на моя срам е толкова голяма, че аз реших да ви напусна. Включете касетофона за подробностите.

Уили натисна копчето и се разнесе началният акорд на „Кармен“. Арията на тореадора предвещаваеше драматизъм. След това чуха и АЛФ.

В гласа му се долавяше неопишуема тъга. Най-после той се обърна към земните си приятели:

„Здравейте, семейство Танер! Говори АЛФ. Навярно нямате нищо против, че изтривам вашия запис на «Кармен». Както междуременно сигурно сте установили, вече не съм при вас.“

Словото бе прекъснато от артистична въздишка.

„Ще отида някъде, където мирът и спокойствието ще окрилят моите мисли и ще ми дават сили да посрещам ударите на съдбата.“

— Той пък какво разбира от удари на съдбата? Все още се налага да му повдигам дъската на тоалетната! — сърдито рече Кейт.

АЛФ продължаваше да дърдори от касетата:

„Навярно някой ден, когато преодолее жалкия си произход, ще се срещнем отново. Бъдете здрави. Обичам ви всички. Продължавам с класическа музика.“

АЛФ затананика арията на тореадора, после касетата свърши.

Уили изключи касетофона. След щракването на копчето настъпи дълбока тишина. Кейт рече със сълзи на очи:

— Какво мислиш, къде ли може да е отишъл?

Уили сви безпомощно рамене.

— Един бог знае!

Утринното настроение бе спаднало до нулата, когато слязоха Лин и Брайън. И двамата се разтревожиха, щом научиха новината. Но те по-малко и от родителите си бяха в състояние да разберат мотивите. Всички бяха завладени от чувство на безпомощност. Уили прослуша още веднъж записа с надежда да открие някакъв знак за евентуалното местонахождение на АЛФ. Прозвуча отново умилително-патетичното: „Както междуременно сигурно сте установили, вече не съм при вас. Ще отида някъде, където мирът и спокойствието ще окрилят моите мисли и ще ми дават сили да посрещам ударите на съдбата.“

Всички се питаха къде би могъл да отиде един деветдесетсантиметров космат извънземен, без да направи впечатление.

Само Брайън имаше новина.

— Моят костюм за постановката е изчезнал. Вероятно АЛФ е тръгнал с него към Шърудската гора?

— Шърудската гора е в Англия. Запасите на АЛФ могат да стигнат най-много до Канада. — Според Кейт апетитът на извънземния надминаваше неговото благородство.

— Защо изобщо АЛФ е избягал? — настояваше да узнае Брайън. Уили се опита да му обясни.

— Ще разбереш, когато пораснеш.

— Колко да порасна? — поиска да уточни Брайън.

— Във всеки случай, когато станеш по-голям от мен. Защото аз все още не мога да разбера — обясни бащата.

През това време Лин претърси градината и гаража. Когато се върна, по лицето ѝ можеше да се прочете, че и тя нищо не е открила.

— Къде ли може да е отишъл? — изрече тя на глас това, което всички останали си мислеха.

— На някое място, където мирът и спокойствието окрилят мислите за съдбовните удари на живота! — цитира Уили механично записа.

Лин се стъписа.

— На някое място, където мирът и спокойствието... Това ми звучи познато!

Тя скочи, грабна коша за хартиени отпадъци и започна да рови.

— АЛФ искаше да изпрати джобните си пари на няколко монаси... Ето го!

Лин измъкна от коша едно от просителските писма, изглади го с ръка и започна да чете на глас: „Мир и спокойствие... ударите на съдбата“ ... Това е от братята от Ордена на смириенето!

— Ясно. Това е! АЛФ е отишъл в манастир! — удари се Кейт по челото.

АЛФ наистина беше отишъл в манастира на Ордена на смириенето. Като го видя с костюма „Робии Худ“ на Брайън, брат Ед

веднага го прибра. Монасите доста се чудиха на дребната му фигура, но при тях можеше да намери покой всеки с добра воля.

А посраменият АЛФ наистина бе с добра воля. Сега той помагаше на брат Ед и брат Кат в преработката на гроздето. Вече от часове бяха в манастирската изба и ронеха зърната от чепките. Никой не говореше. От време на време АЛФ пъхаше по някое зърно в устата си. Неговото мляскане и дъвчене бе единственият шум в избата. Но ето че започна да го измъчва дребен проблем.

— Извинявай, братко. Къде е мястото за малките монаси? — попита той и започна да пристъпва от крак на крак.

Отговорът беше мълчание.

— Трябва да облекча съдбата си! — опита се АЛФ с други думи да ги насочи към назрелия проблем.

Брат Кат безмълвно му посочи пътя.

Когато се върна, АЛФ вече не можа да затвори устата си.

— Вие тук да не сте се събрали заради някоя ужасна тайна като мен например? Или спадате към момчетата, които обичат да носят рокли? — опита се той да внесе яснота.

Брат Ед го погледна укорително и постави пръст пред устата си.

— Правилно, съвсем бях забравил. Ние сме орден на мълчанието. Ние не говорим. Нито дума повече няма да промълвя. Разбрах.

Брат Ед кимна, а АЛФ направи жест, сякаш заключва устата си. След пет минути мълчание и чистене на гроздето АЛФ изстена:

— Време е за виц, съгласни ли сте? Ще се пръснете от смях. Значи какво става, когато в манастира спира отоплението?

Преди да каже отговора на загадката, АЛФ се засмя гръмогласно. Манастирските стени отвърнаха весело: „Ха-ха-ха!“

Монасите обаче продължиха да мълчат. Тогава на портата се почука. Брат Ед стана и тръгна да види кой е.

— Нямате ли тук някой гърбав клисар, който да отвори? — попита АЛФ след него.

Като отвори портата, брат Ед видя пред себе си превития гръб на някакъв мъж. Беше Уили Танер, очевидно твърде изнервен, защото нямаше никакъв опит с монаси.

— О, извинете, моля — измърмори той смутено. — С голямо притеснение нарушавам вашия мир. Но търся един свой приятел.

Брат Ед гледаше Уили строго и мълчаливо. От вълнение Уили започна в скоропоговорка.

— Той е доста дребен и космат, доста космат. Не се ли е появил съвсем наскоро при вас, да кажем, след закуска?

Без да пророни нито дума, брат Ед кимна на развълнувания мъж в знак да го последва. Уили се спъна в тъмния и хладен коридор. Още отдалеко чу гласа на АЛФ, който се опитваше да разсмее монасите с един виц, но те изобщо не реагираха. Брат Кат продължаваше да чисти гроздето, без лицето му да трепне.

Гласът на АЛФ звучеше не само раздражено. Който добре го познаваше, щеше да чуе и отчаянието му. А Уили познаваше АЛФ много добре.

— АЛФ!

Извънземният рязко се извърна и видя Уили. Не можеше да проумее, че са го намерили. Но страхотно се зарадва на Уили.

Уили също не можеше да повярва, че вижда пред себе си АЛФ здрав и читав.

— Как дойде в манастира? — попита го той.

— С тарикатския експрес — отвърна гордо извънземният хитрец.
— Кой би си позволил да мине наперено край монах и да избълва автомобилните си газове в лицето му?

Стреснат от толкова липса на възпитание в това свято обкръжение, Уили пошепна на отново намерения си приятел:

— АЛФ, маниерите ти!

— Имаш пълно право, Уили. Къде ги бях забравил? Най-добре е първо да ви запозная. Уили, това е Ед, монах. Брат Ед, това е Уили. Уили, Ед, Ед, Уили!

За да могат двамата мъже да запомнят имената си, АЛФ постоянно сочеше с лапа ту единия, ту другия. После се извини на Уили, че за съжаление няма да може да го запознае така добре с другия господин, брат Кат. Но според АЛФ той донякъде приличал на певеца Кат Стивънс.

Уили обаче си имаше съвсем други грижи.

— Ами ако те узнаят, че си извънземен? — пошепна той на ухото на АЛФ.

— Е, и? На кого ще кажат? — засмя се АЛФ.

Уили се чувствуваше невероятно притеснен, че смуцава манастирската тишина.

— Няма ли тук някое местенце, където двамата да поговорим спокойно? — попита той.

Извънземният в расото на каещ се грешник не можа да разбере Уили.

— Моят дом сега е тук, Уили. Това са моите братя. Те за мен са като... сестри, така да се каже. Могат да узнаят всичко за мен. Нямаме тайни!

По неволя Уили трябваше да разкрие в присъствието на Ед и Кат личната история, която искаше да довери на АЛФ. Той седна върху една бъчва и подхвана, заеквайки:

— Докато пътувах насам, много мислих. Това, което сега ще ти разкажа, не съм го казвал на никой жив човек. Историята не е маловажна за нашите взаимоотношения.

АЛФ безцеремонно прекъсна прелюдията на Уили.

— Затегнете коланите, братя, Уили загрява мотора.

Уили не се подразни от забележката. Бавно и с дълбоки въздишки той започна да разказва за своето детство и за майка си, която според него била най-красивата жена на света. За да може всеки да си представи малкото момче Уили, той измъкна от джоба си пожълтяла снимка и я показа на АЛФ.

— Какво ужасно дете! Истинско идиотче! — АЛФ бе потресен.

— Това съм аз като малко момче! — настоя Уили.

АЛФ разбра, че е сбъркал, и поиска да поправи грешката ся. Взе снимката, погледна я, после погледна Уили и установи:

— Бъди благодарен, Уили! Времето е било благосклонно към теб! Много, много благосклонно. Моля те, скрий си снимката!

Уили обаче не отстъпваше. Искаше на всяка цена да освободи съзнанието си от непреодоляното детско преживяване.

— И така, една вечер, към шест часа, минах покрай спалнята на майка ми. Видях я седнала на тоалетката и... — Той заекна, но после смело продължи: — Видях как тя хвана главата си и си свали косата. Бях шокиран! Разбираш ли какво искам да кажа? Не става дума за перуката, а само за това, че тя не ми бе казала... Сега да се върна към нас двамата.

— Време е вече, защото съм гладен. Тук ще има вечерна служба в шест часа, а това сигурно е свързано с ядене.

— АЛФ, аз се опитвам да ти обясня защо твоите родители не са ти казали, че са били женени, преди ти да се родиш. — Уили продължи да го увещава да се откаже от мисълта, че постъпването в манастир ще му опрости греховете. — Те просто не са искали синът им да мисли, че родителите му са несъвършени в някакво отношение. Родителите са такива. И аз се отнасям така към Лин и Брайън. И някой ден, когато и ти имаш деца, сигурно и ти ще...

АЛФ се изкашля високо.

— Аз няма да имам деца. Защото монасите освен от плямпане се отказват от много други неща. Нали така, Еди?

Разговорът на двамата започна да става неприятен за монасите. Те тактично не отговориха на въпроса на АЛФ и се оттеглиха.

Сега оставаше само АЛФ да бъде убеден, че не е подходящ за монашески живот. Уили правеше всичко възможно. Той го молеше горещо, заклеваше го. Вместо отговор АЛФ пъкна под носа му една бележка.

— Ще има да вземаш, че съм неподходящ! Показаха ми цял списък качества. Ето, Уили, виж: мързел... завист... лакомия...

Уили го прекъсна.

— Това са седемте смъртни гряха!

— Аз мислех, че седемте смъртни гряха са момченцата с пискюлените шапчици в „Снежанка“ — обърка се АЛФ.

— Те са седемте джуджета — обясни припряно Уили.

АЛФ опита още нещо.

— Понятието дребен на ръст звучи по-учтиво.

Уили въздъхна. Манастирският живот все пак не бе успял да промени АЛФ много. Той си беше все същият. За съжаление! Уили реши да опита за последен път. Сега или никога!

— Ела с мен вкъщи, АЛФ. Липсваш ни!

АЛФ опря пръст върху носа си и се замисли.

— Впрочем тази вечер аз трябва да ударя гонга за вечеря. Но щом си бил толкова път, за да ме вземеш, и ако вие наистина искате толкова да бъда отново с вас, тогава ме заслужавате! Но дай ми още една минута да кажа на братята „Ариведерчи“, окей?

Силно развълнуван, Уили рече:

— Благодаря ти, АЛФ!

В този момент той наистина мислеше така.

— Момчета, аз пак изчезвам! — извика АЛФ високо в галерията.

Така ли му се счу, или действително прозвуча ехо от някакъв мъжки хор: „Слава тебе, велики Боже“.

Все едно, ръка за ръка с Уили, малкият извънземен монах напусна завинаги манастира на мълчаливите божи служители.

Неочакваното изчезване на АЛФ показва ясно на семейство Танер колко бяха свикнали с него. В следващите дни извънземният се ползваше с цялото им благоволение. Каквито и да ги забъркваше, Танерови затваряха едното око. Но и АЛФ не предприемаше неща, за които можеха да го упрекват повечко. Вечерно време той обикновено седеше замислен на масата и подреждаше семейния си архив. Смяташе да си направи родословно дърво.

Веднъж, когато Танерови тръгнаха да си лягат, чуха АЛФ да си говори със своите снимки:

— Знаете ли, мамче и татенце, Танерови сигурно ще ви харесат. Те са толкова мили към мен дори и когато правя нещо глупаво, например когато тъпча грозде във ваната. Искам още нещо да ви кажа. Вече не съм вкиснат заради вашата сватба. И аз си имам тайна, която сега ще ви съобщя: майката на Уили носи перука. Ха!

РАЙ ЗА МЛАДОЖЕНЦИ В МЕДЕН МЕСЕЦ

— Как времето минава... — припяваше си тихо Уили.

Беше се изтегнал удобно на дивана. По телевизията вървеше „Казабланка“. Изведнъж някой блъсна вратата. Уили погледна недоволно. Влезе АЛФ с огромна фуния пуканки под мишница и веднага започна да се тъпче. В резултат пуканките се оказаха върху килима вместо в устата му.

— Защо гледаш така, Уили? — измънка той.

— Гледам как пилееш пуканките по земята — процеди раздражено Танер.

АЛФ спокойно погледна надолу.

— Наистина! Внимавай къде стъпваш!

И се тръшна на дивана до Уили.

— О, „Казабланка“! — установи той бегло с поглед на познавач.

— Да, забележителен филм. Толкова пъти съм го гледал, и все още ми харесва. — Уили се потопи в щастливи спомени и съвсем не забеляза как АЛФ взе дистанционния превключвател от масата и натисна копчето. Потресаващ кръсък изтръгна Танер от романтичните му мисли.

— АЛФ! Какво значи това?

— „Казабланка“ вече я знаеш — успокои го кротко АЛФ. — А по този канал сега излъчват „Годзила“. Трябва непременно да го видиш! — АЛФ вдигна крака на дивана и се разположи удобно. — Я познай какво ще бъде днес: „Годзила срещу Биоланте“, „Годзила срещу Кинг-Конг“ или „Годзила срещу чудовището Смог“?

Уили се наежи.

— Не знам.

АЛФ продължаваше да се тъпче с пуканки.

— Ще ти кажа нещо... — започна той със самочувствие, но в този миг глътна накриво, закашля се и така се сви, сякаш всеки момент щеше да умре от задушаване.

Все още с надежда да гледа своя филм Уили изтърси:

— „Годзила срещу чудовището Смог“. — Той внимателно потупа АЛФ по гърба.

— Не е вярно! — процеди АЛФ. — Продължавай обаче да гадаеш!

Уили реши да направи нов опит да отклони АЛФ от тази „Годзила“. Много държеше да види „Казабланка“ до края. Сложи приятелски ръка върху рамото на АЛФ.

— АЛФ, мисля, че е по-добре да не гледаш този филм. Ще те нападнат кошмари!

— По-рано страдах от кошмари след подобни неща — съгласи се АЛФ, сякаш дълбоко убеден. — Но фестивалът на ужасите беше отлична терапия. Оттогава имам спокоен и здрав сън.

Точно в този миг змиеподобната телевизионна Годзила нададе, умопомрачителен вик. АЛФ ѝ отвърна с ужасен крясък, захвърли наред стаята фунията с пуканки и панически хукна да се спасява. Сякаш ужасите не бяха в съответствие с неговата душевност. Може би романтиката му допаднаше повече?

Не мина много време, и Танерови трябваше да се запознаят с романтичната жилка на извънземния член на семейството. Всичко започна с това, че Уили поиска да отиде на театър. Ще рече, искаше да отиде с Кейт. Но можеше ли да се предполага какви ще ги измъдри АЛФ, докато тях двамата ги няма? Би могъл да изпразни цялата къща и да я обърне с главата надолу или да покани котките от квартала на грил-парти. Или... За по-сигурно Кейт трябваше да остане вкъщи.

Уили се издокара с нежнорозова риза, тъмносив костюм и вратовръзка.

— О, много си елегантен — установи Кейт при появата му в дневната.

Тя огледа със задоволство мъжа си.

Уили обаче не се зарадва нито на комплимента, нито на предстоящата театрална вечер.

— Нямам особено желание да ходя на театър сам — измърмори той сърдито.

— Да, но ако оставим АЛФ да пази къщата, като се върнем, може и да нямаме вече дом! — Възражението на Кейт съвсем не бе

неоснователно — откъм кухнята се чу звук от счупено стъкло.

Уили взе решение.

— Ще му кажа да се стегне и да започне най-сетне да се държи прилично, защото иначе заради него трябва все поединично да излизаме. Най-добре е веднага да говоря с него.

— Недей — спря го Кейт. — Положително ще направи опит да се държи както трябва, ще стане нервен и ще направи още повече бели.

Като потвърждение на току-що казаното откъм кухнята лак долетя звук от строшено стъкло.

— Има ли още много за чупене? — отчая се Уили.

От кухнята се появи АЛФ с чаша в ръка.

— АЛФ, я кажи — подхвана го Уили веднага, — какво стана преди малко?

— Не зная! — отговори той невъзмутимо. — Баба ми обичаше да казва: „Не се обръщай никога назад! Така ще си спестиш гледката на хаоса!“

В противовес на тази житейска мъдрост Кейт рискува и хвърли поглед през шубера в кухнята.

— Хаосът този път е стъклената ми тенджерка, една чаша за уиски и фруктиерата — изброи тя.

За АЛФ темата бе приключена. Имаше по-важни неща.

— Къде ще ходиш, Уили.

— Ще гледам един мюзикъл.

АЛФ се разочарова.

— Мюзикълите са глупави. Там хората ни в клин, ни в ръкав започват да пеят.

— Без това не може, иначе няма да е мюзикъл — отбеляза сухо Уили.

— Няма ли да ти писне, ако аз така изведнъж започна да пея? — И за да демонстрира веднага мисълта си, АЛФ започна с все сила да припява: — Хей, Кейт, ти си се побъркала, хей. Танер, ти си пияница, хей, Брайън...

— Достатъчно! — сръза го Уили.

— Нали ти казах. Впрочем как се нарича тъпоумието, което искаш да гледаш?

— „Котки“.

АЛФ се вцепени, езикът му се заплете. Поне за миг. После най-горещо замоли Уили:

— Вземи ме със себе си. Моля те. След представлението ще минем зад сцената и ще изядем изпълнителите!

Уили изпъшка, а Кейт обясни на прищълеца, че котките в мюзикъла са преоблечени актьори.

АЛФ изпръхтя с презрение.

— По дяволите! Тогава доброволно се отказвам! Но защо не отидеш с Кейт?

Кейт се извърна смутено.

— Ами защото, нали знаеш, веднъж, когато те оставихме сам, ти тогава, въ, беше вдигнал кухнята във въздуха и...

АЛФ прочувствено изрече:

— О, да, и сега ставам нервен, като си спомня. — И така се разтрепери, че лъжицата в чашата започна да трака. Кейт успя навреме да спаси поредната чаша. Тя съжали АЛФ и се опита да намери друго обяснение.

— Е, аз не отивам с него преди всичко защото не се чувствам съвсем добре. Имам малко температура.

АЛФ се наведе напред угрижено и предложи:

— Тогава нека просто сложа моите свежи хладни устни върху челото ти.

Тя се дръпна и извика объркано:

— Не!

— Гласът ти не е като на болен — установи АЛФ. Той хвърли изпитателен поглед към Уили и Кейт и попита загрижено: — Да не би нещо между вас да не е в ред?

— Как ти хрумна това? — отклониха те в един глас подозрението.

АЛФ не ги остави на спокойствие.

— Не можете да лъжете добрия стар АЛФ!

— Защо да го лъжем?

— В крайна сметка аз ви казвам истината — отсече АЛФ и веднага приведе доказателства. — Впрочем, Уили, чорапите ти са се смъкнали.

Уили погледна разколебано надолу.

— А с тези очила приличаш на кукумявка.

Уили реши да не му обръща повече внимание. И без това беше крайно време да тръгва.

Щом излезе, приятелят на истината продължи да нарежда на Кейт:

— Казвал ли съм ти вече, че намирам походката на Уили за много смешна?

Телефонът иззвъня и Кейт успя да хвърли само един унищожителен поглед на АЛФ.

АЛФ се оттегли в любимото си място — кухнята — и започна да жонглира с чаши. Хвърли една във въздуха и после с много умение и с повече късмет успя да я хване. Брайън пъкна главата си през откренатата кухненска врата. Трябваше да асистира на АЛФ. Още един опит. Брайън успя да улови чашата, която АЛФ подхвърли със замах.

— Чудесно, сега ще опитаме с три наведнъж — подкани АЛФ своя асистент.

Брайън взе трета чаша.

Влезе Кейт. Както обикновено — в най-неподходящия момент.

— Веднага в леглото, Брайън! — нареди тя.

Брайън се възпротиви.

— Ама не сега. АЛФ тъкмо ми показва как се жонглира с чаши.

Кейт се опита насила да вземе чашите от лапите на АЛФ, но той стискаше здраво.

— Да се разберем — никакво жонглиране повече! — разпореди тя безжалостно.

АЛФ промърмори:

— Страхотно, страхотно! Първо не можеше да се жонглира с чинии, а сега забрана и за чашите. Какво ли ще ни дойде до главата? И Лъки ли вече е табу?

Кейт го срязва възмутено:

— С котки не се жонглира!

— Жалко, значи от нашия уличен цирк нищо няма да излезе! — отвърна АЛФ със съжаление и се потътри навън.

В коридора срещна Лин, която бе излизала с новия си приятел.

— Е? Добре ли прекара със Слепока, ах, пардон, с Гущера? — попита учтиво АЛФ. После дръпна заговорнически Лин настрани. — Няколко думи като между възрастни, поиска ли ръката на Гущера?

— Не. Защо?

— Не искаш ли да станеш госпожа Лин Гущерова? И да си живееш хубавичко в къщичка с градина и бяла ограда? — впусна се АЛФ в мечти.

— Още не съм мислила за такива неща — отговори Лин безгрижно.

— А трябва. И колкото е възможно по-скоро. Ще ми е нужна писта за аварийно кацане, когато твоите родители се разведат.

Лин изгледа АЛФ изненадано.

— Моите родители няма да се развеждат. Откъде го измисли?

— Аз съм експерт по разпадането на нуклеарните фамилии! — изфука се АЛФ. — Добре, добре — продължи той, като видя, че Лин опули очи. — Но с едно съм съвсем наясно: зная кога приключва любовният роман на двама души!

Лин очевидно не осъзнаваше сериозността на положението.

— АЛФ, любовният роман на моите родители не свършва!

— Тогава много те моля да ми обясниш защо от известно време те не предприемат нищо заедно? — АЛФ беше твърдо убеден, че трябва да се действа. — Иначе отношенията между Уили и Кейт скоро ще отидат по дяволите!

Трябвало да се спасява, което все още можело да се спаси. И той щял да даде своя принос. Имал вече и план...

Следващата вечер у Танерови цареше голямо оживление. Под ръководството на АЛФ Лин бе подредила празнична трапеза. Настъпи най-важната част от подготовката; качественият контрол. АЛФ огледа приборите с критичен поглед. Ето че имаше отпечатыци от пръсти! Той облиза с език чинията със златния бордюр и после го лъсна със своята къса престилка. Моля! АЛФ беше доволен. Тази вечер всичко трябваше да блести и да лъщи!

Лин вече не я свърташе на едно място.

— Татко и мама питат дали могат да идват.

— Да, обаче със затворени очи! — наредя церемониалмайсторът АЛФ.

— Трябва ли? — протестира Уили, но все пак сложи послушно ръка пред очите си и поведе Кейт след себе си през всекидневната.

Този извънземен хубавичко ги измъчваше, създавайки напрежение. Първо трябваше да изровят най-официалните си дрехи, а сега... — Ауу! — спъна се Уили в един стол.

— Окей, отворете очи! — изкомандува АЛФ в същия миг.

Изненадата успя. Кейт и Уили онемяха.

— Е, хайде, вие двамата, седнете, яжте и се наслаждавайте — покани ги великодушно АЛФ. После добави: — Днес ще празнуваме деня на Кейт и Уили!

Почетните гости бяха трогнати.

— Благодарим ти, АЛФ!

Церемониалмайсторът АЛФ бе в стихията си и се опитваше да приложи цялата си изобретателност.

— Всъщност исках да ви приготвя шатобриан, но и представа нямах какво е, затова направих хамбургери.

Уили забеляза бутилката върху масичката за сервиране.

— И шампанско! — възкликна той, предвкусвайки удоволствието.

— Да, сухо и пивко — похвали го АЛФ с тържествена физиономия, — с ирационална жилка. Пуснах му вътре и един червей, което ще му придаде екзотичен привкус.

АЛФ се приготви да налее. Странно — Кейт и Уили отказаха. Те предпазливо сложиха ръка върху чашите.

— Добре — реши АЛФ, — тогава ще го изпие Лъки. Той обича този вносен продукт.

На Кейт цялата тази работа започна да ѝ се вижда доста съмнителна. Защо ли АЛФ се бе заловил с това тайнство?

Церемониалмайсторът поясни:

— Трябва да се насладите на приятна вечеря на свещи вкъщи. Само вие двамата — Уили и Кейт, Кейт и Уили. — Без да прави пауза, той продължи, разгръщайки широките си познания. — Щастлива двойка, мъж и жена, един кръг със стрела нагоре, друг кръг с малък кръст надолу...

Преди АЛФ да навлезе по-нататък в подробностите, Кейт безмилостно го прекъсна:

— Достатъчно, АЛФ. Много ти благодарим.

За АЛФ това бе добър знак — време бе да оставят двамата насаме.

— По-късно пак ще се видим. Нали знаете как се казва: двама души — празник, трима души — парти, четирима — ъъ, са два празника, петима — един празник и една оргия, шестима... — АЛФ си помогна с пръсти — шестима са или два празника, или две партита и...

Досега щях да изям половината от моя хамбургер — обади се Уили.

— Половината ли? Какво искаш да кажеш с половин хамбургер? Направил съм ги достатъчно големи. АЛФ се поклони с лапа на кръста и изчезна в кухнята.

— Какво ли е намислил да прави с нас? — гадаеха Кейт и Уили.

Във всеки случай решиха първо да си хапнат.

След това АЛФ отново се появи, за да сервира първо и второ.

— Внимание! Горещо и тлъсто! Супа и салата! — извика той и постави на масата един супник.

Уили вдигна капака.

— Супа и салата на едно място! Колко практично! — натърти той.

— Така е! — потвърди АЛФ. — Ще се мият по-малко чинии. Тази прекрасна вечер с нищо не бива да се помрачава! — След дълбок поклон пред гостите си той тактично се оттегли. — Е, гълъбчета, наслаждавайте се от все сърце на момента! — После махна със салфетка и потъна в кухнята.

На Кейт ѝ просветна.

— Мисля, че се сецам защо се старае толкова. Навярно си мисли, че имаме трудности в брака.

— Как се сети? — смая се Уили.

— Не зная, но вечерята и начинът, по който се опитва романтично... — Тя направи малка пауза и после продължи: — Може снощи да е чул разправията.

Уили запротестира:

— Не е имало разправия, просто имахме различни мнения. В края на крайщата Лин не е достатъчно голяма за подобен излет със ски.

— Седемнайсетгодишна е. На тази възраст човек вече не е дете — възрази енергично Кейт.

Пак тази тема! Уили опита да се усмихне очарователно.

— Нали нощес изяснихме въпроса?

— Изяснихме ли го? — Кейт се замисли. — Всъщност нищо не изяснихме. Ти просто заспа.

Уили обаче в никакъв случай не искаше контраата да остане у него.

— Но преди да заспя, ти се съ согласи с мен. Много добре си спомням.

Това, което стигаше до ушите на АЛФ в кухнята, надминаваше допустимите децибели за една дневна. Той се притесни, когато чу възмутения вик на Кейт.

— Уили, аз съм ходила на подобни излети, когато съм била много по-малка от Лин.

Последва сух отговор.

— Аз нямаше да се съглася, ако ти бях баща.

Кейт вече се задъхваше.

— Тогава трябва да съм благодарна, че ми бе разрешено да взема участие в нашето сватбено пътешествие.

АЛФ реши да види накъде отиват работите.

Необичайната сила на децибелите бе довела и Лин във всекидневната.

— Какво става тук? — обърна се тя към АЛФ.

Великият семеен терапевт обаче само вдигна рамене.

Партито на запалени свещи се бе превърнало в истинска разправия. Кейт смачка гневно салфетката си и я хвърли на масата. Уили също скочи.

— Смятам, че разправията трябва да завърши без слушатели — отбеляза той, поглеждайки към АЛФ и Лин.

Разправия ли? Кейт се хвана за думата.

— Значи разправия? А аз си мислех, че е различие на мнения!

Вбесена, тя мина зад гърба на Уили и излезе.

АЛФ погледна натъжено към Лин.

— Нали ти казах, че бракът виси на косъм?

След този провал той виждаше само едно утешение: романтичната вечеря. АЛФ спокойно се зае с толкова грижливо приготвеното меню. Но реши и друго — да не се предава след този неуспех. Беше готов да включи всички лостове, за да спаси клатещия се брак на семейство Танер.

Лин все още не осъзнаваше сериозността на положението. Иначе би ли си разрешила с часове да говори по телефона с приятелката си Джули за някакъв си годеник и подобни тъпотии!

— Бързо! Бързо! Затвори! Затвори! — дотича АЛФ като подивял.
— Избери едно, едно, нула! Едно, едно, нула!

Лин се стресна и остави слушалката.

— Какво се е случило? Къде гори?

— Къде е писано, че само при пожар трябва да се набира този номер? — попита наставнически АЛФ. — Става дума за Уили и Кейт. Те отново се караха цяла нощ.

Лин се възмути.

— Пак ли си подслушвал зад вратата?

— Не съм подслушвал зад вратата. Бях под леглото.

Лин поклати неодобрително глава, докато АЛФ задъхан продължи да обяснява:

— Някой каза съвсем ясно: престани най-после, този път АЛФ няма никаква вина!

— Това положително е била мама! — допусна Лин.

АЛФ призна с половин уста.

— Ако трябва да съм честен, аз бях. И тогава те, без нито дума повече, си обърнаха гръб един на друг. О, сега съм сирак! Не искам обаче да бъда сирак!

Сега вече и Лин кипна.

— Слушай внимателно! Мама и татко няма да ни изоставят. Те имат малък спор. Това е всичко. Смятам, че мама ще спечели. Тогава ще отида на излета със ски.

Лин действително не можеше да забележи размерите на заплахата.

— Всичко ще пропадне, ако ние не се намесим — опита се да изясни нещата АЛФ. Трябваше да спечели Лин за поддръжник. — Моля те, Лин, в крайна сметка това е единственото семейство, което аз имам!

Лин сякаш не се трогна.

— Какво съвпадение. И за мен това е единственото семейство, което имам.

— Хайде да помислим какво да направим — предложи АЛФ и веднага продължи: — Сетих се. За да се събере отново една двойка, трябва да възстановим най-щастливия момент от досегашния им брак.

— И кой може да е бил този най-щастлив момент?

— Денят, в който се срещнах с мен — предположи АЛФ.

Лин не беше убедена.

— Други предложения?

— Денят, след като се запознах с мен.

— По-нататък?

Ето че ѝ хрумна нещо.

— Сетих се, те винаги разказват особено възторжено за сватбеното си пътешествие.

— А, това е страхотно! Супер! Ето, това е! Ще им пресъздадем медения месец! Къде са го прекарали?

АЛФ се нуждаеше от подробностите.

— Край Ниагарския водопад!

Тази подробност предизвика презрението на АЛФ.

— Ах, мили боже, колко оригинално!

За щастие, следващия ден Уили и Кейт не бяха вкъщи. Кейт, както обикновено веднъж в месеца, имаше приемен час при козметичката, Уили бе в службата си. Така че АЛФ, Лин и Брайън разполагаха с достатъчно време да подготвят втория меден месец.

Без да си разрешават каквато и да било почивка, те се ровиха из цялата къща. АЛФ беше постоянно зает да командва Лин и Брайън. Най-сетне успяха: дневната у Танерови бе неузнаваема, тя се превърна във входно фоайе на суперлюксов хотел. Табелки посочваха пътя към бара, към кафенето, към асансьорите.

Хотелската камериерка Лин с розова рокля, бяла престилка и касинка на главата изгледа възкително цялото помещение и го сравни в детайли с интериора от някаква снимка.

— Действително — установи доволна тя, — тук изглежда така, както в хотела, където са били отседнали мама и татко. — Тя отново разгледа снимката, която АЛФ бе извадил от сватбения албум. — Моите поздравления, АЛФ!

Още от входната врата чуха гласа на Уили.

— Какво е станало, какво се е случило, АЛФ? — И той нахълта в дневната.

Портиерът АЛФ, във виненочервена ливрея, готов за отбрана, мина зад шубера-„рецепция“.

— Моля те да позвъниш, Уили — провикна се той.

— Това пък сега какво е? — огледа се Уили изненадано. — Когато се обади по телефона, ти каза, че било спешно.

— Точно така, точно така. Използвай звънеца, Уили! — чу се отново иззад „рецепцията“.

— Кой звънец да използвам?

— О, прощавай! — АЛФ постави една камбанка на шубера и отново помоли: — Сега можеш да позвъниш!

Уили разклати камбанката. Тогава портиерът АЛФ излезе иззад рецепцията.

— Позвънихте ли? — попита той колкото е възможно по-любезно.

В същия миг в къщата нахълта Кейт.

— Какво е станало?

АЛФ запази хладнокръвие.

— Трябваше да позвъниш. Кейт!

Кейт погледна към Уили и той към нея. После погледът на Кейт мина през цялата стая.

— Кажете сега за какъв спешен случай става дума? — настоя Кейт, когато си възвърна способността да говори.

— Скоро ще се изясни от само себе си! — успокои ги АЛФ и позвъни на хотелския прислужник.

— Мога ли да отнеса горе багажа ви? — попита Брайън.

Уили и Кейт погледнаха объркани сина си, застанал пред тях с червено сако, черен панталон, бяла риза, папийонка и карирана фуражка.

— Какъв багаж? — попита Уили окончателно объркан.

— Ето този — каза Брайън и повдигна някакъв куфар и една ръчна чанта, оставени до рецепцията.

— Какво всъщност става тук? — обърна се този път Уили към Брайън.

Но и сега бе сбъркал адреса.

— Не питайте мен. Аз само работя тук — отвърна пиколото Брайън.

АЛФ позвъни отново и тогава се появи Лин. Тя се усмихна очарователно на гостите.

— Вие сигурно сте господин и госпожа Танер?

С широко движение на ръката тя посочи пищната обстановка на изискания хотел.

— Добре дошли край Ниагарския водопад!

— Ниагарския водопад ли? Как така? Не мога да разбера! — започна да заеква Уили.

Лин вече бе стигнала до заключението, че би било по-разумно да обясни на родителите си смисъла на акцията. Тъй като по всичко личеше, че бяха затруднени. Тя рече тихо:

— АЛФ реши да направи нещо, за да не се гледате вече накриво!

— Ние изобщо не се гледаме накриво! — възрази Кейт.

— Късно го казваш! — намеси се АЛФ. — Сега нищо не може да се върне обратно.

И той се представи на господин и на госпожа Танер.

— Фриц фон Фингерхоф. От името на моя персонал ви приветствам с добре дошли в хотел „Херцогът на мъглата“.

— Херцогът на мъглата? — повтори Кейт изненадано.

Уили обаче си спомни.

— Нали там прекарахме медения си месец! — После се засмя. — Сега започвам да разбирам какво става тук. Ще трябва да прекараме още един меден месец!

На АЛФ му падна камък от сърцето. Най-после гостите разбраха какво се е случило. За да отстрани и последното съмнение и да ги въведе в подходящо настроение, той започна с романтичното обяснение на една голяма любов.

— Моля, представете си, че сега е 11 юли 1967 година, лятото на любовта. Навън бушува Ниагарският водопад, Уили Танер и Кейт Халигън току-що са се оженили. Дороти, майката на Кейт, е проляла цяло ведро сълзи преди, по време и след церемонията.

— Откъде знаеш всичко това? — прекъсна го Кейт.

— Аз му показах вашия сватбен албум — призна Лин.

АЛФ кимна.

— Уили, в този фрак си изглеждал отчайващо. Обещай ми никога вече да не обличаш такава дреха! А Кейт...

— Внимателно! — предупреди тя.

— Кейт е била очарователна булка. — Последва продължение: — И тогава се скъсаха тирантите на Нед, чичото на Уили, докато играеше туист.

Кейт и Уили избухнаха в смях при спомена за тази сцена.

— Още е пред очите ми физиономията на леля Агнес, когато на чичо Нед му лъснаха гащите наред дансинга.

Кейт се разсмя.

— А спомняш ли си... — Уили я тупна по рамото в най-добро разположение на духа.

АЛФ започна да се притеснява, че губи режисьорската си власт.

— Пиколо — заповяда той строго, — заведи гостите горе. Те имат запазен апартамент. — И веднага разсея недоумението на Уили. — Не можахме да докараме истинския пиколо. Трагична история: през седемдесет и втора той се опитал да се спусне с една бъчва по Ниагарския водопад. Както казах, опитал се.

Тогава се провикна и Брайън, ерзацпиколото:

— Заповядайте! Оттук направо, моля!

Наложи се АЛФ да обърне внимание на Кейт и Уили какъв е редът в хотела.

— Надявам се, че няма да вземете със себе си хавлиените кърпи и пепелниците.

— Никога не бихме се сетили за такова нещо — възмути се Уили.

АЛФ се изкашля. Той знаеше по-добре. Бе измъкнал вече иззад рецепцията една хавлиена кърпа с надпис „Херцогът на мъглата“.

— Намерихме я в мазето — обясни той строго. След това се обърна и с величествен жест посоча спалнята: — Сега ще ви представим сватбения апартамент!

Когато понечи да преведе двойката през вратата, Лин се сети за още нещо.

— Булката трябва да бъде внесена на ръце!

— Окей — изказа готовност АЛФ, — обаче ако получа херния, ще ви съдя! Хайде, Кейт!

— Не, АЛФ! — противопостави се Кейт.

Брайън дойде на помощ.

— Хайде, татко, грабвай я!

В стаята гостите окончателно се объркаха.

— Какво се е случило в нашата спалня? — Кейт не можа да повярва на очите си, когато видя старомодните малки лампи, ажурната покривка на леглото и до него едно изтъркано кресло.

— АЛФ подреди всичко наново — обясни Лин. Шик е, нали?

— Много — отбеляза сухо Уили. — Точно затова свалихме навремето всичко в мазето.

— Искан по този начин да ви създам съответното настроение — съобщи гордо АЛФ. — Тази спалня не е ли копие на спалнята в хотела по време на медения ви месец?

— Мога ли да оставя багажа? — обади се скромно пиколото Брайън.

— Разбира се, млади приятелю — включи се Уили в играта и му даде дори бакшиш.

Тогава и Кейт влезе в ролята си. Тя погледна с благоразположение към момчето и изпъшка:

— Някой ден бих искала да имам такова мило момче като това пиколо!

А Уили погледна камериерката и добави:

— И едно такова момиче като Консуела.

АЛФ реши да остави сега двамата насаме с тяхното щастие. Участието му бе свършило.

Само Лин направи една последна забележка.

— А когато вземете решение по въпроса за излета със ски, моля, съобщете на рецепцията. — След което тя и Брайън също се оттеглиха.

Кейт и Уили се огледаха малко смутено. Но романтичната атмосфера в помещението свърши своето.

— Ти беше поразителен тогава, Уили, независимо какво приказва АЛФ за твоя фрак — спомни си Кейт.

— Знаеш ли, Кейт, какво най-добре си спомням? Колко много те обичах! И все още те обичам. Съжалявам за глупавите ни кавги.

— И аз те обичам, Уили. Но това не беше кавга. Това беше различие на мнения.

И двамата се засмяха. Уили прегърна Кейт и поиска да я целуне, но изведнъж се спря.

— Спомняш ли си какво се случи, когато решихме да се целунем за пръв път в хотелската стая? — попита той развълнувано.

— Да, водопроводната тръба се спука.

В този момент в стаята бликна водна струя. Кейт подскочи. На прозореца стоеше АЛФ с маркуч в ръка.

— Отвърти го още, Брайън! — провикна се той.

Малко по-късно Кейт и Уили седяха по хавлии с мокри коси в кухнята и се топлеха с чай. Уили се разкиха.

В същия миг АЛФ подаде глава през шубера.

— Наздраве! — извика той на Уили. После се осведоми предпазливо. — Сърдите ли ми се?

— Защо да ти се сърдим? — опита се да отвърне приятелски Кейт. — Заради това, че с тоя маркуч ни намокри до кости, че съсипа матраците и повреди тапетите ли? Или защото килимът е целият прогизнал? За това ли да се сърдим?

— Не забравяй късото съединение! — допълни АЛФ.

— Не, АЛФ, не се сърдим! — заключи Кейт.

— Какво ли още трябва да направя — замисли се АЛФ, малко разочарован.

— Въпреки всички тези произшествия не се сърдим, защото ти се опита да направиш нещо прекрасно за нас. И успя. Внесе отново малко романтика в нашия живот добави замечтано Кейт.

— Значи няма нужда нищо повече да предприемам? — реши да уточни АЛФ за по-сигурно.

— Не, по-добре недей! — помоли Кейт, спомняйки си за по-нататъшния развой на сватбената вечер. — Накрая ние намерихме скорпион във ваната и избягахме в очарователен малък ресторант...

— Там ни сервираха яденето и в следващия момент цялата маса се срути — допълни Уили. — Не, благодаря, АЛФ, това е достатъчно!

Е, добре, помисли си АЛФ доволен. Той бе постигнал желаното: бракът на семейство Танер бе закърпен. Двамата отново бяха едно сърце и една душа. Неразделни.

На следващата вечер АЛФ не можа да повярва на очите си.

Уили лежеше на дивана, смъркайки и кихайки, покрит с топли одеяла, и се опитваше да се отърве от настинката си чрез изпотяване. В този тежък час съпругата му го бе оставила сам. Тук нещо пак не беше наред.

— Поздрави майка си от мен — провикна се Уили към Кейт.

— Защо тя пак излиза без теб? Още ли не смееете да ме оставите сам? — попита АЛФ.

— Не, АЛФ. Простудил съм се, защото някой е наводнил спалнята ми.

— Престани сега с тези глупости. Стани и иди на гости на тъща си.

— Не, болен съм!

АЛФ се загледа по-внимателно в болния.

— Наистина си малко блед. По-добре отново си легни. Ще те завия хубаво.

Уили послушно легна на дивана.

— Благодаря ти, АЛФ, ти си истински приятел.

— Да, за теб мога да направя всичко. Сега се изпоти хубаво. После, за да се охладиш, ще сложа устни на челото ти.

КОНКУРС ЗА КРАСОТА

Телевизията наистина може да осмисли живота ти, реши АЛФ. А освен това има и върховни мигове в този земен живот: телевизия и купчина фъстъци пред тебе! За един извънземен това бе като Коледа. Ако и програмата е както трябва...

АЛФ бе седнал пред телевизора с крака върху малката маса и лапаше цели шепи фъстъци. Не откъсваше поглед от екрана, където водещият тъкмо представяше следващата участничка: „Мис Танзания“, Публиката аплодираше така френетично, сякаш е видяла теле с две глави. И АЛФ бе пленен.

Водещият веднага започна своето интервю: „Мис Танзания, някои хора казват, че имате хубаво лице, хубаво тяло, но главата ви е куха. Вие как смятате?“

„О, много ви благодаря!“ — отвърна интервюираната и се разсмя глуповато. Публиката отново се въодушеви, също и АЛФ.

— Ха-ха-ха! — изсмя се той гръмко, преди да напълни отново устата си с фъстъци. От възторг започна да удря косматите си бедра.

— Като гледам как се забавляваш, изглежда, програмата е страхотна — проточи любопитно глава Уили още от вратата и веднага се загледа в екрана.

АЛФ не притежаваше усет за подобна ирония.

— Струва ми се, че се провежда заседание на ООН.

— Защо мислиш така? Това е конкурс за красота — обясни Уили изненадано.

АЛФ не можеше да повярва, че Уили е отгатнал правилно.

— Сигурен ли си? Преди две минути попитаха пратеничката на Испания какво би направила за мира в света!

— Това не са пратенички, а състезателки — рече спокойно Уили.
— Те се интересуват само от едно, от титлата Мис Еди-коя си!

— А, затова ли пратеничката на Швеция преди това показва фокуси с карти? — Нещо сякаш просветна в главата на АЛФ. Но, естествено, той нямаше намерение да разкрива мислите си и отклони

въпроса. — На Мелмак съдиите се разхождаха по бански костюми на сцената, а участничките седяха сред публиката.

Уили, който се бе настанил до него на дивана, окончателно се обърка.

— Как така членовете на журито са били по бански костюми! Това е безсмислено!

— Ами просто, защото те имат по-добри фигури — приключи суховато АЛФ:

Сега вече и Кейт се засмя. Тя седеше до прозореца и шиеше.

— Ей, Кейт, бих искал да те видя на такова състезание за красота! — При този галантен комплимент АЛФ ѝ се усмихна с уста, пълна с фъстъци.

— Ще изчакам, докато ти станеш съдия! — върна му го Кейт.

В този миг вратата се тръшна. За голяма изненада на родителите си, които изобщо не я чакаха толкова рано, Лин се бе върнала от дискотеката. Физиономията ѝ не предвещаваше нищо добро.

— Здравей, съкровище, много рано се прибра. Къде е Рик? — попита Кейт с майчинска загриженост.

Преди обаче Лин да отговори, думата пак взе АЛФ. Той се провикна към Лин с мечешката си деликатност:

— Да, наистина, къде е онзи дангалак с обицата на ухото?

— В дискотеката е — измърмори Лин сърдито.

Кейт остави шева си. Стана и отиде при Лин.

— Нещо не е в ред ли?

Лин не издържа и захлипа.

— Всичко е наред — рече тя с мъка.

Сега и Уили се разтревожи.

— Лин, момичето ми, какво се е случило? На нас можеш да кажеш. — Той изгледа ненаситния телезрител АЛФ и го скастри раздражено: — Спри най-после тая браква!

Извънземният обаче действително не можеше да проумее. Да изключиш телевизора заради любовни терзания! Такива неща преминават, помисли си той. И реши да се противопостави.

— Точно сега ли да го изключа? Всеки миг ще започне парадът на загубилите!

Кейт го измери с поглед и го смърри:

— Не виждаш ли колко объркана е Лин?

Днес АЛФ беше великодушен. Изключи телевизора, колкото и да не му се искаше, облегна се удобно на дивана и насочи погледа си към домашната драма. Тя обещавахе да бъде интересна.

Хълцайки, Лин разказа за провалената вечер.

— Рик... Рик... и аз бяхме на дискотека. Всичко беше прекрасно до появата на Синди Бенет. Тогава Рик ме попита дали може и нея да покани на танц. „Моля, казах, щом искаш.“ И цяла вечер танцува с тая мърла. Дори не забеляза, че си тръгнах.

Кейт се опита да успокои Лин.

— Ах, съкровище мое, наистина съжалявам. Не го вземай толкова присърце. Той и без това не те заслужава.

АЛФ наостри уши. Ставаше му все по-забавно. Ами така де! Като няма телевизия, поне при Танерови да става нещо!

— Синди Бенет! Това не е ли русото момиче от снимката на бала? — попита той любопитно.

— Да — почти без сили прошепна Лин, която вече не плачеше.

АЛФ произнесе едно въодушевено „Оу!“

Уили отчаяно махаше с ръце зад гърба на Лин, за да накара АЛФ да млъкне. За щастие, той донякъде разбра. Реши незабавно да поправи собствения си гаф.

— Искам да кажа, въ, Синди не е по-красива от теб. А този дангалак с копче на ухото, Рик, е късоглед, щом не вижда това.

АЛФ си пое дълбоко въздух, очевидно доволен от себе си. И без туй не понасяше този тип. Тъй че според него обратът на събитията съвсем не бе трагичен. Но Лин се отдаде на самосъжаление.

— Аз донякъде не му се сърдя. Синди е страхотна, всяко момче би излязло с нея. Във всеки случай тя изглежда много по-добре от мен.

Всички се противопоставиха енергично. После Кейт реши, че е налучкала спасителната идея.

— Виж какво, Лин, искам да ти разкажа една дребна случка, за да си оправиш малко настроението. Когато още ходех на училище, имахме веднъж бал и едно наистина прекрасно момче се приближи до мен. Прекарахме цялата вечер заедно. Беше прекрасно, докато аз надуших, че заради мен той е изоставил приятелката си и...

Кейт така се бе вживяла в своята история, че не знаеше точно откъде и защо бе започнала. Тя погледна безпомощно Лин.

Дъщеря ѝ направи язвителна забележка.

— Благодаря ти, мамо, сега съм отново в добро настроение.

Тя се дръпна от прегръдката на майка си.

— Извинявай, Лин — измърмори под нос обърканата Кейт. — Историята наистина не беше чак толкова хубава!

АЛФ обаче мислеше съвсем иначе. Той се интересуваше от всякакъв вид любовни истории.

— И какво стана тогава с изоставеното момиче? — попита той, изпълнен със състрадание.

— Това не е толкова важно! — отклони Кейт разговора.

— Ех, за тебе може би не е — протестира АЛФ.

Ти си свалила онзи тип, ами другата...

— Хайде, достатъчно засега — намеси се Уили, за да сложи край на неловката ситуация. — Той отново се обърна към Лин: — Струва ми се, че разбрах какво иска да каже майка ти. Тя смята, че си твърде добра за Рик!

АЛФ обаче не смяташе, че това е достатъчно.

— Да го разбира кой както може. Във вашите приказки няма никакъв смисъл. Те звучат така, сякаш Лин трябва да бъде наказана за нещо, което Кейт е сторила.

Лин беше седнала до АЛФ върху облегалката на дивана и потънала в мислите си, лапаше фъстъци.

— Нали искаше да гледаш конкурса за Мис по телевизията? — Уили се опита да отклони вниманието на АЛФ в друга посока.

— Не, сега е по-важно да помогна на Лин! — заяви душеприказчикът, отправяйки прочувствен поглед нагоре.

Кейт се ядоса.

— Това изобщо не те засяга. Гледай си глупавата телевизия! — даде тя грубовато нареждане.

— Добре — съгласи се АЛФ засегнат и побърза да включи телевизора.

После се обърна загрижено към Лин:

— Ако имаш нужда от мен, аз съм винаги на твое разположение.

Лин погледна АЛФ благодарно и го погали нежно по козината. Но след това пак се обърна към майка си:

— Мамо, според теб хубава ли съм?

Кейт беше застанала до дивана, тя обгърна с длани лицето на Лин и отвърна без никакво колебание:

— Разбира се! Ти си едно прекрасно младо момиче!

Лин продължи.

— Татко, ако ти беше на моите години, щеше ли да излизаш с мен?

— Значи, хм, ако бях на твоите години и ти не беше моя дъщеря, и аз не бях женен, и ако имах кола...

За Лин това беше достатъчно.

— Виждате ли, дори баща ми не би излязъл с мен!

— Ама, разбира се, че бих излязъл, Лин! Ти си чудесно момиче! Ти си истинска личност! — опита се да заяви категорично Уили. Напразно!

— Благодаря ти, татко. Разбрах — отвърна Лин с безизразна физиономия. След това побягна от стаята. Кейт хукна след нея.

— Най-вероятно пак аз съм виновен за всичко — изказа предположението си АЛФ, гледайки безучастно телевизора.

— Не, естествено, че не си. Този път ти не си виновен!

— На мен ми е ясно. Исках обаче от теб да го чуя!

— Гледай си сега смотания конкурс и млъкни най-после!

Уили също излезе от стаята, за да се погрижи за болната си от любов дъщеря.

— Ей, я виж ти, Майкъл Джексън! О, не, това е Мис България! — измърмори АЛФ, след като главата на семейството излезе.

Ако някой допуснеше, че АЛФ ще си седи напълно безучастен към мъката, сполетяла дома, би се излъгал жестоко. Ръководен от девиза „Направи добро и го хвърли в морето“, на следващия ден той се хвана да подготви някои неща, чрез които смяташе да възстанови нараненото самочувствие на Лин. Трябваше само да се изчака.

АЛФ убиваше времето си в игра на карти с Брайън, Играта беше малко по-особена.

— Играем с карти буя-бейзбол — обясни Брайън на майка си.

— Какво е това буя-бейзбол? — обърка се Кейт.

— Това е бейзбол на Мелмак. Вместо да играят с топка, те играят с рибешки вътрешности.

Брайън просто направи опит да повтори това, което АЛФ му бе разказал за извънземните игри.

— Не, използват се парчета риба. Вътрешностите се преработват на дъвка — поправи го АЛФ наставнически.

— Ах, това е страхотно! — възкликна Брайън. Имате ли дъвки, от които стават огромни балони?

— Разбира се, с две основни вкусови разновидности — сиамска и персийска! — изфука се АЛФ с видима гордост.

Телефонът извънтя. Кейт вдигна слушалката и сбърчи чело.

— Ало? Моля? Кой? Конкурс по красота за Мис Юг? О, съжалявам, сбъркали сте номера.

Преди да успее да затвори, АЛФ дотърча развълнуван.

— Не затваряй! За мен е!

Объркана, Кейт му подаде слушалката.

— Моля ви да извините леля Софи, тя вече не разбира някои неща — обясни АЛФ поведението на Кейт.

Кейт и Брайън се спогледаха.

— Какво ли е намислил АЛФ? — започна да гадае Брайън.

— Струва ми се, че се е обадил за участие в конкурса „Мис Юг“! — предположи Кейт.

АЛФ им изкрещя:

— Тишина! Нищо не разбирам! — После продължи любезно по телефона: — Да. Аха. Да. О! Страхотно? Да. Няма проблеми. Благодаря, чао. Чао!

— Да не си решил да ставаш кралица на красотата? — попита Брайън, който щеше да полудее от любопитство. Той имаше пълно доверие в АЛФ.

— Не, за съжаление модели професионалисти нямат право на участие. Аз дадох заявка за Лин!

Кейт се задъха.

— Не говориш сериозно, нали?

Ето че влезе самата Лин. Канеше се да изхвърли боклука.

— Така ли ще излезеш навън? — подхвана я АЛФ.

— Нима трябва да се преобличам, за да изхвърля боклука? — върна му го веднага Лин и погледна сивия си анцуг.

— Брайън, моля те, иди вместо нея. Нашата малка красавица не бива да бъде виждана с торба боклук — настоя АЛФ съвсем сериозно.

Този път Брайън не можа да разбере.

— Вчера все още бе достатъчно грозна, за да отиде да хвърли боклука!

— Ще получиш един долар! — изкуши го АЛФ.

— Добре — съгласи се Брайън и сви рамене, окончателно объркан.

Все пак това бяха доста лесно спечелени пари.

По всичко личеше, че АЛФ вече дърпа конците.

— Дължиш на момчето един долар — обясни той на Кейт с нетърпящ възражения тон. След това се обърна към Лин: — Трябва веднага да се преоблечеш. Госпожата от конкурса за красота всеки момент може да пристигне.

— Говориш с гатанки! — Лин не разбираше нищо.

— Тогава да ти кажа отговора! Включил съм те в конкурса за красота „Мис Юг“ — съобщи тържествено АЛФ.

Лин се стъписа.

— Какво?! Защо правиш тези работи, АЛФ?

АЛФ съжаляваше, че се налага да обяснява най-прости неща.

— Не можеш ли да си го представиш? Кейт, обясни й го ти!

— Защото той е идиот!

Отговорът на Кейт бе свръх ясен, но не в желанието от АЛФ смисъл. Въпреки всичко той не се остави да провалят плановете му.

— Благодаря за нежните ти чувства! — отвърна хладно той и се опита да запали Лин със своята идея. — Смятах, че ако спечелиш този конкурс за красота, самочувствието ти ще укрепне.

— А защо преди това не ме попита? — настоя Лин.

— Защото бях почти сигурен, че ще откажеш — призна АЛФ.

— Правилно си помислил! — извика Лин. — Ти сериозно ли смяташ, че ще взема участие в конкурс за красота?

— Но ти ще спечелиш! — убеждаваше я АЛФ.

Кейт реши да се намеси.

— АЛФ, моля те веднага да се обадиш на тези хора и да им кажеш, че Лин оттегля кандидатурата си!

АЛФ поклати глава. Типично за Кейт! За съжаление това бе най-неподходящата забележка в момента. Последва доказателството.

— Ето, дори собствената ми майка не смята, че имам някакъв шанс!

Лин беше смъртно обидена.

— Миличка, наистина нямах това предвид! — извини се Кейт.

— Аз наистина не съм създадена за такива конкурси — отбеляза Лин примирено.

АЛФ обаче се разпали.

— Кой казва такова нещо? Трябваше да чуеш само как коментираха снимката ти! — Той просто си беше наумил да прокара своето решение.

— Коя снимка?

— Тази от тържеството по повод шестнайсетгодишнината ти.

— О, АЛФ! Точно тази снимка ли? Там изглеждам ужасно! Още съм със скоби на зъбите! — възмути се Лин от погрешния ход.

АЛФ обаче, безгрешният организатор на щастието на Лин, бе помислил и за това.

— Не се притеснявай, туширал съм скобите!

— О, браво! Чудесно! — Замисълът на АЛФ започна да й се струва забавен.

Явно не трябваше да губят време. АЛФ беше настойчив.

— Значи преди дамата за конкурса да е пристигнала, трябва още веднъж да огледаме твоя формуляр.

— Какъв формуляр?

— На писалището е!

С няколко пъргави крачки Лин се намери в съседното помещение и взе листа. Тя се върна в кухнята, като четеше с угрижено лице.

— Какво е това, АЛФ? Тук пише, че умея да танцувам с дървени обувки!

— Трябваше да посоча някаква дарба. А пеенето не бе подходящо при теб.

— Но аз никога в живота си не бих могла да изиграя танц с дървени обувки! — Лин го погледна обезсърчена.

АЛФ започна да я успокоява.

— Е, какво трудно има в това? Вземаш един чифт дървени обувки, държиш ги артистично в ръката си и танцуваш валс. Е?

Кейт отново се намеси.

— Какви ги дрънкаш? Като танцува валс, човек не държи дървени обувки.

— Това няма никакво значение! Ние ще направим нещо съвсем друго, а ще наречем танца си „Лудият Алфи“ — предложи АЛФ,

непоклонимо убеден в себе си и в своя план.

Лин не издържа.

— Няма да изпратя нито този формуляр, нито ще се покажа на дамата!

— Късно е! Оригиналът е вече при тях. Това е само копие — съобщи АЛФ, тържествувайки.

— Забрави всичко това! Без мен! — заяви Лин и избяга.

Сега се налагаше АЛФ да положи всички усилия, за да спаси своя проект.

— Окей, окей! Тогава се откажи и от леката кола! — изкрещя той след нея.

Лин се обърна и колебливо се върна. Обзе я любопитство. Нали съкровената ѝ мечта бе собствена кола!

— Кола ли? Каква кола?

— Ще ти подсказва. Името ѝ започва с буквата „Ф“. Но повече няма да научиш от мен.

Тактиката постигна успех. Лин реши да се преоблече. В крайна сметка нямаше нищо да ѝ навреди, ако поговори с дамата от конкурса за красота. Тя хукна, към стаята си.

Сега и Кейт попита АЛФ за колата.

— Втора ръка е! — разкри той тайната със загадъчен поглед. — Не се ли пише с „Ф“?

За посещението на госпожа Бартли от конкурса „Мис Юг“ Лин се издокара грижливо и се гримира. Дори родителите ѝ в последния момент решиха да се реабилитират и да се преоблекат за важното събитие. Нали ставаше дума за щастието на единствената им дъщеря! Уили се появи с костюм и връзка, Кейт също беше с костюм. Само АЛФ си бе все същият. Какъв смисъл имаше да си връзва панделка на главата? И без това щеше да наблюдава събитията отново от кухнята. Горчива съдба за него, но неизбежна. Госпожа Бартли не биваше да бъде шокирана.

Ето че се появи и самата тя: като че ли също излизаше от каталог за модели: кукленска фигурка, дълга къдрава коса, силно гримирано лице, елегантна меко-зелена рокля. Тя мина към темата и разгърна програмата си без дълги увертюри.

— Нашият конкурс за красота е също така нещо като опора в живота. Той укрепва самочувствието и ни предлага прекрасни възможности. — Без да прави никаква пауза, тя продължи: — Наистина някои от нашите момичета днес се събличат за много пари.

За Уили това бе прекалено. Възмутен, той бе готов с контрааргументите си, обаче госпожа Бартли продължи да нарежда:

— Не, не в смисъла, в който вие навярно си помислихте. Съвсем почтено. Например като фотомодели!

Сега пък Лин широко отвори очи. Но и тя не получи шанс да зададе въпрос. Веднага последва продължението.

— Аз, разбира се, не мога да обещаая, че вие ще станете фотомодел!

— Ами това в момента не ме тревожи! — успя да се вмести Лин. Беше спокойна. — Но смятате ли наистина, че имам шанс да спечеля конкурса?

— Разбира се — изчурулика госпожа Бартли. — Вие сте много хубаво младо момиче и имате толкова мила, очарователна усмивка. — Тя погледна още веднъж снимката от шестнадесетия рожден ден на Лин и допълни: — На снимката изглеждате още по-пленителна!

Лин погледна смутено току-що лакираните си нокти.

Уили се опита да помогне.

— Да, тогава нашата Лин бе особено суетна и беше си намазала зъбите с белило за пишеща машина.

Госпожа Бартли мълча известно време объркана, но после премина към декларираното хоби на Лин — танци с дървени обувки.

— Ще има ли нужда от нещо специално при този номер? — попита тя.

Лин не беше подготвена за въпроса. Започна да мисли трескаво какво бе казал АЛФ за танца с дървените обувки.

— Не, достатъчно е просто да пуснете един валс, а аз ще взема краката си в ръка — обясни тя на смаяната госпожа Бартли.

— Не ви разбрах? — попита рязко тя.

За да спаси положението, Кейт се разсмя презглава. Уили се присъедини към нея.

— Да, нашата Лин е винаги така забавна. С нея никога няма да ви е скучно! Никога! — поясни бащата.

Госпожа Бартли се съгласи с обяснението. С това разпитът приключи.

— Госпожо Бартли, преди да си тръгнете, бих искала все пак да зная още нещо.

Лин успя да събере цялата си смелост, когато госпожа Бартли вече грациозно ситнеше към изхода.

— Ако не спечеля колата, има ли утешителни награди?

Дамата в зелено се обърна.

— Разбира се, момичето ми: всяка участничка получава от нас по една игра със зарове „Мис. Юг“ и по една пемза.

Лин преглътна.

— О, тогава просто няма какво да се губи. Това е страхотно! — усмихна се тя смело.

С „приятен ден“ и „довиждане“ посетителката се сбогува и остави семейство Танер да гадае какви са шансовете на Лин.

— Какво ще кажете: да се включа ли? — поиска да чуе Лин родителите си. Бузите ѝ горяха от вълнение.

Уили не допускаше, че след този разговор Лин все още сериозно мисли по въпроса.

— Не зная... — запъна се той недодялано.

Кейт се намеси.

— Подобен конкурс няма да навреди на Лин. При положение, че тя не го взема твърде на сериозно. — После се обърна към Лин и направо я попита: — Нали не се отнасяш сериозно към такова нещо?

Лин бе в най-добро настроение. Изглежда, провалът в дискотеката беше забравен окончателно.

— Мамо, ще им покажа танц с дървени обувки за една пемза. Как мога да се отнасям сериозно към подобно нещо?

С този отговор Лин окончателно убеди родителите си.

— Добре. Нямаш какво да губиш — съгласи се и Уили.

— Нищо, освен таксата за участие! — намеси се в разговора АЛФ.

— Знаеш ли какъв е моят отговор в такива случаи? — попита главата на семейството с каменно лице.

АЛФ дори не трепна.

— Предполагам. Затова и не желая изобщо да го чувам.

Той незабавно изчезна. Имаше много по-важни занимания. Трябваше да подготви терен за тренировката на Лин.

Любителският радиовъзел на Уили в гаража бе преустроен в танцово студио. За победата на Лин спокойно можеше да се направят жертви.

И се започна...

Първо теоретичното въведение. После импресариото АЛФ включи касетофона. Лин скачаше с дървени обувки като пощуряла в ритъма на музиката.

— Е, хайде по-бързо! Движи кльощавите си крака! Представяй си, че мачкаш памук! — насърчаваше той протежето си. — Давай! След шест часа състезанието започва! Не се преструвай на уморена! Раздвижи схванатите си кости!

Лин беше съвсем капнала от подскачането и настоя за почивка.

— Окей, окей, добре, почивка — отстъпи АЛФ. — В това време ще можем да поработим над сладката ти усмивка!

Лин обаче отказа.

— От постоянното усмихване получих тик.

— Ще трябва да минем и въпросите за интервюто. Смажи малко мозъчните си гънки! — не се предаваше АЛФ.

— Не разбираш ли? До гуша ми дойде! Не мога повече! — Изглежда, търпението на Лин привършваше.

Светът се отплаща с неблагоприятност. Извънземният се вкисна.

— Значи ти изобщо не искаш да направиш нищо за каузата, така ли? Защо всъщност се трепя тогава? Тъкмо за да помагам на другите, но никой не го признава! Не. Само се оплакват. Смятам, че психиатърът ми има право. Прекалено много мисля за вас. — АЛФ загрижено подпря на лапа дългата си муцуна.

Все пак му се беше удало да предизвика угризения на съвестта у Лин.

— Добре, АЛФ — примирено рече тя, — да минем още веднъж въпросите.

Тренировката продължи.

Вечерта Лин изненада цялото семейство. Тя беше неузнаваема — с накъдрена коса и с розова рокля като примадона. Кейт и Уили бяха на

седмото небе.

— О, Лин, ти си поразителна, просто поразителна!

Бащата хвана дъщеря си през кръста и гордо се завъртя с нея. Кейт въодушевено им заръкопляска.

— Е, харесва ли ти твоята голяма сестра? — обърна се тя към Брайън.

— Ако кажа „да“, после само аз ли ще изхвърлям боклука? — отвърна той предпазливо.

— Не — засмя се Кейт.

— Тогава много ми харесва! — ухили се Брайън.

Импресариото АЛФ не реагира. Такава изискана сдържаност не беше в стила му.

Лин пристъпи в очакване към него, завъртя се в кръг и го попита направо:

— Харесвам ли ти, АЛФ?

— Хм — заусуква го той, — моята баба веднъж каза, че когато някой няма какво да каже, най-добре е нищо да не казва. Оттогава тя вече не говореше с мен.

Лин се обиди. Толкова труд бе положила.

— И какво не одобрява уважаемият господин? — попита тя нахакано.

— Да започнем най-отгоре. Какво си направила с косата си?

— Трайно къдрене!

— Значи ли това, че трайно ще се разхождаш в този вид? — изпъшка той озадачен.

— Само докато ми израсте косата — успокои го Лин.

Подобни трикове му бяха известни. Той се погледна замислен от горе на долу и си спомни.

— И на мен така ми казаха, когато исках да ме оцветят в оранжево... — След това вече попадна в целта: — И тази рокля! С нея изглеждаш поне на двайсет и две години!

Лин обаче не се засегна.

— Исках да изглеждам на двайсет и пет!

АЛФ поклати глава в недоумение.

— Щом си започнала, продължавай така, че да изглеждаш на годините на Кейт.

Кейт, която в момента оправяше вратовръзката на Уили, рязко се обърна.

— Ти, както си набрал скорост, може и да изхвъркнеш навън.

АЛФ не се хвана на приказката. В крайна сметка имаше други проблеми.

— Вие да не би да имате опушени стъкла на очите си? Блясъкът на естественото ѝ излъчване съвсем е изчезнал. Сега тя изглежда като обикновена красавица от рекламите.

Лин обаче не се засегна. Реши да остане такава, каквато бе. После тръгна с родителите си.

Брайън и АЛФ се опитаха да уплътнят времето с някоя и друга игра, но това беше много трудно. Те изгаряха от нетърпение. АЛФ се провикна възмутено:

— Ще пиша писмо на президента. Истинска подлост е нито един от всичките 96 телевизионни канала да не предава това важно състезание!

Най-после дългоочакваните участници в конкурса се завърнаха. И то как! Със смачкан фасон.

— Друга спечели! — съобщи разочаровано Лин.

— Кой те победи? — попита съчувствено АЛФ.

— Всички, които участваха.

Отговорът на Лин разтърси дори извънземния, който иначе трудно излизаше от равновесие.

— Сигурно косата е виновна?

Ако беше го послушала само! Оказа се, че той се ориентира по-добре. Лин изпъшка:

— Загубих не само заради косата. Можеш ли да си представиш, че освен мен имаше още четири танцьорки с дървени обувки, дори една майсторка, докарана специално отнякъде.

— Остави тия работи, ти направи достатъчно за себе си — опита се да я успокои Уили.

Кейт също се обади.

— Виж какво, просто другите момичета имаха повече опит от тебе. Вероятно вече са участвали в десетки подобни конкурси.

— Възможно е, но въпреки това се чувствам зле, защото бях последна. Ако нямате нищо против, ще се оттегля в стаята си.

АЛФ усети, че е нужен. Трябваше да помогне на Лин да се съвземе. Но тя му отвори вратата едва след като доста настойчиво почука и веднага искаше да го отпрати.

— Остави ме, моля ти се. Нямам желание за приказки.

За щастие в тежки житейски ситуации АЛФ винаги прибегваше към мъдростите на своята баба Шамуей.

— Значи тя обичаше да казва, кажи ми мнението си и ще ти кажа кой мисли за тебе. А тя самата мислеше само за себе си. Беше единствената, която тичаше и предупреждаваше хората, че Мелмак ще експлодира. Можеше да избегне експлозията, ако не бяха я затворили!

Лин се разплака и по този начин спря излиянията на приятеля си. После се хвърли върху леглото. Извънземният душеприказчик я последва малко безпомощно. Той винаги имаше проблеми с плачещи жени. Тогава и мъдростите на баба му не можеха да му помогнат.

— Бъди мъжко момиче, Лин — опита се той да я успокои. — Тъгата ще те загрози. А тогава никога няма да спечелиш конкурс за красота.

— Всъщност аз бях убедена, че ще спечеля — призна Лин и си избърса сълзите.

— Ти и сега щеше да спечелиш, ако беше закъсняла за фризьорския салон — съгласи се АЛФ.

Лин възрази:

— Не са виновни косите ми. Просто другите момичета бяха по-хубави!

— Сега къдриш истината. Ти беше най-хубавата от всички — заяви АЛФ с дълбоко убеждение.

— Ти пък откъде знаеш? Тебе те нямаше там! — подразни се Лин.

— Много просто! Защото ти си най-хубавото момиче на света! Казвам го напълно сериозно! — АЛФ почти се разтапяше от приятелски чувства. — В края на краищата аз съм пътувал от единия край на Вселената до другия. И при всичките ми пътувания никъде не съм виждал толкова хубаво момиче като тебе!

Лин се трогна.

— Благодаря ти, АЛФ! — прошепна тя.

В този момент някой се покашля на вратата. Уили бе чул разговора. Този път наистина бе доволен от АЛФ.

— Дошъл съм да ти кажа същото, Лин. Споделям мнението на АЛФ, че ти трябваше да спечелиш.

— Дървената ми обувка полетя и мина през цялата сцена! — спомни си Лин с ужас за своята поява.

— Е, и? След като никого не си пребила с нея, значи няма нищо лошо. — В този смисъл АЛФ не виждаше никакви проблеми.

Уили бе на мнение, че съдиите са използвали странна система за оценяване.

— Ти не бе правилно оценена по нито един пункт. За мен във всеки случай ти спечели състезанието. Ти си умно, сърдечно, мило, хубаво момиче. Повярвай ми, нито една от другите не може да ти стъпи на малкия пръст!

— Наистина ли, татко? Хубаво е, че го казваш! — Лин се хвърли бурно в прегръдките на баща си.

Каква мила картинка, помисли си АЛФ.

— Възхитително! Почакайте да взема камерата! — викна той и хукна.

Благодарение на сърдечността и грижите Лин бързо преодоля провала. Все пак обаче върху един от членовете на семейството се струпаха последиците — върху АЛФ.

Той се разглеждаше изпитателно в огледалото. Но сам не можеше да стигне до никакъв извод.

— Кейт, намираш ли, че изглеждам добре? — попита той.

— А, разбира се! — отвърна Кейт, след като го изгледа критично. Какво ли му ставаше? Внезапен прилив на суетност? Или чувство за малоценност.

— Ако беше на моите години, би ли излязла с мен? — продължаваше да любопитства той.

Въпросът се стори на Кейт някак познат. Както и отговорът, който последва.

— Е, да, ако бях на твоите години и не бях женена, и малко поне приличах на теб, може би!

— Наистина ли? — грейна АЛФ от възторг. — Къде бихме могли да отидем?

След дълъг размисъл Кейт предложи да отидат на кино, на уестърн. Извънземният не се съгласи.

— Не, гониш само външни ефекти. Аз си мисля за нещо романтично. Какво друго можеш да предложиш?

— Нищо! — Кейт искаше да прекрати разговора.

АЛФ се обиди, че Кейт не иска да мисли за уговорката си с него.

— Окей, забрави го! Случаят за мен е приключил.

— И за мен! — рече Кейт и излезе от кухнята.

АЛФ отново се погледна в огледалото и продължи разсъжденията си: Кой знае дали пък така не е по-добре!

ХЪЛЦАНЕ МАРКА „МЕЛМАК“

Майката на Кейт, Дороти, отново бе пристигнала изненадващо и радостта от този факт се изписа по лицата на всички. Днес тя изглеждаше още по-смахната. Сякаш големи събития осветяваха пътя ѝ с оптимистична светлина. Семейство Танер усещаше вибрации във въздуха. Всички мислеха едно и също: дано не е решила да прекара почивката си при тях.

Външно спокойна, тя си пиеше кафето на масата. Дори АЛФ бе там. Знаеха се от последното ѝ пребиваване тук. Отношенията им бяха прости: АЛФ не обичаше Дороти и Дороти не обичаше АЛФ. Никакъв проблем за извънземния. И майката на Кейт съвсем спокойно понасяше това положение.

В момента АЛФ си имаше други грижи. Страхуваше се, че сладкишът няма да стигне.

— Винаги има риск, когато се замъкнеш някъде без предупреждение! — заяви той невъзмутимо на Дороти и се опита да грабне нейното парче от сладкиша с глазура.

Дороти бе по-пъргава. Тя плесна АЛФ през лапите и спаси вече разчупеното парче.

Кейт многозначително поклати глава.

— А, значи затова липсва едно парче — скара се тя на АЛФ, — ти вече си изял своето. Достатъчно, лакомнико!

Най-сетне Дороти съобщи причината за своето идване.

— Домъкнах се без предупреждение, защото имам да ви съобща невероятно вълнуващи новини.

Тя направи важна артистична пауза, пое дълбоко дъх и изгледа всички с нетърпение.

— Радостната новина ще споделя само с тези, които най-много обичам!

Тя прегърна Кейт и Лин. Хвърляйки поглед изкосо към АЛФ, продължи:

— ... и тези, които едва понасям!

— Хей, Уили, мисля, че тя има предвид нас — забеляза АЛФ невъзмутимо.

Тогава Дороти не издържа и изтърси новината си.

— Представете си: Уизър поиска ръката ми!

— Това е фантастично, мамо! — хвърли се Кейт в прегръдките на майка си, Брайън, Лин и Уили също скочиха, за да я поздравят.

Само АЛФ остана безразличен към новината. Напротив, той дори силно съжаляваше Уизър.

— Горкият, ако знае какво го чака! — измърмори той под нос.

Кейт обаче се радваше като малко дете за майка си. Тя плесна с ръце и повтори:

— Това е прекрасно! Толкова се радвам!

Но майка ѝ не се оставяше така лесно да ѝ отнемат главната роля.

— Ако има някой развълнуван, това съм аз! — каза тя ясно и точно.

АЛФ отново видя своя шанс.

— Толкова вълнение веднага се отразява на стомаха! — Това го знаеше от опит. В настъпилата бъркотия се опита да грабне парчето на Дороти от чинията ѝ. И отново грейналата от щастие годеница го перна през лапите.

Кейт вече се бе замислила изцяло за подготовката на тържеството. Тя настояваше сватбата на всяка цена да стане в дома на семейство Танер.

— Ах, Кейт, аз тайничко се надявах, че ти ще ми предложиш тъкмо това — призна Дороти щастлива.

АЛФ обаче бе на съвсем друго мнение.

— Какво? Тук, в моята къща? Кой ме е питал? Аз съм против! — Беше сигурен, че е изразил това, което мислеше останалата част от семейството, Кейт обаче не обърна никакво внимание на протестите му.

— Ах, ах, ах, ще празнуваме тук. В нашата къща. Уили и аз се оженихме в къщата на майка ми. Съвсем естествено е сега нейната сватба да бъде у нас. Както е обичаят! Традициите трябва да се спазват!

Досещайки се вече, че Уизър ще бъде новият ѝ дядо, Лин попита кога трябва да стане сватбата.

— В някой ден през следващия месец смятаме! — обясни Дороти.

— В кой ден? — искаше конкретна информация АЛФ. — Аз все пак не съм постоянно на разположение. Всеки си има график.

Отново не му се размина. Кейт безжалостно му напомни, че в деня на сватбата неговият график ще го отведе в гаража.

— Какво ме гледаш такъв, знаеш защо.

— Разбира се, нали и това е традиция! — изръмжа извънземният. — Но традициите са като чиниите — създават се, за да се чупят.

Оттук нататък разговорът се завъртя само около Дороти и Уизър. Впрочем семейство Танер отдавна се надяваха, че Уизър, този симпатичен човек, някой ден ще стане член на тяхното семейство. Особено като се сетеха как той навремето помогна на Дороти при пренасянето в новото жилище, а после, като съсед, постоянно ѝ помагаше в нужда. Как само ухажваше Дороти! Безбройните цветя, поканите за обеда и вечери! А колко отвратително се държеше в началото Дороти с него. Всички се чувстваха засегнати от нейното поведение. Едва по-късно Дороти прозря какво всъщност означава за нея Уизър! Е, щом краят е добър, всичко е добре!

През следващите дни подготовката за празника вървеше с пълна пара. Уили веднага поръча по телефона в заемната служба един смокинг. Кейт и Лин часове наред лъскаха сребърните прибори.

— Намирам, че е страхотно баба да се ожени у нас. Тук е много по-приятно, отколкото в някоя анонимна хотелска конюшня — бе се разприказвала Лин.

— Може и ти скоро да решиш да се омъжиш. Домът е на твое разположение. Как е впрочем новият ти приятел? Сдобрихте ли се? — не се стърпя Кейт да направи паралел.

— С толкова сериозна тема, мамо, човек не може да си прави шеги — отбеляза Лин. — А освен всичко сега баба е на ред.

В стаята влезе АЛФ. Носеше голям прозрачен бидон за вода. Бидонът беше почти празен.

— Водата е прекрасна, Кейт. За утре в този дом ще трябва цял тон. О, то даже се римува: в този дом — дял тон. Да не би да съм някой неоткрит поет?

Кейт не бе никак възхитена. Водата беше за гостите на сватбата. Тя не можеше да си представи, че АЛФ е изпил девет литра вода!

— Може, може! — увери я той. — Помага срещу хълцането ми.

— Какво хълцане? — попита безучастно Уили.

В този миг АЛФ се разтърси. Едно невероятно гръмовито, дрънчащо, металическо хълцане го разлюля целия. От мощта на този трус главата му се разклати, сякаш ще се откъсне. Ламариненият пукот звучеше потресаващо.

Кейт се вторачи уплашено в АЛФ.

— Това е най-невероятното хълцане, което някога съм чувала! Често ли ти се случва?

АЛФ повторно бе завладян от страхотния спазъм. Отново този ужасен шум, който създаваше впечатление, че гаечен ключ падна в металическа вана. АЛФ трепереше и залиташе ту в една, ту в друга посока. Накрая се овладя.

— Какво сте ме зяпнали? Впрочем вие току-що присъствахте на една световна премиера. Вие сте първите хора, които го чуха — това опасно хълцане е марка Мелмак!

— Защо е толкова опасно, ако изключим този наистина страховит, дразнещо метален шум? — търсеше подробностите Уили с неговата склонност към уточняване.

АЛФ клатеше умислено главата си ту наляво, ту надясно.

— Този страховит, дразнещо метален шум — както ти казваш — става все по-силен и по-силен. От ден на ден, от седмица на седмица, от месец на месец, от година на година!

— И колко години са предвидени за него? — Кейт се надяваше на по-благоприятна прогноза.

— И на Мелмак не знаят с точност.

Кейт бе разочарована от отговора на АЛФ. Извънземният посочи за пример своя чичо Либих. Той хълцал повече от петдесет години.

Пророчествата на АЛФ се оказаха по-лоши от очакваното. Ужасното хълцане ставаше все по-силно. През нощта никой не можа да мигне. Сутринта на закуска всички бяха като пребити. Брайън дори заспа над чинията си.

АЛФ от доста време бе в банята. Всички напрегнато се вслушваха в тази посока. От 25 секунди там бе настъпила тишина.

Нима хълцането спря? Какво бе станало? Лин скочи и хукна към банята.

— Той диша в найлонова торбичка — извика тя. — Това, изглежда, помага. — Но миг след това се чу силен пукот. Хълцането на АЛФ беше спукало торбичката.

— Опитяхме със захар и мед. Нищо не помогна — направи Кейт резюме на общите усилия да се помогне на извънземния. — Опитяхме със сок от лимон. Съвсем погрешно!

— И с половин пуйка! — сънено се обади Брайън.

Щом обаче улови погледа на майка си, реши да допълни.

— АЛФ каза, че това е забележителен опит!

Тогава в кухнята, клатушкайки се, влезе потърпевшият. Изглеждаше съсипан до краен предел.

— Заради теб цяла нощ не мигнах! — оплака се Лин.

— А аз спях като новородено. Като новородено, което преди лягане са напоили с кола. — Уили още имаше чувство за хумор.

— Тогава чашка кафе ще ти се отрази добре — подаде Кейт пълна чаша на Уили.

Брайън реши да се намеси. И той искаше кафе, по възможност шварц. Кейт поклати глава. За кафе бил още много малък, отсече тя.

— От последната нощ се чувствам твърде стар — отвърна изтощен синът и главата му отново тупна на масата.

— Да, да! Вие мислите само за вашия сън, докато аз страдам! — оплака се АЛФ. Последва такова разтърсващо хълцане, че чашите на масата се разклатиха.

— АЛФ, много съжалявам за твоето страдание. И все пак се надявам, че хълцането ти ще се успокои до деня на сватбата.

Състраданието на Кейт не бе престорено. Действително ѝ бе мъчно за малкия извънземен. Вместо отговор Танерови трябваше да чуят още един специалитет от Мелмак.

Сега Лин предложи на АЛФ да се опита чрез задържане на въздуха. Знае ли човек какво може да помогне.

АЛФ искаше да покаже, че има добро желание. Той пое дълбоко въздух и го задържа двайсетина секунди. През това време барабанеше напрегнато с лапи върху масата. За миг Танерови се поколебаха кое от двете бе по-неприятно — хълцането или това изнервяше почукване.

Нямаше смисъл да решават, защото отговорът не закъсня — АЛФ още не си бе поел дъх, когато последваха три особено силни хълцания.

— Хей, Танер! — В този миг към входната врата се приближи Тревор.

— Взимай си хълцането и се омитай! — нареди Уили на подплашения АЛФ.

— Добре, добре. Веднага изчезвам. Ако твоят съсед се оплаче за кокалите от пуйката върху неговата ливада, направи се, че не знаеш. — С тези думи АЛФ изчезна в кухнята.

Тревор нахълта в дневната.

— Всичко наред ли е у вас? — Това беше обичайният въпрос на Тревор, на който той никога не очакваше отговор. И затова побърза да издрънка дружелюбно последните новини от семейство Ачмонек. — Представяте ли си, моята Ракел си е въобразила, че през нощта е чула ужасяващ шум. Аз нищо не съм чул, защото спях в другата стая.

— Ужасяващ шум ли? Какво имате предвид? — попита Лин с невинно изражение.

— Да, Ракел казва, че сякаш моята домашна змия се е задавила с плъх.

В този миг от кухнята се чу металното ехо от страхотно хълцане.

Тревор се стресна.

— Това трябва да е. Оттук идва. Значи милата Ракел е била права.

Уили включи светкавично.

— А, това ли имате предвид! Шумът идва от нашата машина за смилане на отпадъците. В момента нещо не е в ред.

Прозвуча логично!

— А, значи затова костите от пуйката са на моята ливада — попита остро Тревор.

Уили се извини многократно и обеща незабавно да се въдвори ред.

Изглежда, че потръгна. Недоверието на Тревор бе изчезнало. Той си взе парче сирене от сложената за закуска маса и продължи, дъвчейки:

— О, няма нищо, Танер, костеното брашно е добра тор, нали? Сега трябва да тръгвам, Ракел сигурно е приготвила закуската — рече той, лапна и едно парче салам, после изчезна през задната врата.

Откъм кухнята отново се чу хълцане и след това шумът от счупена стъклена чаша. Уили реши да оправи нещата, преди да се е случило по-голямо нещастие. Но в този момент от шубера се подаде главата на АЛФ. В ръката си държеше стъклена чаша.

— Ей, хора, вижте тук! Аз съм Ела Фицджералд! — Той постави чашата на плота. Но отново получи пристъп на хълцане и чашата се пръсна на парчета.

— Каквото е Ела в пеенето, това съм аз в хълцането. Може и да излезе нещо!

Вместо обаче да признаят необикновената дарба на АЛФ, през следващите дни Танерови разсъждаваха трескаво какво средство да намерят срещу този непоносим шум.

Един предобед АЛФ се бе оттеглил в гаража и от доста време се ровеше в един от своите кашони. На определени промеждутъци се чуваше тенекиеният пукот. Кейт и Уили влязоха тихо в гаража. Бяха се обезпокоили за АЛФ.

— Какво правиш тук? — приближиха се те любопитно.

— Търся моята медицинска енциклопедия от Мелмак. Може да има някоя рецепта против хълцане.

Изпълнени с надежда, Кейт и Уили помогнаха на болния извънземен в търсенето. Имаше само една съвсем дребничка подробност; самият АЛФ не можеше да си спомни как точно изглежда книгата.

— Може да е тази? — бе издърпал Уили шарена тетрадчица от многобройните кашони на АЛФ.

— О, да, това е. То е написано отгоре: „Твоят домашен приятел и съветник“. Ей сега ще видя!

— Не е ли много тънко за енциклопедия? — усъмни се основателно Уили в ползата от тази медицинска тетрадчица.

АЛФ го изгледа. Откъде един земен жител може да е запознат с анатомията на жителите на Мелмак?

— Не сме толкова сложни. Ние имаме десет органа. Осем от тях са стомаси! — обясни той.

— О, аз мислех, че и десетте са стомаси! — рече Уили.

АЛФ реши да не обръща внимание на некомпетентното дърдорене на Уили. Той прочете на глас от медицинското произведение:

— Болки в стомаха, спазми в стомаха, присаждане на стомах, светлина в стомаха, стомашен грип, ах, ето: хълцане!

Продължи под нос. Последваха няколко неразбираеми термина. След това извика въодушевено:

— Намерих го! Най-добре помага чаша сок от котка! Няма проблеми!

— Сок от котка? Какво е това, за бога?! — на Кейт и се повдигна.

— Същото като току-що изстискан сок от портокал. Само че за изстискването трябва не портокал, а се изстиска пресен сок от една...

— Млъкни! Не мога да слушам! — изкрещя Уили шокиран.

— Тогава си запуши ушите... котка!

Кейт изрази мнение, че положително има и друго средство.

— Има — потвърди АЛФ. — Но то е още по-противно. Искаш ли да го чуеш, Кейт?

Кейт кимна отрицателно и като допълнение се разнесе едно хълцане с нечувана дотогава сила.

Следващите дни бяха напрегнати, Кейт мислеше не само за приготовленията около сватбата. Не й излизаше от главата хълцането на АЛФ. Отчаяна, тя се питаше какво би могло да се предприеме.

Един следобед бе легнала на дивана, а до краката ѝ бе Лъки. Той се бе свил удобно и мъркаше в израз на благоразположение.

АЛФ извести за появата си с познат шум.

— Здравсти, Кейт! — поздрави той, поклащайки се през дневната. — О, Лъки Сокчето! — получи и котаракът своето.

Кейт веднага се обърна на сто и осемдесет градуса и заплаши АЛФ, че ще получи в замяна същото, което би сторил на котката.

АЛФ пожела да изпробва — той целуна Лъки и след това демонстративно подаде муцуна. Кейт се разсмя.

В този миг от работа се върна Уили.

— Здравей, съкровище! — поздрави го Кейт и го целуна.

— Типично! Него го целуваш, а аз трябва да си лягам нецелунат. Този свят е несправедлив! — Извънземният седна нацупено на другия

край на дивана.

Но нито Кейт, нито Уили му обърнаха внимание. Имаха си други грижи.

— Уточни ли къде ще бъде сватбата? — попита Кейт и се опита да отгатне отговора по лицето на Уили.

— Отчайващо е — отвърна Уили. — Всички църкви са заети. Единствената възможност е параклисът на нудистите в Малибу.

— Майка ми положително няма да се ожени в колония на нудисти — поколеба се Кейт.

АЛФ обаче не се стърпя.

— Ако го направи, аз няма да отида. Имам татуировка, която предпочитам да не ви описвам...

— АЛФ, колко пъти вече ти казахме, че ти няма да присъстваш на сватбата! — Уили се умори да повтаря това на извънземния.

— А кой ще пее тогава „Хванете си ръцете“? — подразни се АЛФ. — При това аз вече репетирах!

Кейт не успя да отговори, защото дневната отново се разтресе от гръмко хълцане.

— Уизър — със закъснение отвърна Кейт.

— Уизър — кой? Как може да се казва така? — изкиска се АЛФ.

— Има хора, които се казват чичо Либлич. Така че Уизър ще пее. Ще рече, ако изобщо има сватба. — Кейт бе настроена скептично. — Ако състоянието ти се влоши, това ще бъде цяло нещастие!

АЛФ нямаше възможност да отвърне, защото отново го нападна хълцането. В същата секунда се пръсна една ваза с цветя. Ела Фицджералд бе ударила по масата!

На другата сутрин Уили и Кейт започнаха да подреждат дневната за сватбата. Положението с АЛФ бе станало още по-тежко през нощта.

— Човек може да го чуе и в мазето! При затворени врати. С дюшек върху главата. И с памук в ушите.

Всеки бе направил собствен експеримент с хълцането на АЛФ.

На вратата се позвъни.

— О, господи, това са мама и Уизър. Ако чуе хълцането и открие АЛФ, той ще се откаже от сватбата. А мама ще ми се сърди до края на живота си! — Кейт беше напълно отчаяна.

За щастие, Уизър бързаше. Искаше да отиде на прощално ергенско събиране.

— Отбий се поне днес следобед! — намекна годеницата за часа на сватбата.

— Естествено, ще се отбия! — обеща Уизър, целува бързо ръка на Дороти и изчезна, подсвирквайки си.

Хълцането на АЛФ отново прогърмя в цялата къща. Дороти се стресна.

— Ка-какво беше това? — заекна тя.

— О, мамо, това е АЛФ. Той хълца. И става все по-лошо.

— О, съжалявам. Горкият, горкичкният! — Тази състрадателност у Дороти сигурно се дължеше на факта, че днес щеше да се омъжи. — Нищо ли не може да се направи?

Кейт поклати глава и разказа за всички досегашни напразни усилия и всички рецепти, които вече бяха изпробвали. Не забрави да съобщи дори за половината пуйка.

Къщата отново потрепери от хълцането на извънземния. Във връзка с това Уили меко напомни за сватбената церемония. Какво да правят с АЛФ.

— Убийте го! — настоя леденостудено Дороти. — В крайна сметка животът не е пикник и всеки трябва да даде своята жертва. Става дума най-сетне за моята сватба!

Двамата Танер гледаха втрещени булката. Какво коравосърдечие!

— Ами да, представете си, че в най-тържественния момент той започне своето шоу! — опита Дороти да се оправдае.

Но Кейт и Уили искаха да намерят друго решение.

— Възможно е да има още нещо освен котешкия сок! — допусна Кейт.

— Котешки сок ли? — Дороти не чу добре.

Уили ѝ обясни. Котешки сок е рецепта против хълцане от Мелмак. Но те нямат никакво желание да смелят Лъки в сокоизстисквачка, нито пък някоя друга котка само за да излекуват АЛФ.

Извънземният беше усетил, че става дума за него. Той влезе в дневната, като хълцаше силно и се препъваше. Дороти го измери с гневен поглед от главата до петите.

— Какво искаш, адско изчадие? — попита тя.

— Да те изплюскам, безсърдечен съсухрен зеленчук — отговори й злобно АЛФ.

Кейт застана между двамата наежени като бойна петли противници и пое отбраната на АЛФ. Той наистина нямаше никаква вина, че се е разболял от тази необикновена болест.

В борбата с Дороти извънземният имаше още един коз. Бе настъпил подходящият момент да го използва. АЛФ надяна маска на благовъзпитаност и се обърна към Дороти:

— Няма да е лошо от време на време да се сещаш кой ви събра с Уизър. Ако не бях аз, и до днес щеше да си сама и да си гледаш старомодните повторения на „Бонанза“. А върховният миг в живота ти щеше да бъде похотлив поглед към косматите гърди на Литъл Джо!

Доволен, АЛФ си пое дъх. Трябваше най-сетне да й го каже. Помогна на това женище да си намери мъж, а в отплата се държи така безсрамно. Не така с АЛФ! Един мелмаковец не може да търпи подобно поведение.

— АЛФ, остави ни, моля те, за малко сами. Трябва да обсъдим нещо. — Подчертано любезно каза Уили.

— Добре, обаче този съсухрен зеленчук не бива да клюкарства за мен — постави условие АЛФ. — Моля ви, внимавайте! — Той изхълца силно и се измъкна навън.

Другите стояха известно време притеснени, докато Дороти пое инициативата в свои ръце.

— Ами хайде тогава. Суровите времена изискват сурови средства. Да направим котешки сок!

Тъй като Кейт и Уили я погледнаха ужасени, тя поясни:

— Ще забъркаме някакъв противен буламач, а на АЛФ ще кажем, че е сок от котка. Възможно е това хълцане да е на психическа основа. Може и да помогне.

От една страна, Кейт и Уили се успокоиха, че Лъки няма да бъде съставка в дяволския буламач на Дороти, а, от друга страна, изпитваха недоверие към въздействието на сока. Но бяха склонни да опитат всичко, само и само да отърват АЛФ и себе си от това гръмогласно проклятие.

Скоро в кухнята започна приготвянето на смес, съставена от всичко, което имаха подръка: подправки, силна ракия, вмирисано

сирене и кетчуп. Дороти си отмъсти заради „съсухания зеленчук“, прибавяйки малко тор за цветя.

Страданието на АЛФ се засилваше. Той хълцаше на все по-кратки интервали и все по-шумно.

— Хайде!

Кейт, Уили и Дороти понесоха тайнствения коктейл към гаража като трима заговорници.

— Имаме изненада за теб! — съобщи Уили радостно.

— Да не би Дороти да е експлодирала? — попита с надежда АЛФ.

Кейт обясни, че, естествено, след известен размисъл те стигнали до извода, че здравето на АЛФ е по-важно от една обикновена котка.

— Това тук е, въ... току-що изцеден котешки сок! — допълни тя. — Нарекохме питието „Ша ноар“. Да ти е сладко. И бързо оздравяване!

АЛФ бе очарован, но финото му чувство за етикет бе смутено.

— Изглежда малко безвкусно. Къде е сребърният поднос? Къде е сламката? — измърмори той.

— Изпий го! — кресна Дороти и в очите ѝ блесна ожесточение.

АЛФ започна да оглежда внимателно сока.

— Окей, бедни ми Лъки. Обичах те като котка, но те обичам и като коктейл!

Сега вече Кейт не издържа.

— АЛФ, сокът не е Лъки. Това е сок „Уличник“!

— Надявам се обаче, че не е бил жертва на транспортна катастрофа? В крайна сметка аз си имам принципи. Годен ли е за пиене?

АЛФ се наслаждаваше на собствената си роля, всички чакаха напрегнато той да налее най-последно в гърлото си този буламач. Искане да узнаят дали рецептата им ще подейства.

АЛФ отпи първо една глътка, а после на един дъх изпразни чашата. Тогава започна да трепери с цялото си тяло и да криви врата си. Извънземният отвори уста, но вместо да изхълца, силно се оригна.

Внезапно АЛФ се разбърза.

— Трябва веднага да отида в тоалетната. Котката положително е била светлоруса. У нас, на Мелмак, казват, колкото по-руска, толкова по-бързо!

Танерови се послушваха напрегнато. Вече две минути не се чуваше никакво метално стържене. Трикът успя. Вече нямаше никакви препятствия пред сватбеното тържество.

Гостите пристигнаха в уречения час. Пианистът очакваше момента с тържествена физиономия. И Уизър бе успял да се откачи от ергенското сбогуване навреме. Украсената дневна на Танерови излъчваше изискана тържественост.

Лин използва последните минути преди началото на церемонията, за да документира събитието с камера.

По знак на Кейт пианистът засвири сватбения марш. Дороти и Уизър влязоха в помещението един до друг. Малко момиченце носеше шлейфа на бялата рокля на Дороти. Спряха се пред служебното лице.

— Уважаеми гости! — започна той. — Днес сме се събрали тук, за да свържем пред свидетели тези двама души в брачен съюз.

От кухнята се чу силно подсмърчане. Служителят се огледа объркано.

Уили се изкашля високо, за да заглуши странните звуци. Служителят продължи церемонията.

В това време в кухнята седеше извънземният, просълзен от вълнение. Беше натрупал край себе си купища хартиени носни кърпички и духаше носа си в тях толкова силно, че се чуваше в цялата къща.

Гостите започнаха да се споглеждат.

— Съгласна ли си да вземеш за съпруг този мъж, Уизър Дивър... — Въпреки раздаващите се особени звуци служителят се опитваше да приключи церемонията.

Уили не можа да издържи на смъркането зад кухненската врата. Той погледна многозначително жена си и се извини на гостите. После изчезна в кухнята, за да ликвидира шума.

Естествено, АЛФ бе усетил, че Уили се приближава. Знаеше много добре какво го очаква. Единственото спасение беше бягството. Гостите чуха силно затръшване на врата. АЛФ изчезна към гаража, Уили — по петите му.

— Хей, Уили, que pasa?^[1] — изпъшка АЛФ, все още задъхан от бързото бягане.

Уили го гледаше заплашително.

— Какво си позволяваш, дивак такъв?

— Говоря испански.

— По темата! Какво търсиш в кухнята?

АЛФ направи виновна физиономия. Просто искал да присъства на сватбата, искал да види как неговата любима Дороти се жени за толкова уважавания от него Уизър.

— Искам и от тортата! — изтърси той накрая и млясна гръмко.

Бавно, но сигурно гаражът започна да се заселва. След малко дойде и Лин, за да вземе Уили. Свещеникът вече чакал.

— Окей, окей! Идваме! — разбърза се АЛФ.

Уили беше на предела на силите си. Той горещо помоли АЛФ да прояви най-после разум.

— Ако те видят, ще те затворят. Това ли искаш?

Извънземният знаеше много добре какво иска.

— Искам всичко. Искам да бъда и част от семейството.

— Виж какво, АЛФ. — Лин хвана извънземния нежно под ръка. — Ти си член на семейството. Единствената причина, поради която днес мама и татко те затварят в гаража, е, че не искат хората да разберат, че си тук. Те се тревожат за тебе. Затова ти направиха и този изкуствен котешки сок!

— Изкуствен котешки сок ли?

Изведнъж АЛФ започна енергично да се разхожда нагоре-надолу и задържа Лин.

— Значи вие си мислехте, че можете да ме измамите? — нахвърли се той върху Уили.

— Измамахме те! — ухили му се тържествуващо Уили.

В следващия миг обаче усмивката му замръзна, защото хълцане с непозната дотогава сила разтърси нещастния АЛФ. Истински трус от осма степен по скалата на Мелмак. Тук играеше определена роля и психиката.

Гостите в дневната ставаха все по-неспокойни. Всички очакваха Уили и Лин. Когато прозвуча хълцането на АЛФ, повечето от тях се спогледаха ужасени. Наистина този дом бе доста странен.

— Какво става пак? — Уизър вече чакаше с нетърпение края на венчавката.

— Дават ти тон, мили. Сега ще пееш. Аз веднага ще се върна! — И Дороти прошумя нанякъде с бялата рокля. Кейт също вече не я сдържаше на мястото ѝ. Би могло почти да се каже, че сватбата става в гаража, където се намираше АЛФ.

Щом видя булката, той избухна в гръмогласен смях.

— Бяла рокля? Дороти, на кого играеш тези номера?

Кейт изпадна в паника. Предусещаше, катастрофата.

— Уили, трябва да предприемем нещо — настоя тя. — Всичко се чува в дневната.

Уили реши да опита още веднъж с добро.

— Чуй ме сега, АЛФ. Нали вчера каза, че има още една рецепта против мелмаковско хълцане. Моля те, каква е тя?

Извънземният започна да се глези.

— О, не, толкова е противно, че ми се повдига само като си помисля.

— Какво е то? — Гласът на Дороти премина във фалцет.

— Добре, другото средство е... порция... суров спанак! — Едва изрекъл тази дума, и от свитото гърло на АЛФ се разнесоха недвусмислени звуци на отвращение. — Спанакът е гаден! — изпъшка той. — На Мелмак спанак яде само Попи, който е един ужасен тип!

— Добре, АЛФ, забрави спанака. Тогаваше ще минем към вариант Б от програмата. — Хладнокръвието на булката бе смайващо, когато ставаше дума за нейното бъдеще.

— Какъв е този вариант Б? — любопитства АЛФ.

— Свързан е с разстрел!

АЛФ възприемаше сериозно всичко, казано от Дороти.

През това време Лин бе донесла от хладилната камера един пакет пресен, суров спанак. АЛФ отстъпи.

— Е, добре, ще го изям. Както съм чувал, спанакът бил полезен. Съдържал желязо и калций и скърцащи песъчинки...

Дороти тръгна заплашително към него.

— Изяж най-после тоя спанак!

— Дано да има поне някой бръмбар вътре! — АЛФ натъпка устата си със зелени листа, а физиономията му изразяваше дълбоко отвращение.

Все пак сватбата завърши добре. След няколко часа и последните гости се сбогуваха, а току-що венчаната двойка бе готова да започне медения си месец.

На тръгване Уизър рече на Уили:

— Впрочем, ако все пак сватбената торта се появи, запазете ни по едно парче:

Уили така и не можа да си обясни тази странна история. Цялата торта изведнъж беше изчезнала, сякаш потъна в земята.

Точно тогава откъм кухнята се чу едно свръхсилно, извънземно оригване. Явно спанакът не бе стигнал на АЛФ.

Кейт прегърна майка си.

— Ако имаш някакви въпроси или имаш нужда от съвет по време на медения си месец, или просто искаш да си поговориш с някого, непременно ми звъни по телефона.

Естествено, и АЛФ искаше да има дял в благопожеланията. Или по-точно да прояви своя стил. Той отвори шубера и се провикна:

— Всичко хубаво, мила Дороти! — После грабна пакет ориз и се приготви да го запрати към булката. Лин навреме успя да вземе пакета от ръката му, преди да полети към смаяната Дороти.

— АЛФ, оризът носи щастие само когато е изваден от пакета, с него се поръсват главите на младоженците — скара му се Лин.

— Сега остава да кажеш, че котката трябва първо да бъде одрана, преди да я завържат за сватбената кола — изпъшка АЛФ.

Кейт поклати глава и каза на Лин:

— Моля те, иди и пусни Лъки!

[1] Какво става? (исп.). — Б.пр. ↑

КАРНАВАЛЪТ

Вече дни наред тема номер едно бе приближаващият празник в навечерието на Все светии. Започна се с това, че АЛФ бе измъчван от жажда за знания. Един след друг бе разпитвал всички в семейството какво е всъщност празникът Хелюин. Един извънземен не бивало да си умира непосветен.

И така, Уили веднага измъкна някакъв справочник, за да обясни на АЛФ съвсем точно този празник и обичаите, свързани с него.

— Това е стар есенен празник, празник на реколтата и благодарността към бога на слънцето, празнува се с всякакви развлечения, с голяма веселба и пищни гощавки. В празненството, един ден преди Все светии, децата и възрастните участват наравно — завърши Уили.

Брайън намери описанието страшно сухо. В края на краищата есенният празник бил върхът! И се впусна да обяснява:

— Тогава можем да се преоблечем като вещици или принцеси, като морски пирати или да бродим из квартала като призраци. По време на празника е разрешено почти всичко. Можеш да изплашиш малките си братя и сестри и да събираш пари и сладкиши от хората. Достатъчно е само да им изпееш нещо. А навсякъде уреждат партита. Винаги е чудесно!

По-късно, когато АЛФ научи колко лакомства е събрал Брайън миналата година, взе твърдото решение тази година на всяка цена да участва в празненството. Каквото и да му струва. На Уили и Кейт още нямаше да издава нищо. Именно те бяха на старомодното мнение, че един представител на Мелмак не би загубил нищо, ако пропусне пеенето на Все светии...

Вечерта преди големия празник Брайън облече костюма, който Кейт му беше ушила. Накрая тя завърза през едното му око черна лента и се огледа в очакване на похвали.

— А сега ви питам, това пират ли е, или не е? Какво ще кажеш, Лин?

— Разбира се, това е един много красив пират, мамо.

И Уили се съгласи. Харесваше Брайън в този костюм.

— Напомня ми на един костюм, който носих като съвсем малък — сподели той. — Тогава...

И тъкмо когато Уили бе готов да разказва един от младежките си спомени, нещо, от което всички се страхуваха, някакво странно същество се дотътри в дневната: бе с огромни очила, с черни мустаци и с картонен нос.

Странното същество, гордо и изпълнено с очакване, застана пред Уили.

— Какво е това, Елтън Джон или Астерикс? Откъде си взел тези смешни очила, АЛФ? — Естествено, Уили мигом го позна и не му се зарадва особено, тъй като го прекъсна. Но настроението на АЛФ не можеше да се развали толкова лесно. Защото той с вълнение очакваше утрешния ден.

— И когато се върна от моята обиколка, ще имам пълна торба със захаросани ябълки, пуканки и котки! — сияеше АЛФ, предвкусвайки радостта, и с удоволствие се облизваше.

Лин се засмя.

— Няма обичай на Все светии да се подаряват котки!

— Точно от това се страхувам. Тогава ще се наложи отново сам да си хващам тези мили животинки! — Въпреки това АЛФ с нетърпение очакваше предстоящата обиколка из квартала.

От вълнение и радост той не можа да мигне тази нощ. Въртеше се неспокойно в коша за пране ту на една, ту на друга страна.

— Добрутро, деца, ще има ли нещо... — мърмореше сам на себе си под нос. Само едно го тревожеше — може би Танерови не го включват в своите сметки.

И друг се въртя тази нощ неспокоен: Уили Танер. Главоболието му обаче се дължеше не на празника, а на работата му. Той въздъхна дълбоко. Тогава се събуди и Кейт. Тя запали лампата и погледна сънено към Уили, който седеше в кревата.

— Какво става с теб? — попита тя загрижено. — Защо не спиш?

Уили реши да ѝ разкаже. Може би след това щеше да заспи.

— Заради моето повишение. Мисля, че развалих цялата работа. — И обясни на Кейт какво бе наредил тази сутрин шефът му: Уили трябвало да се откаже от проекта си, над който работи вече три месеца.

— Не може да бъде — изпъшка Кейт.

— Може, това е самата истина. Господин Бърк има нужда от мен, така поне се говори, за някакво важно вътрешно проучване. Сега трябва да изгълтам планини от папки, за да намеря един изчезнал водоохладител. Сигурно иска да ме изхвърли. — Уили прекара нервно ръка през косата си.

Кейт се възмути:

— Ти каза ли поне на този човек, на този Бърк, какво мислиш по въпроса?

— Естествено, но ми се струва, че това е краят на кариерата ми! Провалих се!

Кейт прегърна нежно съпруга си.

— Аз те обичам и се гордея с теб и без кариерата ти.

В този миг се намеси АЛФ. Той пъкна глава през вратата на спалнята, видя, че Уили и Кейт са будни, и възприе факта като покана да влезе.

— Вън! — Уили гневно му посочи вратата.

— Но аз трябва да обсъдя с вас нещо важно. Утре е Все светии, а има още някои неща...

Кейт изгледа нервно АЛФ и му обясни за кой ли път, че един извънземен не може да се разхожда нагоре-надолу и да събира сладкиши.

АЛФ измърмори:

— Ти просто се страхуваш, че ще получи кариес. А аз си мия зъбите всеки месец. Независимо дали трябва, или не. — И за кой ли път АЛФ се опита да я склони. Когато всичките му усилия се оказаха напразни, той извади една бележка и обясни: — Това е петиция, подписана от най-видните американски граждани!

Кейт започна да чете полугласно:

— Свобода по случай Все светии! Настояваме АЛФ да вземе участие в празничното пеене!

Следваха подписите на президента Буш, Рейгън, Картър, Форд, Линкълн — всички с почерка на АЛФ. Кейт се засмя на тази шмекерия, но не промени мнението си.

— Защо да не мога аз, един дребен нещастен извънземен, да полудувам малко по време на празника? — започна с нова тактика АЛФ. — Само една вечер, по изключение — замоли се той горещо.

След категоричното „не“ на Кейт той реши да мине в настъпление.

— Добре, щом не искате, аз ще отнеса случая към Върховния съд и към най-върховния съдия!

Очевидно обаче и тази заплаха не направи впечатление на двамата в леглото. Уили отново му показва вратата.

Последен опит.

— Момент, момент, веднага си тръгвам. Да направим една сделка. Вие ще ме пуснете навън по празника, а аз, Уили, ще ти кажа как въпреки всичко ще получиш повишението си.

Уили се задъха.

— Откъде, по дяволите, знаеш за тази работа?

— Невероятният АЛФ просто знае всичко. Но невероятният АЛФ не разкрива тайните си. Както винаги. Имам една идея. Сега с всички средства трябва да изровим мръсното бельо на твоя бос. Помисли добре. Може би той краде от фирмата? Взема ли безсрамно големи порции от гишето за салата? Може би пие тайно или дъвче с отворена уста?

— Познавам само един, който дъвче с отворена уста, и това си ти — измърмори Уили.

— Какво искаш да кажеш, Уили? Не търси мръсно бельо при мен. Това няма да ти помогне за повишението.

На Кейт й омръзна. Тя натисна копчето на нощната лампа без коментар и се зави. Да, но в сметката си не беше включила АЛФ. Той запали лампата откъм страната на Уили и продължи да приказва:

— Е, добре, остави това с мръсното бельо. Ще направим нещо друго. Трябва отново да спечелиш благоразположението му, Уили. Твоят бос трябва отново да те хареса. Поканете го на едно парти и му се подмажете.

— Абсурдна идея! — отрязва го Уили. — Няма да давам никакво подлизурско парти. Още по-малко пък заради този противен господин Бърк. Какво си мислиш, кой съм аз? Доналд Дък или някой друг? Още не съм станал за посмешище.

Тогава Кейт се събуди окончателно и седна в леглото.

— Едно парти би било наистина нещо добро, Уили. Кога за последен път имахме гости вкъщи? Нашият светски живот отиде по

дяволите, особено откакто някой е тук! — И тя измери АЛФ многозначително.

— Кой? Не зная кой — попита невинно АЛФ. Не ставало ли дума за някакво куче? Не би могло да е свързано с него!

— Ти! Откакто ти си тук! — направо рече Кейт.

— Искаш да кажеш, че аз съм тоя „някой“, от когото вие постоянно се оплаквате? Колко подло и нечестно от ваша страна! Пфу! — възмути се АЛФ.

Кейт нямаше намерение да продължава. Познаваше го. Тази тема при него никога не можеше да свърши. Затова Кейт се обърна към мъжа си:

— Уили, кажи, какво мислиш за партито? Празникът Все светии би бил наистина добър повод.

Уили се поколеба.

По принцип нямам нищо против да поканим някои хора. Само шефа си не бих искал да виждам в никакъв случай на такъв празник. С него ще се оправя по друг начин. — Уили изглеждаше твърдо убеден.

АЛФ го погледна и поклати глава.

— Каква умна главица си ми. Даваш прием и не каниш шефа си. Това положително ще се отрази изключително благоприятно на кариерата ти. Защо не отидеш направо при него и не му хвърлиш едно преспание върху главата? — АЛФ реши да си тръгне. Тук само си губеше времето. Съветът му очевидно не беше нужен.

Но щом Кейт си наумеше нещо, непременно го правеше.

На следващата сутрин тя телефонира на някои хора и ги покана вечерта на парти по случай празника Все светии. После целия ден хвърча из къщата със серпентини, балони, конфети и с нея не можеше да се говори. През цялото време обаче на вратата звъняха малки и големи чудовища, нежни принцеси и грубовати пирати. „Честит празник“, и всеки път Кейт тичаше да носи сладкиши, дъвки и бонбони. Беше се запасила добре.

Все пак имаше и малко спокойствие — АЛФ не им досаждаше, въпреки че не го бяха пуснали на улицата. Той бе прокуден от Уили в гаража, за да избегнат, невъобразимия хаос в дневната. А и гостите не биваше да го виждат. Още повече, че никога не се знаеше какво би

могло да му хрумне. За изненада на всички АЛФ не се беше противопоставил на това решение.

Кейт тичаше постоянно между входната врата и кухнята. Беше вече малко изнервена.

— Смяташ ли, че билетът ще стигне за дванайсет души? — попита тя и посочи една голяма купа на Уили.

— Зависи дали гостите ще пият, или ще се къпят в него! — засмя се той.

На вратата пак се позвъни. Този път бяха Брайън и Лин, които се връщаха от своята обиколка. Караха се.

— Какво ще правим тук? — изръмжа Брайън. — Имаме толкова много време, нека продължим.

— Благодаря. Вече бяхме в трийсет и две къщи. А ти наистина носиш добра плячка — заяви Лин. — Освен това трябва бързо да се преоблека. Гуцера може всеки момент да се появи.

— Гуцера ли? Как може човек да се казва Гуцер? — недоумяваха Уили и Кейт.

Лин обаче беше вече изчезнала в стаята си.

— Защо пък новото увлечение на Лин да не се казва Гуцер? — отвърна вместо нея Брайън. Понякога възрастните са толкова тесногръди. — И аз си имам приятел, на когото казват Жабока!

После Брайън попита за АЛФ.

— Трябва да му занеса част от моите лакомства. Той ще получи седемдесет процента!

— Това сякаш е много! — подхвърли Уили.

— Напротив — поправи го синът му. — Аз все пак добре завърших преговорите. В началото АЛФ искаше деветдесет процента!

Танер старши вече също не разбираше този свят!

— Дъщеря ни излиза с някакъв Гуцер, синът ни се оставя да го измами един извънземен. Хубави работи стават тук.

АЛФ с нетърпение очакваше в гаража плячката. Брайън гордо му показва кошницата, пълна с лакомства.

— Знаеш ли какво — предложи хитро АЛФ, — аз ще пазя кошницата, а ти се върни вкъщи. Партило скоро ще започне.

— Не понасям партитата. Всеки те гали по главата и ти казва: „Колко си пораснал!“ — имитира Брайън. — По-добре да си поделим плячката!

АЛФ веднага се съгласи.

— Едно за теб, едно за мен, едно за теб, едно за мен, едно за мен, едно за мен!

Купчината откъм страната на АЛФ растеше застрашително бързо.

Брайън реши да се намеси. Той постави гумения си меч между АЛФ и лакомствата и предупреди:

— Не така, космическо приятелче!

АЛФ погледна развеселен малкия Танер.

— Момчето ми, момчето ми, вижда се, че наистина растеш. Хайде да го направим както трябва: едно за теб, едно за мен, едно за мен...

Гуцера беше първият гост тази вечер. Лин гордо го представи на родителите си.

— Всъщност аз се казвам Ерик — обясни Гуцера на Уили и Кейт. — Прякора си получих в часовете по биология.

— Да, защото отстрани тумор в мозъка на един гуцер. После гуцерът бе като новороден! — Лин се постара да покаже новия си приятел в най-добра светлина.

Гуцера скромно се защити:

— Е, за съжаление не бе точно така. Сега той залита наляво.

— А после — продължи да изрежда Лин достойните за възхита качества — Гуцера спаси от смърт една игуана чрез байпас.

— Вие трябва да сте гений по биология! Хирург ли искате да ставате? — осведоми се Уили с бащински заинтригуван тон.

— Мислил съм за това, но повече ме интересува квантовата физика — отвърна учтиво Гуцера.

Уили бе възхитен от това добре възпитано и интелигентно младо момче, което с нищо не приличаше на досегашните обожатели на Лин. Той благосклонно пожела да покаже на Гуцера колко силно впечатление му е направил.

— Млади момко, можете не само да се срещате с моята дъщеря, но и да поискате ръката ѝ. Веднага ще се съглася.

Лин се изчерви като домати. Да беше се отворила земята да я погълне! За щастие в този момент на вратата се позвъни. Идваха

другите гости. Деликатният разговор бе прекъснат.

На вратата стояха каубои: мъж и жена — колегите на Уили, Ед Билинг и жена му Бърнис. Кейт и Уили се спогледаха смаяни, а Ед и Бърнис се втурнаха към студения бюфет. Те изобщо не бяха поканени. Уили вдигна безпомощно рамене.

Отново се позвъни. Брайън отвори на един крал и на една кралица.

— Вие кои сте? — не се сдържа той.

— Ние сме семейство Бърк.

Уили насмалко не изпусна чашата с боле, която в момента подаваше на Гуцера. Пред него стояха сияещи Уолтър и Фелисия Бърк в царствени одежди.

— Добре дошли — започна да заеква домакинът. — После каза на Кейт: — Това е шефът ми!

Фелисия се обърна към Брайън.

— Малкият расте толкова бързо — измърка тя сладко и го погали по главата. — Така е, покрай децата виждаме, че остаряваме.

Брайън се дръпна. Достатъчно. Предпочиташе доброволно да си легне, отколкото да слуша такива празни приказки и да се остави да го опипват.

Бъркови се присъединиха към Билингови и студения бюфет. Уили дръпна Кейт настрана.

— Канила ли си тези хора — попита той объркано.

Кейт поклати глава смутено. Уили смътно започна да предчувства нещо лошо.

— Някой трябва да е поканил семейство Бърк и другите. Не зная кой и защо го е направил, но сега ще отида в гаража и ще го ликвидирам!

Нямаше нужда Уили да полага толкова големи усилия, защото в същия миг отново се позвъни и на вратата бе АЛФ! Върху козината си отпред бе поставил ципа от новия шлифер на Уили, което въздаваше впечатление, че е облечен с костюм.

— Здравейте, Кейт, Уили. Не си ли спомняте вече за стария Гордън Шамуей? Толкова отдавна не сме се виждали. Ще паркирам точно зад колата на твоя шеф, Уили. Нали няма да имаш неприятности?

Докато Кейт и Уили стояха още онемели, АЛФ започна да се разхожда във всекидневната. В блестящо настроение, той играеше ролята на душа на компанията.

— Здравейте, как сте? Приятно ми е да се запозная с вас. Желая на всички весел празник!

Сред общата врява на никого не направи впечатление, че Лин и Кейт бяха пребледнели от уплаха.

АЛФ продължаваше да играе ролята си с невероятно темпо.

— Хей, Танер — закачи той Уили, — ти май си понатрупал някой и друг килограм. На твоите години трябва да внимаваш.

— Може ли за момент да си поговорим с тебе в кухнята? — изсъска Уили.

— Разбира се, щом става дума за разговор между мъже, аз съм насреща!

— Кой е този дребен тип? — попита Бърнис Вилинг весело Лин.

— О, това е Гордън Шамуей.

Кейт, искаше или не, трябваше да се включи в играта.

— Гордън е стар приятел на нашето семейство. Но, моля ви, не говорете за неговия ръст. Много е чувствителен на тази тема.

АЛФ обаче изобщо не проявяваше такт в обноските си. По пътя към кухнята той се обърна към Бърнис.

— Хей, каубойке, стегни кълките! Внимание всички! Стегни кълките!

В кухнята Уили се нахвърли върху АЛФ с истински словесен порой.

— Ти, мръсно! Ти си ми намъкнал под носа бележника с телефоните и си поканил всички тези хора. Казал си им да се костюмират. Защото иначе нямаше да можеш да присъстваш на празника ни!

АЛФ бе възмутен.

— За това ли ме домъкна в кухнята да ми разказваш неща, които отдавна зная? Още повече навън спешно се нуждаят от мен.

Уили обаче съвсем не бе свършил.

— Върхът на нахалството ти беше поканата на Бъркови.

АЛФ обаче имаше съвсем друго мнение.

— Накарай най-послед мързеливите си сиви клетки да се раздвижат, за да схванеш, че става въпрос за твоето повишение! Ти

сега веднага ще отидеш оттатък и ще целунеш краката на Уолтър Бърк!
Уили се дръпна вбесен.

— Изобщо не възнамерявам да целувам краката на когото и да било, а още по-малко на Уолтър Бърк.

— Предвиждах го. Тогава аз ще се заема с всичко.

АЛФ, великият благодетел, веднага се насочи към гостите.

Вечерта имаше голям успех. АЛФ правеше шоу след шоу, а гостите се забавляваха невероятно. Но Танерови полека-лека изпадаха в паника — чиниите застрашително се изпразваха. Бяха правили сметка за по-малко гости. Майка и дъщеря се опитваха да ги напълнят с последните резерви от кухнята.

През това време АЛФ изпълняваше своя номер „Елвис“.

Гостите ликуваха. На Бърнис Билинг от вълнение ѝ се насълзиха очите. АЛФ, съвършено копие на Елвис, се кланяше и викаше екзалтирано:

— О, благодаря, много ви благодаря, приятели. Последната си песен тази вечер ще изпея за жената, която най-много уважавам — за Бърнис.

Бърнис сияеше. Тя си пожела „Обичай ме нежно“. Когато песента свърши, всички отново заръкопляскаха бурно. Гордън Шамуей знаеше, че трябва да спре, когато е най-хубаво.

Освен това имаше още един, когото тази вечер трябваше да поразпита. Защото не всеки заслужаваше обожаваната от него Лин.

— Ей, Гуцера, хареса ли ти?

— Кралят на рока продължава да живее в теб! — похвали го любезно за изпълнението Гуцера.

Първото впечатление на АЛФ не бе лошо. Да видим по-нататък.

— Да си представим, че съществува извънземна форма на живот. Как би изглеждала тя? — Тъй като Гуцера не отговори веднага, АЛФ го заведе: — Хей ти, твърдоглавецо, аз търся нови знания, а теб те интересуват само нашето уиски и нашата Лин. Е, какво ще кажеш? Как би изглеждала една извънземна форма на живот?

Гуцера се понапрегна, погледна АЛФ и обясни отегчено:

— Вероятно извънземните имат силно развити мозъци и са много напреднали.

Отговорът задоволи АЛФ. Този тип съвсем не беше толкова лош. Нямаше нужда да се притеснява за щастието на Лин.

Така АЛФ приключи теста. Можеше отново да се посвети на другите гости.

Не след дълго отново се чуха техните възторжени възгласи и ръкопляскания.

— Гордън! Гордън! Гордън! Гордън!

АЛФ тъкмо бе минал под бамбуков прът с чаша на главата. Божествено! И тези негови приказки за онази смешна планета!

— Знаете ли, аз действително много се забавлявам тук. Защото у нас такива работи не стават. Там нямаме тегло. Ха! Ха! И така нататък! Кой е следващият? Предлагам Уолтър Бърк! — АЛФ го изгледа предизвикателно.

Останалите извикаха в хор:

— Уолтър! Уолтър!

Уолтър Бърк хвърли колеблив поглед към жена си. После се хвана за кръста и се извини неохотно:

— Ужасно съжалявам, но не мога да правя такива изпълнения. Боли ме кръстът.

Гостите не приеха този аргумент. Дори Фелисия Бърк насърчи съпруга си:

— Е, не се дръж така. В края на краищата е Все светии!

Уолтър Бърк свали непохватно царската си корона и постави една чаша върху главата си. Наведе се предпазливо назад, после се вцепени и нададе сърцераздирателен вик. Той страдаше от лумбаго.

Уили и Кейт излетяха от кухнята.

— Трябва да легна на твърдо — изпъшка Уолтър Бърк. — Най-добре на масата пред дивана.

Уили с помощта на Ед примъкна началника си дотам.

Доброто настроение в миг изчезна. Гостите се почувствуваха неловко и започнаха един по един да се сбогуват. Все пак бяха дошли, за да се веселят. Но веселбата окончателно се разтури. Празникът неочаквано бе свършил.

— Гуцер, не можеш ли да направиш нещо за нещастния господин Бърк? — попита Лин своя приятел.

— Мога да му отстраня мозъка. Но не се знае дали ще помогне.

Фелисия Бърк предпочете да извикат домашния им лекар. До неговото идване АЛФ отново се оказа спасителят в нужда. Той започна внимателно да масажира гърба на Уолтър.

След известно време болките значително намаляха.

— Не зная как да ви благодаря, Гордън — усмихна се Уолтър Бърк.

На АЛФ не му бе нужно да мисли дълго.

— Съвсем просто, Повишете Уили. Ние и двамата знаем, че той е най-добрият в професията. Интелигентен е, работи сериозно, честен е...

Уили не вярваше на ушите си. От стеснение той изпусна торбата с лед, която носеше от кухнята.

— Достатъчно! Господин Бърк е на същото мнение! — нахвърли се той върху извънземния „спасител“.

— Окей, окей! — предаде се АЛФ. — Тогава е твой ред. Хайде, Уили, хвърли му се на врата!

Уили побесня.

— За какво да се хвърлям? — изръмжа той. — Отнеха ми проекта, за да търся някаква тъпа водоохладителна цистерна и...

— Ти не знаеш ли какво значи да се хвърляш някому на врата — прекъсна АЛФ нетърпеливо излиянията на Уили. — Значи да пълзиш на четири крака!

Но това вече не се налагаше. Уолтър Бърк и без това бе разбрал.

— Ако толкова държите на този проект, ще си го получите обратно.

— Наистина ли? — засия Уили.

АЛФ обаче все още не беше доволен.

— Остава работата с повишението на Уили — каза той високо и ясно. Умееше да използва подходящия миг — прекъсна рязко масажа. Бърк изпъшка:

— Разбира се, че ще получите повишението, Танер. То отдавна е предвидено. — После Бърк отстрани от себе си торбата с лед и помоли свръхщастливия Уили: — Искам още малко лед. Но в една чаша. С малко уиски, моля!

Това бе шансът на АЛФ! От тази ситуация можеше да се извлече още нещо. Докато Уили беше в кухнята, той обясни без заобикалки на Уолтър, че паркинга на Уили е твърде далеч от службата му и че оня тип, с който работи в една стая, е непоносим!

— Изхвърлете го! Тогава Уили ще получи място на паркинга. А и тези извънредни часове! Уили се трепе страхотно. Трябва да го

облекчите!

Малко след това у Танерови пристигна домашният лекар на Уолтър, но АЛФ вече бе получил обещание за всичко. Уолтър изпитваше към АЛФ дълбока благодарност.

— Няма никога да ви забравя. Какво щях да правя без вас! — сбогува се той накрая, и намигвайки, се обърна към Уили. — Утре сутринта елате направо в кабинета ми. Всичко ще уредим!

Уили още не можеше да схване какво бе станало. АЛФ обаче бе неуморим.

— Хей, дължиш ми благодарност за моята намеса. Имам предвид празничното пеене!

След известно време по тъмните улици се промъкваха две фигури.

— Трябва да говориш като дете, АЛФ! — предупреди го Уили. После той се скри зад един жив плет, а АЛФ позвъни на първата врата.

Отвори възрастна жена. Явно се изненада от късния гост.

— Здравей, момче! — поздрави тя.

— Здравей, бабо! — изцвърча АЛФ и песничката му гръмна с пълна сила.

Жената го погледна смутено.

— Много късно идваш. Последните сладкиши раздадох преди повече от час.

В къщата се чу мяукане.

— Котка ли беше това? — развълнува се АЛФ.

— Да, имам много котки — отвърна гордо жената и отвори вратата малко по-широко. Поне десетина от тези апетитни животинки играеха в коридора. На АЛФ му потекоха лигите. Той се облиза и реши.

— Добре, тогава ще взема русата!

— Какво? Как? — заекна жената и затръшва ужасена вратата под носа му.

— А после разправят, че Все светии бил хубав празник! — измънка извънземният дълбоко разочарован.

Двамата с Уили бавно тръгнаха към къщи.

СРЕДНОЩНО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

АЛФ се беше излегнал върху дивана в дневната и четеше едно списание. Беше се съсредоточил върху някакъв тест за типовете характери.

— Вие сте на лов за акули. Една жена пада през борда. Как ще реагирате? — прочете АЛФ полугласно последния въпрос. Той разгледа отговорите и замислено сбърчи чело. За по-сигурно хвърли поглед върху страницата с оценките. След това сложи кръстче върху един от възможните отговори. Така АЛФ бе доволен от резултата.

Ето че пристигнаха Кейт и Брайън, натоварени с покупки.

— Ей, Кейт — веднага я подхвана АЛФ, — познай какъв тип съм!

— Знам ли — отвърна Кейт, поглеждайки с едно око към списанието. — Нещо средно между диван и пържени картофи най-вероятно!

— Какво? — обиди се АЛФ. — Аз съм личност тип „Д“.

— Добре, АЛФ, не се вълнувай! — опита се да го успокои Кейт. — По-добре ми обясни какво е личност тип „Д“.

— Тип „Д“ е дявол човек! Смахнат тип, който търси опасностите. Човек, който безстрашно гледа смъртта в очите! Смелчага като мен! — Извънземният тип „Д“ застана пред Кейт гордо, очаквайки признание.

Тя обаче даде достатъчно ясно да се разбере, че не е схванала нищо от това, което АЛФ настойчиво ѝ обясни.

— Спадат ли към категорията и момчета, които се пъхат под дивана, ако гледат научнофантастични филми по телевизията? — осведоми се Кейт.

За подобно поведение тип „Д“, естествено, имаше приемливо обяснение.

— Скрих се само защото сбърках онзи тип от филма с един друг, на когото дължа пари.

Брайън слушаше с интерес.

— И аз ли съм тип „Д“?

АЛФ с готовност погледна теста.

— Обичаш ли да летиш с делтаплан из каньоните? — попита той колебливо.

— Откъде да знам — разочарова се Брайън. Беше си представял теста по-иначе.

— Ами тогава да опитаме — веднага предложи тип „Д“, тоест АЛФ. — Ние двамата ще скочим от покрива. Ако паднеш на краката си, значи не си тип „Д“. Донеси стълбата!

Кейт наистина бе в състояние да развали всяка шега.

— Никой няма да скача от покрива! — отсече тя и излезе от кухнята.

— Кажй ни, когато разрешиш на сина си да се държи като истински мъж! — подвикна след нея АЛФ.

АЛФ се чудеше какво да прави този следобед. Накрая се намъкна в леглото на Кейт и започна да разглежда снимки. Когато Уили се върна от работа и поиска да се преоблече, тип „Д“ измърка изпод завивката с интонацията на Кейт:

— Е, как беше днес, скъпи?

Уили се стресна и се втрени в АЛФ.

— Можеш ли да ми обясниш какво търсиш в моето легло?

— Как така в твоето легло? Половината от леглото е на Кейт — правилно отбеляза АЛФ. — А аз случайно съм легнал точно в нейната половина.

— Много интересно. И Кейт ти разреши?

— А ти представяш ли си, че аз ще я питам? — Колко наивен е Уили, помисли си АЛФ. — Тя никога не би се съгласила. — И той отново зараглежда спокойно снимките.

В този момент пристигна Лин, която търсеше възглавницата си в спалнята на своите родители. АЛФ се бе излегнал върху въпросната възглавница.

Преди още Лин да успее да се ориентира в ситуацията, тип „Д“ се завайка с тъничко гласче:

— Представи си, Лин, аз съм потиснат. И въпреки това баща ти иска да ме изхвърли от леглото на майка ти. Не е за вярване, нали? —

АЛФ се нацупи и погледна обидено.

Уили наистина се почувствува виновен. Нямаше никаква представа за депресиите на АЛФ.

— Какво е станало? — попита той съчувствено и седна до АЛФ върху Кейтината половина от леглото.

— Ах — въздъхна АЛФ, — гледах стари снимки от моите приключения. — Той показва на Уили и Лин снимки от младостта си. — Тук например — възторжено каза той — се изкачвам на връх Плати на планетата Грипхард.

Уили се загледа учудено в снимката.

— Планината изглежда доста равна — установи той.

— Ами затова се казва Плати. — Действително на Уили трябваше всичко да се обяснява. — Това зависи от планетата. А тази виси накриво.

Уили се зачуди още повече.

— Трябва да се опиташ да играеш голф на някоя наклонена планета. Тогава можеш да се радваш, ако си след последните шестстотин.

Уили се предаде.

Лин грабна друга снимка от купчината. На нея АЛФ бе в една бирена бъчва.

— О, тук тъкмо се готвя да се изкачвам по водопадите.

Уили отново тръсна глава в знак, че не разбира.

— Водопадите падат надолу!

— Точно това беше приключението! Пътуването беше толкова трудно, че почти бях изтласкан надолу — призна героят.

Лин завидя на АЛФ за неговите приключения.

— Ти наистина си имал вълнуващ живот — възхити му се тя.

— Съвсем точно. Имах. Вълнуващите времена отминаха.

Оказа се, че Уили мисли иначе.

— Ами вчера огънят в градината? И пожарната команда?

В чест на рождения ден на баба си Шамуей АЛФ бе запалил огромен огън. Тя щеше да стане на 798 години, ако бе успяла да се спаси от експлозията на Мелмак.

Уили смяташе събитието за твърде вълнуващо.

— Сърцето ми почти спря, като видях пламъците — спомни си той.

Тип „Д“ го изгледа презрително от горе до долу.

— И на такъв като теб разказвам за големи приключения! Уили, за Коледа ще ти подаря люлеещ се стол!

На Уили обаче само това му липсваше.

— Нямам намерение да се оставя на типове като тебе. На тип, който се представя за алпинист в равнината! Зная, че понякога животът ми изглежда скучен. — Уили скочи, застана пред огледалото и започна старателно да се оглежда. После рече повече на себе си: — Но и аз съм имал приключения. Виждам съм ръба на пропастта!

Дотук Лин бе слушала смаяна. Но сега се разсмя и обясни на АЛФ:

— Да, това е вярно, когато съм се родила, моите родители са живели на ръба на Бейкърсфийлд.

Уили не намери нищо смешно в този факт.

— Ти нищо не подозираш за моя живот. Най-интересното изобщо не го знаеш. — Чувстваше се засегнат на тема чест и достойнство.

Според Лин това беше удивително. Навярно скромният и баща преди години е бил страшен смелчага.

— Разкажи ни нещо! — помоли тя.

Уили все още се колебаеше, но не след дълго отстъпи пред настойчивостта на дъщеря си.

— Когато бях на седемнайсет години например, скочих в един товарен влак и прекосих с него цялата страна.

Лин ококори очи. Това много ѝ допадна.

— Как си припечелвал тогава? — попита тя.

Не без гордост Уили разказа за временните си професии като мияч на чинии, келнер и пианист в нощни заведения.

— Винаги умеех да извличам най-полезното от всяка ситуация.

— Мама знае ли?

— Разбира се. Тя не искаше вие да научите.

— Как така? Защо децата да не знаят, че имат баща герой? — АЛФ седна върху възглавницата си.

— Вероятно Кейт се е страхувала, че и децата биха могли да скочат в някой влак в движение — допусна Уили.

АЛФ кимна. Да, според него това бе възможно. Кейт беше пъзла. Такава си е по рождение. Нещастният Уили, Кейт го беше превърнала

от истински герой в мъж под чехъл.

След вечеря АЛФ реши да си поиграе в гаража с железницата на Уили. После пристигна Уили. Извънземният го затрупа с въпроси.

— Ако трябва да се скочи на такъв влак, какво всъщност се прави?

Уили поясни:

— Първо трябва да проучиш терена и да се скриеш в някой храст, докато стане тъмно. Щом видиш, че влакът тръгва, хукваш след него и скачаш!

АЛФ му смигна.

— Случвало ли ти се е да е било толкова тъмно, че да сбъркаш вагона с... да кажем, някой автобус или нощем бар? — ухили се той.

Очевидно според Уили въпросът не беше особено духовит.

— Добре, добре — отстъпи АЛФ, щом забеляза гримасата на Уили. — Друга тема. — Той посочи влаковата композиция. — Къде е вагон-ресторантът?

Настроението на Уили се възвърна. Интересът на АЛФ му допадна. Най-сетне някой оцени младежките му спомени.

— При товарните композиции няма вагон-ресторант. Аз седнах сред някакви сандъци и чували и изядох една консерва с боб. Оттам дойде и прякорът ми.

— Уили Консервата ли? — предположи тип „Д“.

— Не, Уили Фасула.

Това направи силно впечатление на АЛФ.

— Страхотно име! Ще ми дадеш ли автограф? — помоли го той с грейнали очи.

Докато Уили Фасула драскаше името си върху кутия от бира, в гаража влязоха Кейт и Брайън.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш у майка ми, Уили? — попита Кейт.

Уили не мисли дълго.

— Абсолютно сигурен съм.

Брайън измърмори:

— Защо трябва аз да идвам, а татко да не идва?

— Защото си ми син и ще правиш каквото ти кажа! — Кейт беше непреклонна.

АЛФ съчувстваше на Брайън.

— Що за логика! — укори той Кейт. — Щастлив съм, че не съм ти син!

— Аз още повече! — върна му го Кейт. — Внимавай какви ще ги вършиш, докато нас ни няма!

— Няма защо да се безпокоиш — успокой я АЛФ. — Аз ще бдя над Уили.

Когато Кейт и Брайън най-после тръгнаха, АЛФ прецени, че е настъпил големият му шанс.

— Уили, сега е моментът! Да тръгваме към товарната гара!

Уили се усмихна поласкан.

— Виж какво, аз вече наистина не съм на възраст, когато мога да скачам по влаковете.

— Чакай, Уили, кой ти казва да скачаш? Аз искам само да видя влаковете. Моля те, Уили, моля те, моля те!

— Не, не, АЛФ, дума да не става!

— Е, добре — предприе АЛФ друг ход, — забелязвам, че ти танцувам по нервите. Естествено, за такъв майстор на приключенията като теб е под достойнството само да гледаш някой влак. Такъв като тебе направо скача в товарните влакове! Случаят е ясен. Да, почти би могло да се повярва.

Обаче и този трик не успя. АЛФ не можа да направи нито крачка по-нататък. Реши още веднъж да го удари на молба.

— Моля те, Уили, нека да видя влаковете! Отдавна не съм имал никакво преживяване. А толкова подходящ случай сигурно никога повече няма да има!

Нищо. Уили поклати глава. АЛФ продължи да настоява.

— Е, добре, тогава ще опитаме по друг начин. Уили, аз умирам. Умирам от желание за приключения. Остават ми още 24 часа живот, най-много — 25!

И ето че АЛФ чу Уили да казва:

— Добре, ще отидем!

АЛФ се ококори — не можеше да повярва.

Внезапно Уили се разбърза. Не се знаеше кога ще се върне Кейт. А тя положително не би проявила разбиране към тази акция.

— Облечи нещо. Навън вече е доста хладно — Уили съзнаваше своята отговорност за АЛФ.

Две фигури, пъргави като невестулка забързаха в тъмнината към товарната гара. После се скриха зад един храст край оградата на гарата.

— Няма нищо по-хубаво от нощните влакове! — отбеляза романтично Танер.

— Колко е спокойно — установи АЛФ, почти разочарован. Приключенията започваха по съвсем друг начин. В този миг обаче се чу силно съскане и свирене.

— Какво е това, Уили? — нададе вик кандидатът за тип „дяволска натура“.

Уили го успокои, че това е влакът.

— Такъв влак е нещо невероятно. Представи си, само локомотивът тежи над 75 тона. И знаеш ли какво ще стане, ако сложа на релсата едно пени?

— Влакът ще дерайлира и всички безработни скитници ще си изповърнат боба — предположи АЛФ.

Внезапно се чу глас:

— Хей, кой е там? — Приблужи се стрелочникът, придружен от опасно ръмжащ булдог. Мъжът проверяваше с лампа железния път. И откри Уили. — Ей, стойте настрани от влака!

В миг Уили бе обладан от приключенска страст.

— Скачай, АЛФ! — извика той.

Влакът тъкмо тръгваше. По-късно АЛФ не можа да си обясни как с един скок успя да се озове във вагона. Докато влакът набираше скорост, той окуражаваше Уили.

— Тичай, Уили! Тичай, Фасулчо!

С последни сили Танер успя да скочи. Годиците не бяха минали покрай него безследно. Едва сега го осъзна.

— Всички да се качват! — изрева АЛФ. — Винаги съм искал да извикам точно това! — После се облегна на един сандък.

— Ето че желанието ти се сбъдна — рече задъхано Уили.

АЛФ се ухили доволно.

— И твоето желание се сбъдна. Ние скитаме с влак, Уили. Ние сме модерни авантюристи. Не е ли страхотно?

Уили вече оценяваше случилото се по всякакъв друг начин, само не и като страхотно. Какво ги беше прихванало? Как можа да се

поддаде на изкушението? Той започна да се упреква. Твърде късно. Влакът летеше с пълна скорост. За скачане не можеше да се мисли.

АЛФ се чувствуваше превъзходно в ролята на скитник. Седна върху един чувал с ечемик и с цяло гърло запя песента „Добро утро, Америка, как си? Не помниш ли вече своя собствен син?“ Нататък забрави текста и попита Уили:

— Как беше после?

— Млъквай! — изръмжа нервно Уили.

Той напрегнато разсъждаваше какво да правят и вече не можеше да понася крясъците на АЛФ.

— Наистина ли? — Много странно тогава как песента се е превърнала в хит! — И извънземният продължи да си дере гърлото: — Млъквай, млъквай, млъквай, ла-ла-ла-ла!

Постепенно обаче пеенето взе да му омръзва. Влакът тракаше монотонно в нощта.

АЛФ си мислеше, че щеше да е по-хубаво, ако си бяха взели и портативния телевизор. Положително в момента вървеше някое от любимите му предавания.

За известно време двамата нелегални пътници се бяха вторачили в пространството пред себе си и всеки бе потънал в своите мисли. АЛФ вече се съмняваше дали бяха сполучили с тази разходка. В края на краищата една приятна вечер пред телевизора в дома на Танерови също не би било лошо.

— За какво мислиш, Уили? — попита той с половин уста. — Може би идеята не беше чак толкова добра, а?

— Какво значи „може би“? — измърмори Уили. — Какъв дявол се беше вселил в теб? Можеш ли да ми обясниш?

Естествено, не бе лесно да се обясни. АЛФ трескаво разсъждаваше.

— Има ли дума „стихиен“? — попита той замислено.

Уили потвърди.

— Ето, това е обяснението — разгорещи се АЛФ. — Аз съм стихиен! — Той се отпусна с облекчение. Чувстваше се действително горд, че толкова бързо го бе проумял. Положително стихийността е черта от характера на тип „Д“. — Понеже съм стихиен — обясни той на Уили, — тази идея с товарния влак просто влезе като муха в главата

ми. Не съм виновен. А и ти през цялото време си мечтаеше за скитничество.

Уили се засмя.

— Знаеш ли какво, стари скитнико, сега ще направим възможно най-доброто и просто ще се наслаждаваме на случая. И без това вече нищо не може да се промени. — В края на краищата може би Уили никога вече в живота си нямаше да предприеме някакво приключение.

АЛФ реши, че Уили е страхотен! Истински приключенски дух! Дали и Уили някога не е бил тип „Д“?

В този миг АЛФ дочу къркорене. Наостри уши. Ето пак. Идваше откъм корема му. Изведнъж се сети: та той бе ужасно гладен! Значи все пак това странно чувство в областта на стомашната област не е било просто желание за приключение. Нали Уили Фасула с такова въодушевление бе разказвал за скромната си храна? АЛФ скочи.

— Хей, Уили, хайде да отворим една консерва с боб!

Уили Фасула изгледа АЛФ така, сякаш току-що си беше поръчал изискано меню за гастрономи с пет ястия.

— И откъде, моля, да взема тази кутия с боб?

— Не носиш ли боб? — АЛФ бе съкрушен. Постепенно удоволствието от приключението потъна някъде. Ах този Уили! Няма и представа от скитничество. Само приказки. Тип „Д“ се вкисна.

Тогавя откъм дъното на вагона се чу съмнителен шум. После някакъв груб глас прошепна:

— Хей, Буфер! Хей, Платформо! Вие ли сте?

Тип „Д“ изпадна в паника.

— Уили, Уили, скрий ме, там има истински скитник! — Треперейки от страх, той се скри зад няколко чувала с ечемик и хвърли върху себе си един брезент.

Уили също не се почувства много добре, когато от ъгъла се надигна една фигура, нещо средно между Сам Хокинс и Тревор Ачмонек.

— Съжалявам — извини се Уили с не съвсем сигурен глас, — но аз не съм нито буфер, нито платформа!

Според истинския скитник това не беше особено трагично.

— Няма защо да съжаляваш, ние и без това вече нямаме зъби — отвърна той с дрезгав глас. После изгледа Уили от главата до петите. С

лека си спортен костюм Уили съвсем не приличаше на скитник. — Къде се дяна твоят приятел?

АЛФ отново се разтрепери.

— О, той, въ, се стеснява пред непознати — опита се да обясни Уили.

— Пред непознати ли? Че аз не съм непознат. Ти си непознат. Аз познавам всеки, който пътува по линията Рок Айланд. Аз съм Гюс Чакъла! — представи се той грубовато, но сърдечно.

— Уили Танер. Много се радвам да се запозная с теб, Гюс Чакъла! Откъде идва това име? — поиска да узнае Уили. — Сигурно понеже си такъв здравеняк или заради гласа ти?

— Не. Когато започвах занаята, всеки път, щом решавах да скоча от някой влак, падах по нос върху чакъла — каза си истината Гюс.

АЛФ се стресна в прикритието си. Явно животът на един скитник съвсем не е толкова сладък и не означава само ядене на боб. Гюс обаче сякаш издържаше на подобни удари.

— Има по-тежки случаи от плъосване върху чакъла — успокои той Уили. — Питай Стив Мекия.

След това той се намести удобно между сандъците и чувалите. Този непредвиден разговор му се хареса.

— Имах невероятен магазин на Медисън Авеню — продължи разказа си Гюс. — Един ден обаче реших да зарежа всичко, за да бъда свободен човек.

— Удивително! — отбеляза Уили.

— Да, само че е прекалено хубаво, за да е истина. За съжаление аз винаги съм си бил скитник. А ти? — Гюс най-много обичаше да слуша истории за скитници. Без значение дали са истински или добре измислени.

— О, аз скитам, откакто станах на седемнайсет години. Само в последно време направих пауза. — Уили беше смутен. Той добави малко по-тихо: — Цели трийсет години!

Това направи силно впечатление на Гюс Чакъла.

— Точно толкова съм на път и аз.

Докато говореха, той бе отворил раницата си и бе измъкнал една консервена кутия.

— Искате ли малко боб?

— Да! Искам! — обади се АЛФ, забравил от глад всякаква предпазливост. Той се измъкна изпод брезента.

Гюс изгледа ужасен косматото същество, което бе изпълзяло. После изграка нещо за говорещо кенгуру и с един скок излетя навън. Отново падна на чакъла.

Всичко стана толкова бързо, че отначало Уили изобщо не разбра какво се случи.

И АЛФ беше изненадан.

— Странен начин за запознанство! Дано не се е ударил! — После се огледа във вагона. — Къде е бобът?

Консервата също беше изчезнала. Гюс Чакъла явно бе излетял заедно с нея. АЛФ бе дълбоко разочарован. Никакъв боб, а и този леден студ. Уили беше разказвал по съвсем друг начин за приключенията си. АЛФ дори не смееше да си помисли за уютната им къща.

В този миг влакът рязко спря. АЛФ и Уили удариха главите си в стената.

— Ау! Ау! Помощ! Главата ми! — изплака силно АЛФ.

— Прекалено хленчиш, като се има предвид, че си изминал толкова огромен път през Вселената, преминал си през всякакви изпитания и си се качил на равния връх Плати — коментира Уили Фасула, като разтъркваше тила си.

Изключителни ситуации могат да доведат до изключителни признания. АЛФ, изглежда, попадна в подобна ситуация. Той погледна Уили право в очите и призна, че никога не е изкачвал връх Плати. Уили не искаше да повярва. Нали бе видял снимката.

— Снимката е направена в един увеселителен парк. Аз съм си пъхнал главата през една дупка в кулисите. Това ми струваше един уерник. — Когато усети недоумението на Уили, той обясни: — Един уерник на Мелмак беше нещо като десет долара тук. — Същото било и с бъчвата край водопадите. За това пък платил един микмак.

— А какво е микмак?

АЛФ не можа да си спомни. Нали си беше ударил главата!

После и двамата млъкнаха. Влакът пъшкеше в тъмната нощ, АЛФ се сви до Уили.

— За какво мислиш? — попита Уили след доста време.

— За супа от боб, за нашата дневна и за Мелмак — изброи АЛФ вече сънено. — Когато Мелмак експлодира, едно ми стана съвсем ясно: трябва всеки миг от съществуването да се изживее пълноценно. — Умълча се, после продължи: — Но ти сякаш все още не си го прозрял? — подхвърли той и се прозина с широко отворена уста.

Уили не можеше да се примири с подобно заключение. Започна отдалеко и описа първо скучния живот на своя баща:

— Женен. Две деца. Къща в предградията.

Уили Тунер искал да живее съвсем различно. Искал бурен живот.

— И така, започнах със скитането.

— А после? — запита АЛФ любопитно.

— После се запознах с едно момиче и се влюбих. Тя искаше да става актриса...

АЛФ съвсем се събуди.

— Не съм знаел, че Кейт е искала да става актриса.

— Не, не беше Кейт. Беше Линда Еванс! — Уили погледна АЛФ изпитателно. Би трябвало да му направи впечатление.

Извънземният бе наистина стъписан. Сега той беше почти убеден, че по-рано Уили е спадал към тип „Д“. Или поне донякъде. Тази история започна многообещаващо.

Но веднага свърши. Линда отишла в Холивуд. А Уили днес изобщо не съжалявал за това.

— Стана много добре така. Аз намерих момичето на моите мечти, момичето...

— Джоан Колинс! — прекъсна го АЛФ.

— Кейт!

— А, да, правилно. — След кратък размисъл АЛФ се съгласи с избора на Уили. — Ти си се оженил за подходящото момиче. Линда е много заета. Тя не би имала време да ми готви и да ме завива.

Доволни от себе си, от света, двамата пак се сгушиха един до друг и се унесоха в неспокоен сън.

Последва повторно рязко спиране. Отново се стреснаха. Уили погледна навън и видя самотна селска гара. Наоколо бе само поле.

— Подходящо за скок! — пошепна той на АЛФ.

Двамата скитници скочиха от вагона и приведени прибягаха до храстите покрай релсите.

В дома на Танерови звънна телефонът. Кейт, която от тревога не беше мигнала цяла нощ, с един скок се намери до апарата.

— Ало? — Гласът ѝ трепереше. — Уили? Къде изчезнахте... Какво? — Тя се задъха. — Шегуваш се, нали?... Добре, идвам. Колкото мога по-бързо... Моля? Да, да, и аз се радвам, че съм твоя съпруга! — После остави слушалката, поклати глава и въздъхна.

Лин и Брайън се спуснаха към нея.

— Какво е станало?

— Баща ви и АЛФ са в Барстоу, на около 500 мили южно оттук. И знаете ли как са се озовали там?

Тя отново поклати глава.

— С един товарен влак, като скитници.

Брайън отвори уста от изненада.

— Това е фантастично! — извика Лин. Щом срещна погледа на майка си, тя се поправи: — Искам да кажа, че това е невъзможно!

Единият от двамата „невъзможни“ скитници седеше близо до линията край оскъден огън. Замръзнал и гладен, той очакваше завръщането на другия. Най-после той пристигна.

Уили донесе една лоша и една добра новина. Лошата новина: никъде наоколо няма супермаркет. Добрата новина:

— Обадох се на Кейт. След няколко часа ще дойде и ще ни вземе.

— След няколко часа?! — отчая се АЛФ. — А какво ще ядем дотогава?

— Боб! — предложи Уили усмихнат и вдигна в ръка консервена кутия.

АЛФ засия.

— Боб! Хайде тогава! Нали си Уили Фасула!

АДВОКАТ САМ НА СЕБЕ СИ

Уили беше в отлично настроение. Футболният мач по телевизията съответстваше изцяло на очакванията му. Той бръкна в пликчето с фъстъци. В този момент пред него се изправи АЛФ в подходящо за случая облекло — с червен анцуг за тренировка.

— О, футбол! Уили, отмести се малко. И аз искам да го гледам. Ако нямаш нищо против.

Уили имаше против. Той смръщи вежди. За по-сигурно стисна здраво пликчето с фъстъците.

— АЛФ, по време на последния мач ти постоянно се оригваше — отдръпна се той.

Този протест не направи особено впечатление на АЛФ. Той се намести до Уили и се оригна толкова силно, че Кейт щеше да изпусне каната, с която поливаше цветята.

— На Мелмак така аплодирахме — обясни той.

— АЛФ, достатъчно! Моля, никакви аплодисменти повече! — заповяда Кейт с много сериозна физиономия.

— Добре, тогава ще ръкопляскам!

В този миг пристигна Брайън с футболна топка под мишница.

— Искам малко да тренирам. Кой от вас ще играе с мен?

Уили стана.

— Готов съм. И без това полувремето свърши.

— Може ли и аз да играя? — попита АЛФ.

— Естествено — демонстрира великодушие Уили. Ще играем всички заедно. Кейт, ела и ти.

— Аз съм пас! — отвърна лаконично Кейт.

АЛФ се възмути.

— Пасовете ще подавам аз.

Кейт търпеливо обясни:

— Искам да кажа само, че аз няма да играя.

АЛФ настоя:

— Защо? Защото аз искам да подавам пасовете ли?

Кейт въздъхна. Намеси се Брайън.

— Хайде, АЛФ!

Докато се тътреше зад Брайън, извънземният в червения спортен екип отново се оригна силно.

— Достатъчно с този вид аплодисменти, казах! — извика Кейт раздражено.

АЛФ се обърна и уточни с невинна физиономия.

— Това не бяха аплодисменти. Това беше, хм, бира с подправки!

Не мина много, и Уили и Брайън кацнаха при Кейт в кухнята. Върнаха се не толкова, защото не бяха във форма. Напротив, изглеждаха освежени и в настроение за спортуване. Но все пак бяха малко кисели.

— Много кратка бе играта — посрещна ги Кейт изненадана.

— Играта бе прекратена заради АЛФ — ядоса се Брайън.

Възмутен, Уили започна да излага извънземните представи на АЛФ за футбола.

— Правели сме всичко погрешно. И Брайън трябваше да изпълни много сложен пас. После да изскочи отляво... да подскача нагоре-надолу и да се върти постоянно в кръг около себе си...

— По този начин другият отбор сигурно започва да се чувства несигурно. — Кейт предположи, че се досеща за тактиката на АЛФ.

— И после — продължи Брайън — трябваше да изкопая една дупка и да остана в нея в събота и в неделя. По-добре да си гледаме мачове по телевизията...

Уили се канеше да се присъедини към Брайън, когато една футболна топка профуча през прозореца и тупна върху приготвената за вечеря маса. На прозореца се появи и муцуната на АЛФ.

— Какво беше това? Не беше ли точка за мен?

Кейт бързо се съвзе.

— Не. Моят порцеланов тим отблъсна нападението ти, запазвайки присъствие на духа — клъвна го тя.

АЛФ установи хладно.

— Ами ти си струпала чиниите си в нападателното поле.

Кейт грабна топката и с всичка сила я запрати през прозореца. АЛФ едва успя да се прикрие. Той изръмжа от градината в отговор.

— Внимавай! Ще повредиш тревата!

След това, на вечеря, АЛФ се отличи с невероятния си апетит.

— От футбола се огладнява — обясни той на Лин.

Когато тя поиска да разбере с кого е играл АЛФ всъщност, Кейт се намеси:

— Той игра сам със себе си.

— И спечелих... в продължението! — заяви, очевидно доволен от себе си АЛФ.

У Кейт се появи лошо предчувствие.

— Надявам се, че не си газил през цветните лехи. — Не се беше сетила досега за това.

— Как ти хрумна? Минах през лехата с лалетата на пръсти.

Кейт не изглеждаше съвсем убедена в балетното майсторство на извънземния. Разтревожена за градината пред дома им, тя настоя АЛФ да си покаже стъпалата.

— Изпотъпкал си ми паричките.

АЛФ продължи да се храни невъзмутимо.

— Те и без това цъфтят за кратко време. Но в замяна съм ти оставил непокътнати зюмбюлите. Поне по-голямата част от тях. Чакай, Кейт, ти не искаше ли да ми разтриеш стъпалата?

Кейт онемя.

В този момент на входната врата се позвъни. АЛФ бързо глътна още едно парче сладкиш и се оттегли в кухнята.

Ракел Ачмонек искаше да говори с Танерови.

Уили погледна към топката, която съседката държеше демонстративно пред себе си. Изражението ѝ не предсказваше нищо добро.

— Здравей, Ракел. Нещо не е наред ли? — попита угрижено Уили.

Как е могла топката да се озове в нейния двор, бе ироничният ѝ въпрос.

Кейт се притече на помощ на Уили.

— Брайън игра с нея... Възможно е... може да я е прехвърлил през оградата.

— Топката прелетя през стъклото на нашия прозорец — отвърна рязко Ракел Ачмонек.

— О, много съжалявам — усмихна се мило Уили. — Естествено, аз ще заплатя щетите.

— Прелетя през големия френски прозорец. — Гласът ѝ стана с един тон по-висок.

Уили пребледня.

— Ще ти донеса чековата книжка — предложи услужливо Лин.

Но Раquel Ачмонек тикна в ръцете на Уили вещественото доказателство.

— Ще ви изпратя сметката. И внимавайте за Брайън. Криминалното поведение трябва да бъде потискано в зародиш — предупреди тя смаяните родители с прекалено сериозно изражение. — Който днес троши прозорец, утре може да нападне и банка — заплаши ги тя. В края на краищата и Ал Капоне бил започнал по същия начин.

Доволна от себе си и от своята далновидност, Раquel Ачмонек се оттегли.

Едва затворила вратата след съседката, Кейт се провикна към предполагаемия злодей с глас, сладък като мед:

— Алфи!

АЛФ отвърна не по-малко сладко.

— Дааа!

— Ела тууук!

— Няма проблеми!

Само след секунди АЛФ влезе в дневната и най-раболепно подаде на Кейт букетче полуувехнали парички.

— Кейт, съжалявам за цветята. Моля те, вземи тези заедно с моето извинение.

Кейт се усъмни.

— Те миришат на краката ти.

— Измих ги с лавандулов сапун.

Уили се намеси. Като държеше топката зад гърба си, той попита лицемерно:

— АЛФ, къде с футболната ни топка?

— Зад гърба ти — отвърна АЛФ сухо.

Уили продължи в същия неутрален тон.

— Раquel казва, че топката е счупила прозореца ѝ.

— Това е смешно — отбеляза любителят на философията АЛФ.
— Впрочем футболните топки сами не могат да трошат прозорци. Това

могат хората — заключи той.

— Или извънземните.

АЛФ реагира остро на меката забележка на Уили.

— Аз? Защо си мислите, че тъкмо аз троша постоянно?

Кейт възрази рязко.

— Нали повреди и моя сервиз. Но да продължим. Как попадна тази топка в градината на семейство Ачмонек? Какво ще кажеш?

— Бих развил моята теория. — Той съвестно описа разигралите се край оградата на семейство Ачмонек събития. — Аз съвсем леко ритнах топката, тя съвсем лекичко скочи във въздуха... и вече не се върна обратно...

— И каква е твоята теория? — прекъсна го Лин.

АЛФ не трепна.

— Моята теория се отнася до Айнщайн. Става дума за отказ от закона за гравитацията.

Сега вече Уили не издържа.

— Законът за гравитацията се е проявил, при това в градината на семейство Ачмонек. Топката е паднала върху големия им прозорец. Което сега ще ми струва цяло състояние.

АЛФ ги увери с най-невинно лице, че му е много трудно да възприеме теорията на Уили.

— Защото — обясни той убедително — има шум, който познавам много добре, и това е шумът от счупването на стъкло... или на съдове... или на керамика... и на електрически уреди.

Отчайващо. За Уили нямаше съмнение. Престъпникът, в образа на един извънземен, бе намерен.

Лин се опита за последен път да помогне на АЛФ.

— Татко, нямаме доказателства, че е бил АЛФ.

АЛФ ѝ се усмихна.

— Благодаря ти, Лин. — После се обърна към Уили и Кейт, за да съобщи следващата си мисъл. — Може дори да е била тя!

Лин не се хвана на това подмятане.

— Би могло да има и друго обяснение.

АЛФ веднага се възползва и съобщи обяснение номер едно.

— Семейство Ачмонек са поканили Тина Търнър на чай... Тина запява горно до... и хоп... стъклото се разбива.

Набрал инерция, АЛФ бе в най-добрата си форма, тъй че не спираше да приказва:

— А ето и обяснение номер две: магьосник минава оттук и кара Тревор Ачмонек да лети из стаята и без да обърне внимание...

Търпението на Уили се изчерпа.

— Престани! — изрева той. — Млъкни веднага!

— Жалко, аз имах още осемнайсет други варианта, макар и някои да отиваха доста далече...

Влезе Брайън и забеляза, че нещо не е в ред.

— Какво пак си забъркал, АЛФ? — попита той направо.

— Нищо — измънка АЛФ.

Лин обясни на брат си ситуацията.

— Нали не си ти, Брайън? — поиска да се увери Уили. АЛФ действително бе успял да разколебае бащата.

— Не.

Философските усилия на АЛФ оказаха своето въздействие върху Кейт. Внезапно тя си спомни за назидателния глас на Ракел Ачмонек: „Криминалното поведение трябва да бъде потискано в зародиш“.

— Брайън, момчето ми! — обърна се тя загрижено към него. — Много е важно.

— Виж какво, Кейт — намеси се АЛФ, — ако малкият казва, че не е той, значи наистина не е той. Веднага ли трябва да започнеш изтезанията? — По този начин той отново изтегли „Черния Петър“.

— Ако не е той, оставаш ти като обвиняем номер едно — заключи веднага Кейт, при това с явно облекчение.

АЛФ обаче не се поддаваше лесно на провокации. Защото и най-големият философ и мислител можеше да допусне грешка. Тогава най-добре всичко да започне отначало.

— Брайън, момчето ми — изчурулика той, — много е важно. Ти ли счупи прозореца?

— Не.

Създаде се отново същата ситуация.

Сега обаче на Уили му дойде до гуша.

— Край на дебатите! АЛФ, за теб има телевизионна забрана... за един месец!

Гръм от ясно небе! АЛФ не можеше да си намери място заради несправедливостта на този свят.

— Как така? Какво съм направил? Ти не можеш просто така да прилагаш драконовски мерки спрямо мен. Искам истинско следствие.

— Следствие! — измърмори презрително Уили. — За това няма абсолютно никакъв повод. Откажи се.

С очи и глас, пълни с отчаяние, АЛФ насочи вниманието към голямата несправедливост.

— Значи ти решаващ просто, че съм виновен, и наказваш един невинен извънземен!

Лин и Брайън изпитваха съчувствие към извънземния.

— Може би той има право на следствие — помоли Лин.

Брайън я подкрепи.

— И учителят казва, че до доказване на вината всеки е невинен. — И като хвърли поглед към АЛФ, който ходеше напред-назад със сериозно изражение, каза: — Изглежда доста невинен.

— Той изглежда така, сякаш очаква „Оскар“ — поправи го Кейт.

— Добре, АЛФ ще си получи следствието — капитулира Уили накрая, — аз съм съдията.

АЛФ обаче не беше доволен.

— Не ми се сърди, Уили, но аз исках честен процес.

Лин предложи майка си за съдия. АЛФ нямаше нищо против. Но Кейт не се съгласи.

Забелязал, че е близо до целта, АЛФ започна да я увещава:

— Ако бъда признат за виновен, ще приема наказанието: един месец без телевизия.

Така Кейт беше убедена.

— Добре тогава, опиши ни какво стана според теб. — Тя бе застанала пред АЛФ и го гледаше отвисоко със строго лице.

АЛФ не се стресна.

— Сега ли? Как си представяте това? Трябва ми време да се подготвя. Нужна е призовка, обяснение под клетва и, естествено, секретарка...

Кейт се стъписа. Тя се поколеба за миг.

— Добре — реши най-после тя, защото предложението на АЛФ не бе неизгодно. — Процесът се отлага за утре. Рано сутринта, след закуска.

Преди Кейт да изчезне в кухнята, АЛФ отново взе думата:

— Както обичате, ваша светлост. Аз ще приема вашата присъда. И то не само на думи.

— Само не се опитвай да ме преметнеш — предупреди го Кейт.

Какво подозрение! То бе действително несправедливо и с нищо не можеше да се оправдае. В крайна сметка АЛФ беше невинен. Затова съвсем не му бе нужно да мами съдийката.

— Въпреки това искам да ти кажа, че намирам новата ти фризура за приказна! — заусуква го той и намигна закачливо.

— Не преувеличавай, АЛФ!

— Не преувеличавам, Кейт, колкото и да се напъвам. Повярвай ми, ти просто изглеждаш блестящо, наистина блестящо. Но това е само между другото.

Сега обаче нямаше време за губене. Той се оттегли, за да се подготви за процеса, добре запасен с цял куп сандвичи и голямо количество фъстъци. Защото според АЛФ мисленето отваря апетит. Наложил се отново да притича до кухнята — беше забравил лимонадата. От фъстъците се ожаднява.

На сутринта дневната на семейство Танер бе преустроена. Нали обстановката трябваше да е подходяща, ще рече — да съответства на сериозността на ситуацията. Масата за хранене се превърна в съдийска маса, отгоре сложиха малко американско знаме, което подчерта значението на тази част от интериора. Отпред поставиха дивана и креслата.

Тогава Брайън обяви голямото събитие.

— Тишина! Тишина! Тишина! Заседанието на съда започва. Под председателството на нейно превъзходителство мама Кейт.

Заели места в залата, Лин и Уили поглеждаха о уважение към съдийката.

— Къде е АЛФ? — попита Кейт с известно нетърпение.

Беше облякла черен тайор.

— Идва. С моя костюм е! — измърмори Уили.

Обвиняемият влезе: изискан, с черен костюм, бяла риза и вратовръзка. Да не повярваш, че такъв джентълмен ще троши стъкла.

Обвиняемият беше потънал в своите книжа.

— Можем ли да започваме, съкровище? — настоя Уили.

— Възраждам, ваша светлост! — провикна се обвиняемият. — Така не може. Не може да има справедливост, ако аз ви наричам ваша

светлост, а представителят на обвинението се обръща към вас със „съкровище“.

Кейт поклати глава.

— Това не е по същество.

— Тогава бихме могли да направим компромис. Ще ви наричаме „ваше съкровище“. — Той се усмихна очарователно на Кейт. — Ах, нека да кажа още, че дрехата ви е отлично избрана. Някак повелителна, но женствена.

— Това наистина е смешно — подхвърли Уили. АЛФ удари възмутено върху съдийската маса и изрече на висок глас:

— Моля да се отбележи в протокола, че Уили мрази дрехата ви.

Кейт реши да заглади нещата.

— Уили ми подари този костюм.

— Ето на! Значи се е опитал да подкупи съдията.

Без да се поддава повече на подмятанията на АЛФ, Кейт поиска от съпруга си да прочете обвинителния акт.

Уили обаче не осъзнаваше напълно значимостта на случая. Достатъчно бе да се види само облеклото му: карирана риза и изтъркан панталон. Е, ако и това не беше свидетелство за лош вкус, здраве му кажи! Дори и обвинителен акт не беше подготвил. Сякаш го смяташе за излишен. Уили стана от мястото си, покашля се и заяви:

— Мога и така. Накратко. АЛФ е счупил стъклото. — И седна.

Преди Кейт да каже нещо, думата взе АЛФ.

— Страхотна реч, господин прокурор! — подигра се той. — Аз съм загубен. Ха! Ха! Ха! — изсмя се той саркастично.

Кейт го прекъсна и го покани да произнесе защитната си реч.

Настъпи великият час за АЛФ. Той си придаде важност, оправи вратовръзката, пое дълбоко дъх и започна:

— Само кратък коментар. Откакто човечеството съществува, невинни хора са били несправедливо обвинявани. Адам и Ева са били прогонени от райската градина заради едно недоказано обвинение, относно някаква си ябълка.

АЛФ беше в стихията си. Дори забележката на Брайън, че Адам и Ева са били виновни, не бе в състояние да го спре.

— Пристъпваме към втория случай: Каин и Авел. — АЛФ се приближи към съдийската маса с отмерени стъпки.

Кейт се наведе напред.

— Да не би това да е разходка из библейската история?

— Ваша светлост, значимостта на този случай изисква всички прецеденти да бъдат взети под внимание.

— Ако е така, ще се наложи за съжаление да отложим обета.

Това подежда. АЛФ се уплаши.

— Тогава ще обобща: аз не съм счупил това стъкло. Можем да обядваме.

Кейт обаче предпочиташе първо да приключи делото и помоли прокурора Уили да представи доказателствата си.

Уили стана, свали очилата си, постави ги отново и подхвана:

— Случаят е прост, ваша светлост. Имаме въ — един счупен прозорец, имаме и един обвиняем с дълъг списък от лекомислени постъпки. — Уили се бе разгорещил и силно ръкомахаше. — Да започнем в деня, в който той разруши нашия гараж с един космически кораб.

АЛФ го прекъсна.

— Какво още? Цитирайте още двама подобни примера.

Уили откликна на поканата, без да се колебае.

— Подпали караваната. Събори коледното ни дръвче. Повреди тостера.

АЛФ броеше на пръсти и клатеше глава недоверчиво.

Вече нищо не можеше да спре Уили.

— Той унищожи една картина, открадна колата, разкопа задния двор, погребва моето пиано — с това впрочем той най-много ме засегна. Заради него ме арестуваха, използва нашата кредитна карта без никакви задръжки и в нарушение на закона. Направи късо съединение на телевизора, тероризира котката, а кухнята експлодира. Затова съвсем близко до ума е, че такава креатура е запратила футболната топка в прозореца на Ачмонекови.

— Блестящо! — не се стърпя Брайън след тази пламенна обвинителна реч.

Това обаче му навлече гнева на Лин.

— Стига, моля те! — Лин забеляза със съжаление, че на АЛФ му потънаха гемите.

Той се обърна изненадан и засегнат към Кейт.

— Наистина ли съм направил всичко това?

Кейт отвърна меко и със съчувствие.

— Страхувам се, че да. Миналата нощ подготвихме списъка.
АЛФ се усъмни.

— Къде?

— В леглото.

— Възражявам, ваша светлост — разгорещи се той отново. — Аз размишлявам дълга нощ над Наказателния кодекс, а вие с това търчилижи прокурорче правите заговор.

Уили се стресна.

Кейт се наведе към АЛФ и обясни строго:

— Губиш контрол!

— Не търпя никакви недостатъци в професията — обясни АЛФ в ролята на адвокат на самия себе си.

Уили помоли за разрешение да постави няколко въпроса на обвиняемия. Естествено, защитникът АЛФ нямаше нищо против. Защото неговият клиент нямало какво да укрива.

— Имаш ли някакво алиби, що се отнася до това счупено стъкло? — попита Уили.

АЛФ отрече.

— Както сам каза, изпратил си топката в градината на семейство Ачмонек?

— Както казах, тогава не се чу никакъв шум. Когато в тишината се счупи някое стъкло и не се чуе абсолютно никакъв звук, наистина ли се е счупило? — АЛФ седна спокойно върху подсъдимата скамейка.

— Ако си бил наблизо, тогава... — отвърна Уили.

АЛФ не можеше да повярва на ушите си. После Уили продължи с нескрита ирония в гласа.

— Значи все още твърдиш, че Тина Търнър е виновна, така ли?

— Все още е в областта на възможното.

— Не е възможно...

— Напълно е възможно.

— Не е възможно. Защото във въпросния ден Тина Търнър не е била в града. Направих справка. — Уили тържествуващо тикна под носа на обвиняемия резултата от проучването си.

АЛФ все още не се предаваше.

— А знаеш ли къде е била Ела Фицджералд?

Уили се отказа от други въпроси.

Думата получи защитникът АЛФ.

— Това ли е всичко? Това ли бяха твоите доказателства? Ти си позор за нашата професия. — Той го изгледа презрително от горе до долу. После отново подхвана: — Ще призова свидетелския състав...

АЛФ замълча и се загледа с многозначителна физиономия пред себе си.

— Какво става? — наруши Кейт тишината.

— Ти прекъсна драматичната ми пауза — изкрещя АЛФ гневно. — Тъкмо исках да призова един непредвиден свидетел. — Той измери Кейт със строг поглед. После отново започна: — Призовавам свидетелския състав... — Отново направи многозначителна, но този път по-кратка пауза. — Лин Танер!

Лин се изненада.

— Мен?

АЛФ се изпъчи.

— Чудите се, нали? Лин Танер, от кога познавате обвиняемия?

Лин седна плахо на свидетелската скамейка и отвърна:

— Познавам те, искам да кажа, обвиняемия, от около една година.

— Бихте ли казали, че обвиняемият, въ, прилича на свят човек? — продължи той кръстосания разпит.

Подценявайки сериозността на случая, Лин се засмя.

— Ех, в известен смисъл има прилика с някой капуцин.

Сега и Уили се разсмя.

— Ха, ха, ха! АЛФ капуцин!

С това си навлече строгия укор на извънземния.

— Тишина! Изопачават правото!

После АЛФ отново се обърна към Лин.

— Вярвате ли, че обвиняемият е счупил стъклото?

— Не вярвам.

— Благодаря, свободна сте. Като следващ свидетел призовавам...

— АЛФ се поколеба. Изглеждаше несигурен. — Аха, трябва да проверя още нещо — измънка той смутено. Извика Брайън и го попита шепнешком: — Вярваш ли, че съм счупил прозореца?

Брайън сви рамене. Тогава АЛФ му подаде загънат малък предмет и го подкани:

— Тогава помисли! — След това пак повиши глас: — Призовавам на свидетелската скамейка Брайън Танер!

Уили се намеси възмутен.

— Не може така! Възразявам! Той го подкупи.

АЛФ направи пренебрежителен жест и успокои Уили.

— В случая става дума за предпочитан подарък за рождения ден. Но моля, преди да сеете подозрения, аз се отказвам от разпита на този свидетел.

Кейт попита дали има други свидетели, АЛФ се поклони.

— Ваша светлост, призовавам себе си на свидетелската скамейка.

Оттук започна неговата игра на въпроси и отговори със самия себе си.

„Вие счупихте ли стъклото на прозореца?“

„Не!“

„Но вие дори не знаете за кой прозорец става дума?“

„Допускам, че имате предвид прозореца на семейство Ачмонек.“

„Допускате ли тогава също, че нямате изобщо никаква вина в случая?“

„Нямам нищо общо с всичко това.“

На съдийката Кейт подобен разпит на свидетели започна постепенно да ѝ омръзва.

— Какво ще рече това?

— Придавам индивидуален характер на делото — обясни АЛФ със самочувствие.

— Достатъчно. Не желая да слушам нищо повече. Пледоариите!

— АЛФ е виновният! — извика спонтанно Уили.

— Не, не е той! — протестира защитникът АЛФ. Кейт реши да произнесе присъдата.

— Не бързайте, ваша светлост — предупреди сериозно АЛФ. — Претеглете отново доказателствата. Няма значение дали това ще продължи с дни, седмици, месеци. Можем да чакаме присъдата. — Той сложи заканително лапи на гърдите си. — Доколкото трябва да се отдаде дължимото на справедливостта, присъдата гласи: невинен!

Словоизлиянието не направи впечатление на Кейт и тя обяви:

— Аз съм готова.

АЛФ не можеше да повярва.

— Как, още сега? Добре или зле за мен?

— Зле за теб.

— Тогава не искам да чуя присъдата. Моля, вземете този скъпоценен прощален подарък от мен. — Той подаде на Кейт малко пакетче през съдийската маса.

Възмутена, тя отказа да приеме.

— Не, благодаря. Осъждам те на трийсет дни лишаване от телевизия.

— Добре, добре. Нищо не се получи. Не искам повече съдебни дела.

Процесът приключи.

Следващите дни бяха едни от най-мрачните в живота на АЛФ. В своето отчаяние поради забраната да гледа телевизия той се бе оттеглил в коша си за пране в банята.

Минавайки оттам, Лин чу гласове.

— Бланш, с кого ще си легнеш тази нощ?

— С всички, любими мой.

Лин надникна уплашено в помещението.

— Какво правиш тук, АЛФ?

— Девет часът е. Гледам „Златните момичета“. Какво друго?

Кажи: „Добър ден, Софи“. Днес не, днес...

— Престани веднага с това, АЛФ! — прекъсна го Лин ужасена.

— Права си, Лин, всяка седмица разказват едни и същи вицове. Какво ще кажеш за малко музика? Сега ще превключа на „Танцова треска“. — АЛФ започна да пее високо. — Мила, хайде да танцуваме... — През това време дърпаше едно въже за бельо, на което бе закачил няколко кукли. — Хайде, започвайте, танцувайте! — извика той и разклати въжето.

— АЛФ, струва ми се, че постепенно започваш да откачаш.

— Добре, тогава ме заведи в някое заведение за откачени, обаче с огромен телевизор.

— Нали ти поиска делото, АЛФ? — напомни му Лин.

АЛФ го удари на плач.

— Да, защото исках да помогна на справедливостта да победи. Но съм се лъгал. Бях наказан за престъпление, което не съм извършил. — АЛФ се хвърли върху възглавницата в коша за пране, напълно отчаян от света.

Лин се наведе съчувствено над него.

— Ти наистина не си го сторил, нали?

— Не! Ти поне вярваш ли ми?

— Разбира се, че ти вярвам.

— Благодаря. Да бях си наел някой по-добър адвокат.

Лин възрази:

— Ах, АЛФ, мисля, че ти отлично се защити.

— Би ли се оставила аз да те защитавам?

Лин пое дълбоко дъх и след като поразмисли, рече:

— Несъмнено, АЛФ.

Разговорът им бе прекъснат от позвъняване на входната врата.

Беше Тревор Ачмонек. Стоеше смутен на вратата.

— Трябва да поговоря с Брайън — реши се той най-сетне.

— С мен ли? — приближи се Брайън изненадан. — Какво има?

Тревор пристъпваше от крак на крак.

— Става дума за прозореца. Много съжалявам. Обвиниха тебе, обаче аз бях виновен.

— Какво? Вие сте счупили прозореца? Защо?

Тревор се усмихна тъжно.

— Да, знаеш ли, аз намерих вашата топка в нашата градина.

Тогава се сетих за славното време, когато в колежа играех защитник. Целя седем години...

— Значи сте били много добър спортист? — В гласа на Уили прозвуча лека завист.

— Да. И сега исках да подам само един пас, но топката се заби право в прозореца.

Кейт изгледа с недоумение застаряващата футболна звезда.

— А защо тогава просто не казахте на Раquel? Дълбоко разкаян, Тревор обясни:

— Не исках да разрушavam нейната представа за мен. Тя все още ме смята за футболен герой. Освен това — опита се той да се оправдае — едва тази сутрин научих, че Брайън е бил обвинен. Видях, че на прозореца на вашата баня някой е напръскал със спрей „Аз съм невинен“. В този момент ми светна нещо в главата и си помислих, че трябва да изясня въпроса. — Огромният Тревор се наведе ниско към Брайън и помоли: — Извини ме, малкият.

Брайън се показва великодушен.

— Всичко е наред, големият — рече той небрежно. На Тревор му хрумна още нещо.

— Впрочем „невинен“ не се пише с двойно „н“ Брайън.

Кейт каза замислено:

— Даа, това бе съдебна грешка.

— Какво? — не разбра Тревор.

— Ах, тъ, нищо.

— Вярвам, че не сме ви причинили много главоболия. — Тревор тръгна да си ходи. — Впрочем ето сметката — спомни си той. — Ракул казва, че вие ще я платите.

Танерови се втренчиха с отворена уста в Тревор и хартиятата в ръката му. Уили се овладя пръв.

— Това е... — започна той.

— ... само малка шега — продължи Тревор, смеейки се. Прибра сметката в джоба си и си отиде.

Семейство Танер се спогледаха слисани.

Накрая думата взе Кейт.

— Като последно съдийско деяние правя предложение колкото е възможно по-бързо да се извиним на АЛФ.

Уили веднага се съгласи.

— Отивам. Нали аз бях обвинителят.

Оглушителен шум го прекъсна и в същия миг направи готовността му безсмислена. Някъде в къщата се счупи стъкло.

— Тишина, тишина, тишина! — нареди Брайън. — Заседанието на съда е открито!

НАЙ-ГЛЕДАНОТО ПРЕДАВАНЕ

Един мъж в син гащеризон поставяше малък уред върху телевизора на Танерови. Кейт, Уили, Лин и Брайън от доста време следяха с растящо напрежение работата на Рон, техника от регистриращата агенция „Томпсън-ТВ“, наричана още „Семейство Томпсън“.

В този миг през щубера откъм кухнята се провря една космата глава. Ставаше ли дума за телевизия, не биваше никой да липсва. Пък нали той беше и главният телезрител в семейството. АЛФ следеше всяко движение на механика със смесица от недоверие и любопитство. Беше неспокоен. И как да е спокоен, когато някакъв си непознат бърника в любимата му играчка.

Уили се ядоса. С буйни жестове той напразно се опита да обясни на АЛФ, че трябва незабавно да изчезне.

Рон изпъшка високо и накрая обясни на внимателно наблюдаващото семейство функцията на инсталирания от него уред за регистрация. В ръката си държеше малка лъскава кутийка с много копчета отгоре.

— И, въ, с това дистанционно управление подавате номера на своя код. Тогава уредът се включва и показва кой какво гледа. С тези данни след това нашата компания ще направи оценката!

Откъм кухнята се чу трясък. Обезпокоен, Рон се огледа.

— Котката — обясни Кейт с престорено равнодушие.

Лицето на Рон обаче си остана скептично. И сякаш в потвърждение откъм кухнята се надигна такава шумотевица, сякаш силен земетръс унищожаваше целия инвентар.

Кейт се видя принудена да допълни обяснението си отпреди малко.

— Котката е голяма — каза тя небрежно и сви рамене.

Телевизионният техник Рон изгледа Танерови и внезапно се разбърза. Тази къща и това семейство не му вдъхваха доверие. Той

захвърли упътването за регистриращия апарат и надве-натри се сбогува, но не пропусна да добави:

— Ако имате други въпроси, обадете се в офиса.

В секундата, когато Рон излезе, АЛФ се появи на шубера.

— Къде е Рон? — попита той лицемерно. — Предполагам, че не е разказвал на Лин неприлични вицове. Като да кажем „Една жена имала едно куче...“

— АЛФ! — Резкият тон на Кейт накара АЛФ да млъкне.

Кейт нямаше никакво настроение за мръсните вицове на АЛФ. Интересуваше я нещо съвсем друго.

Каква я забърка в кухнята ти, нещастен звяр?

— Търсех си доматино пюре и изпуснах един домати — опита се да омаловажи шумотевницата АЛФ. Той майсторски смени темата. — Какъв е този уред? Дали ще мога аз, прокуденият от външния свят АЛФ, да пазарувам чрез него по телевизията? — Ушите на АЛФ щръкнаха от възмущение. Той предсещаше неподозирани възможности за себе си.

Кейт ликвидира всичките му надежди с едно-единствено изречение.

— Не, АЛФ, това е регистриращ уред! Сега ние се приобщаваме към „Семейство Томпсън“ — обясни гордо тя.

АЛФ нищо не разбра. Как така изведнъж семейство Томпсън? Едва научи как се пише „семейство Танер“. Искаше да знае по-точно какво има в това странно сандъче.

— Това е брояч на зрителите. Има го в много обикновени средни семейства — опита се да му обясни Уили. — Уредът регистрира какво гледаме по телевизията — продължи той. — Това е в услуга на рекламата, която по този начин се информира кои предавания са достатъчно привлекателни, за да ги прекъсват с реклами. Освен това уредът ни спестява месечните такси за телевизия. Опрощават ни се заради дребното усилие да обслужваме регистриращия апарат.

Сега вече АЛФ бе неудържим. Той хукна към дневната толкова бързо, колкото бе по силите на късите му крака. И то съвсем навреме, защото Кейт раздаваше личните кодова номера, които в бъдеще всеки трябваше да регистрира, когато реши да гледа някакво предаване.

АЛФ подскачаше нервно от крак на крак.

— Ами аз? — измънка той. — За мен няма ли номер? Окей, окей! Знам, че съм извънземен, но пък не съм и гастарбайтер! — Той драматично захлупи лице с лапите си. — Ако не получа номер — измърмори пак, — дайте ма поне една буква!

— Добре, ето ти една — перна го Кейт по главата, — „Н“ като „не“.

— „Не“ има две букви — възрази той, но в следващия момент трябваше да се примири. В пристъп на гняв Кейт бе запратила една възглавница в посока Мелмак.

Уили прояви съчувствие.

— Опитай се да разбереш, АЛФ. Това изследване на зрителите... респективно преброяването им е... хм... ограничено върху... регистрираните жители... не се отнася до теб. Рекламата положително не се интересува от космически зрители!

На АЛФ му стана ясно.

— Това е нечовешко — запротестира той. — Да не говорим за мъчителното отрицание, съдържащо се в твоята граматическа конструкция. Но разбрах, всичко е добре! С други думи, значението на „Семейство Томпсън“ е заложено предимно в „Семейство“...

АЛФ тайничко изтри една сълза от ъгъла на окото си. Този трик досега винаги бе имал ефект. И сега АЛФ не се излъга.

— Естествено, че ти си част от семейството, АЛФ — окуражи го Лин незабавно.

— Е, да — отвърна саркастично АЛФ. — Точно толкова, колкото Арнолд Шварценегер принадлежи към семейство Кенеди!

Ето че и Брайън, следил досега безучастно спора, взе думата. Той защити правата на АЛФ и пледира да му се даде номер. Нали и без това извънземният най-много гледа телевизия. А Рон, човекът от „Томпсън-ТВ“ изрично каза, че всеки вкъщи трябва да подава своя номер.

На Кейт ѝ дойде до гуша. Този път логиката бе явно на страната на извънземния. Скърцайки със зъби, тя се предаде. АЛФ получи номер 5 и предупреждението да бъде изключително внимателен с копчетата на дистанционното управление. Извънземният зае войнишка стойка пред Кейт и се провикна от все сърце:

— Кейт! Кейт! Сладка бъривке! Повредил ли съм някога нещо? Безспорно самочувствието му функционираше отлично!

Кейт имаше усещането, че не е чула добре. Не каза нищо, само измери АЛФ с изпитателен поглед.

— Повредил ли съм нещо напоследък?

Пак многозначителен поглед от страна на Кейт.

— Тази седмица...

Кейт не се поддаде повече на играта. Изглежда го презрително и се зае с телевизионното списание.

Преди АЛФ да се посвети всеотдайно на лъскавата кутийка, която щеше да му осигури участие в красивия телевизионен свят, той реши да отскочи още веднъж до кухнята. Не след дълго пак се появи с огромна купа, пълна с пуканки.

Но Кейт и Уили се бяха настанили вече удобно пред телевизора. Гледаха предаването „Наука“ и очакваха прогнозата за времето.

— Какъв е тоя буламач? — измърмори АЛФ с пълна уста. — На другия канал показват страстна любовна история. Нещо от живота. А истинският смисъл, дълбокият смисъл на целия този цирк с проучване на зрителското мнение би трябвало да е единствено в това да се установи какво наистина искат да гледат хората. — Понякога АЛФ се питаше как изобщо са могли да живеят Танерови без неговите напътствия.

Едва сега Кейт забеляза, че АЛФ се е заел с планина от пуканки.

— Смятах, че тиганът за пуканки е повреден — сподели тя изненадата си.

— Повреден е. Изпекох ги с твоята маша — обясни той с невинна физиономия.

— Тогава не искам да чувам с какво си стопил маслото!

— Със сешоар!

Кейт не успя да реагира, защото някой почука на вратата. Чукане ли?! Така можеше да блъска само един: Тревор!

— Веднага в кухнята! — прозвуча познатата в подобни случаи заповед на Кейт към оранжевия на цвят член от семейството.

— Веднага в кухнята! Веднага в кухнята! — имитира АЛФ реакцията на Кейт, без да пропусне да ѝ напомни основните идеи на движението за еманципация. — Като жена не бива да ти убягва унизителният тон на този категоричен императив!

Още малко, и Кейт щеше да изпусне нервите си.

— Вън! — изкрещя тя.

Свършено невъзмутим, АЛФ тръгна към кухнята и извика на Кейт от вратата:

— Предаваш сестрите си, мила моя! Значи нищо не си разбрала!

Най-сетне! Уили отвори на Тревор. Щом забеляза новата придобивка на Танерови, той подхвана любимия си разговор за най-добрите телевизионни програми.

— Не гледате ли „Парад на полката“? Това е едно от най-добрите предавания в последно време. Трябва да го видите. — И пъргав като невестулка, Тревор грабна дистанционното управление и превключи на „Полката“.

— Розамунд, подари ми сърцето си и кажи „да“! — гърмеше високоговорителят.

Тревор изпадна в екстаз. Като влюбен дресиран мечок той направи няколко крачки в две четвърти такт върху паркета на Танерови.

АЛФ гледаше танцовото представление през шубера. Той бе пленен от Треворовата „полка“. Забравяйки каквато и да е предпазливост, той вдъхновено започна да ръкопляска в такт.

Отличният танцьор на полка Тревор бе в стихията си. Той подхвана Уили през кръста, за да се завърти вихрено с него из стаята.

С елегантна странична стъпка обаче Уили навреме успя да се освободи от прегръдката на Тревор.

— Всъщност ние искахме да видим прогнозата за времето, Тревор. Ще направят преглед на цялата седмица — изпъшка той.

— Няма ли да видим първо програмата за следващата седмица? — Тревор Ачмонек се приземи от небесата на полката, в които витаеше, и останал без дъх, тупна като майски бръмбар върху дивана до Уили.

— За нещо определено ли дойде всъщност, Тревор? — Уили смяташе, че съседът не бе дошъл да му показва танцови стъпки.

— О, да, можете ли да пускате нашата пръскачка за трева, когато заминем? Ние с Ракул ще се поразходим до Ню Йорк.

Нямаше спор, че Танерови с удоволствие щяха да помогнат.

— Къде е кранът за водата? — попита Уили.

— Няма проблем. Впрочем ние нямаме кран. Аз винаги използвам вашия — обясни Тревор с най-невинна физиономия.

Той бръкна дълбоко в купата с пуканките на АЛФ, сбогува се за четири седмици и както обикновено тръшна входната врата след себе си.

— Парад на полката! Полка-парад! Искам да го видя! — изхвърча с възторжен вик от кухнята извънземният и се насочи право към телевизора.

— Откога се интересуваш от полка? — попита Уили.

— Откакто чух Котешкия марш — провикна се АЛФ в отговор.

— Котешкият марш ли? — засмя се Уили.

— Ами, да, пианистът настъпва опашката на някоя котка и...

— АЛФ! — предупредителният вик на Уили прекъсна музикално-теоретичните изложения на извънземния. — Не говори глупости! Сигурно си чул някаква модерна симфония — обясни Уили и се тръшна изнемощял върху дивана. Искаше най-после спокойно да гледа „Гласове на науката“.

АЛФ трябваше да разбере, че този път не би могъл да се наложи. Науката победи полката. За него това означаваше първо да се изчака. Щеше да настъпи и неговият час.

Беше около полунощ, когато Уили се събуди от някакъв шум в кухнята. Съвсем ясно се чуваше гърленото „ха-ха-ха!“ на АЛФ и звукът на телевизора. Макар и капнал от умора, Уили се надигна от леглото, за да види какви ги върши отново гостът от Мелмак. Той отвори предпазливо вратата на кухнята и запали лампата.

— Какво става тук, АЛФ? Часът е три!

Гледката не изненада Уили. Облечен в крещящо жълта пижама на вертикални черни райета, извънземният седеше до кухненската маса и зяпаше телевизора.

Уили взе дистанционното управление и мигом го изключи.

— Ей, какво значи това? — развика се АЛФ. — Аз чакам любимото си предаване. Днес героят Стийв ще извади един крайник на тарантулата. Трябва да го гледаш, Уили!

Нещо съвсем друго интересуваше Уили в момента.

— Защо телевизорът е в кухнята?

— Защото не можах да пренеса хладилника в дневната. Решение по целесъобразност! Но не е толкова страшно. — АЛФ се опита да включи телевизора.

— Долу лапи от дистанционното управление! — нареди Уили на извънземния телеманиак.

АЛФ се опита с добро.

— Уили, обичам те, когато заповядваш! — Последва бърза смяна на темата. — Уили, тази вечер гледах предаването за полката. Толкова е смешно. А защо има толкова нисък рейтинг?

Уили седна до АЛФ на кухненската маса, разтърка очите си и му обясни, че предаването не е чак толкова смешно и освен това не го гледа нито един самоуважаващ се зрител. Изключение правят само някои странни птици, като, да кажем, Ачмонекови или някой извънземен с объркан вкус.

АЛФ се отказа да спори с Уили на тема вкус, защото по Коледа Уили бе гледал по телевизията „Бамби“ на Уолт Дисни и бе пролял сълзи от вълнение. Без да се поддава на провокации, АЛФ попита какво ще стане с предаване, когато се установи, че се гледа малко.

— Ще бъде спряно!

— Какво, искаш да кажеш, че „Парад на полката“ може да бъде свален от програмата? — АЛФ бе смаян. Той хвана здраво за ръката Уили, който тръгна отново към спалнята. — Момент, момент, значи ако повече хора гледат „Парад на полката“, той ще получи висока оценка, така ли?

— Ако стане някакво чудо. — И Уили се насоча категорично към кревата.

Тъй като никога не се осланяше на чудеса, АЛФ взе решение сам да подхване работата. В полунощ на следващия ден по телевизията предаваха повторението на „Парад на полката“. В това време АЛФ припряно майстореше нещо в гаража на Уили. На практика му трябваша едновременно пет лапи, за да може да си служи с телефона, компютъра, дистанционното управление на регистриращото устройство и телевизора. Той бе свързал регистриращия уред, телевизора и телефона с безброй жици. АЛФ се трудеше с пот на челото, сякаш трябваше да поправи космическия си кораб. На сутринта се тръшна, умрял за сън, в коша за пране.

След една седмица настъпи моментът. Вечерта АЛФ седеше нервен пред телевизора и чакаше „Парада на полката“.

Лин го гледаше и клатеше глава.

— Наистина не мога да повярвам, че това тъпо шоу ти харесва. Защото иначе имаш по-различен вкус от Ачмонекови.

Кейт и Уили вечеряха. Когато прозвучаха първите звуци на полката, двамата изпъшкаха на висок глас. Откакто АЛФ отвори сърцето си за музика от Бохемия, за него не съществуваше вече нищо по-велико от полката. Освен може би печеното мариновано говеждо, а напоследък и кнедлите. Преди известно време той се бе информирал за курсове по танци. А най-голямото му желание за Коледа бе акордеон и панталон с лампази. Танерови горещо се надяваха, че поради слаб резонанс сред публиката това предаване вероятно скоро ще бъде свалено.

В момента обаче нямаше такива изгледи. На екрана се появи състав от жени, облечени с тиролски рокли, и мъже с кожени панталони.

— Благодаря, здравейте, целувам ви ръка, приятели на полката! — засия водещият и раздаде целувки на публиката.

АЛФ седеше заплепен пред екрана и отвърщаше по същия начин на поздрава.

След това акордеонистът благодари екзалтирано на зрителите.

— Най-красивата ни мечта се превърна в действителност. Ние самите не можем да повярваме. Според последното проучване на „Томпсън“ „Парад на полката“ е начело в класацията на зрителите. Благодарим ви, уважаеми зрители, благодарим ви!

Кейт, Уили и Лин се спогледаха ужасени. Само АЛФ се провикна:

— Успях! Успях! — Щом забеляза изненадата на семейството, той веднага се поправи: — Хм, да, да, исках да кажа, как е могло да стане това?

Твърде късно! Кейт надуши опасност. Тя тръгна заплашително към АЛФ.

— Как направи така, малък изеднико, та това идиотско предаване да излезе на първо място?

АЛФ се оказа притиснат и приложи известната си хитрост да отхвърля и отрича. Тъй като с нея не можа да постигне много, той се опита да прехвърли вината върху Уили. Всъщност той го бил посъветвал да манипулира цифрите. Щом Уили рязко възрази и

заплаши да пристъпи към ръчни аргументи, АЛФ не без гордост призна делото си:

— „Парад на полката“ беше като готова за старт ракета — обясни той. — За да я изстрелям, аз се обадох на няколко души, около хиляда, или нещо подобно, и ги призовах да дадат гласа си за предаването.

Щом видя ужасеното лице на Уили, той веднага успокои всички.

— Не се притеснявайте! Използвах по-евтината тарифа — от два до шест часа през нощта. И само в рамките на четиридесет и осемте обединени щати. Зная, че трябва да пестим, а несъмнено и аз искам да помогна!

Уили попи с кърпа потта от челото си. Не можеше да повярва на признанието. Хиляда зрители не бяха достатъчни да издигнат на първо място предаването.

— Естествено, трябваше да се захрани и системата „Томпсън“ — уточни АЛФ. — Аз свързах измервателния уред с мултитрансформатора на моя космически кораб и след това влязох в мрежата.

Техническите подробности бяха възхитителни. Но вместо комплимент за толкова умения, върху АЛФ се изля едно първокласно конско евангелие. Кейт и Уили постоянно се редуваха. „Незаконна“, „погрешна“ и „злонамерена“ бяха най-безобидните определения за неговата работа.

Извънземният разбра, че тази дейност не е била ориентирана в най-добрата посока. Той слушаше с наведена глава. Образ, достоен за съжаление! После сам започна да се удря през пръстите и да мърмори:

— О, АЛФ, лошо момче, лошо момче! Ах, ти, капризно, разглежено агънце! Агънце, ама лошо!

В същото време сред програмните директори в телевизията цареше смут. Как бе възможно „Парад на полката“ да се превърне в такава сензация? Докато в първа програма празнуваха, на господин Брандън, директора на втора програма, предстоеше уволнение. От него се търсеше отговорност за нанесения на програмата удар. В края на краищата именно на него бяха предложили този парад. Той бе отказал. Мразеше акордеони!

Господин Брандън говореше изнервено по телефона. Постоянно се опитваше да успокои разни отговорни лица. Същевременно някакви служители опразваха кабинета му. Секретарката се сбогува и благодари за съвместната работа през последните години. Брандън за една нощ бе слязъл от пиедестала и сега, напълно отчаян, седеше в почти празната стая с телефонния апарат в скута си. Когато той иззвъня, реши да проведе последния разговор.

— Ало! Тук е АЛФ. Искан само да кажа, че много съжалявам за всичко. Надявам се, че никой няма да загуби работата си заради Полкагейт.

— Напротив! Аз вече я загубих! — пророни Брандън. В този миг някой пъкна глава в кабинета и посочи часовника.

Гузната съвест не даваше покой на АЛФ. Той обясни на лишения от власт програмен директор как е манипулирал броя на почитателите на „Парада на полката“. Брандън се почувствува подигран. Допусна дори, че е жертва на подлото предаване „Скрита камера“!

АЛФ го успокои. За да поправи грешката си, той предложи на Брандън:

— Направете предаване за някое средно семейство. Тогава съвсем неочаквано, като от ясно небе, върху гаража им ще кацне космически кораб, а от него ще слезе един сладичък, глезеничък, миличък извънземен...

На Брандън му дойде до гуша.

— Това е налудничав измислица! — измърмори той уморен и затвори.

На следващия ден Рон, мъжът от „Томпсън-ТВ“ дойде да си вземе обратно регистрационния уред. Беше го извикал Уили.

— Защо се отказвате от „Семейство Томпсън“? — попита Рон.

— Заради котката... Знаете, голямата котка... Тя постоянно си играеше с колчетата.

Възмутен, Рон изгледа Танерови.

— Впрочем кой ли е избрал точно вас за типично американско семейство?

— Грешка в компютъра! — обясни Уили със стоическа усмивка.

— И аз така мисля! — сподели Рон и отново бързо напусна дома на Танерови.

АЛФ беше чул всичко от кухнята и сега подаде глава през шубера.

— Как така този тип ще казва, че ние не сме типично американско семейство? — възмути се той. — Тук има двама възрастни... две деца, една котка, една...

— Ти скоро поглеждал ли си се в огледалото? — прекъсна го Кейт.

— Ха, гледай на мен като на ваш син, когото някога не сте имали. АЛФ бе обиден.

— Ние имаме син — отбеляза Уили между другото.

— Тогава в мое лице виждате един син, когото никога не сте желали!

Уили избягваше да влиза в подобни щекотливи спорове с АЛФ. Той изпитваше голямо облекчение, че фаталната кутийка най-после бе извън къщата им.

— Сега поне няма да се страхуваме, че „Парад на полката“ ще остане на първо място, сине мой! — И изглежда демонстративно АЛФ.

— Такава надменност показва само, че ти си нямаш и понятие — ухили се насреща му АЛФ. — Струва ми се, че твоето твърдение не доказва нещо повече от некомпетентност — продължи той в отговор на недоумението на Уили.

Танер го гледаше втрещен и незабавно поиска сведения за по-нататъшните планове на АЛФ. В отговор извънземният измъкна изпод давана цял кашон, пълен с пликове за писма.

— Сега започнах съвсем легална акция със зрителски писма, за да спася „Парад на полката“. И понеже става дума, когато следващия път минеш покрай пощата, моля те, донеси сто в петдесет хиляди марки!

Уили побесня. Но имаше да уреди още един въпрос с АЛФ. Вместо пощенски марки той извади от чантата си последната сметка за телефона. Отнасяше се за данни от компютъра, нанесени върху няколко метра хартия. Той прочете на глас:

— Обаждане номер четиристотин шейсет и две: дванайсет минути, Уест Спрингфийлд, Масачузетс.

— Виноват! — призна АЛФ.

— Обаждане номер четиристотин шейсет и три: седемнайсет минути с Лансинг, Мичиган — продължи Уили.

— *Mea culpa! Mea maxima culpa!*^[1] — намекна АЛФ за образованието си.

— Обаждане номер четиристотин шейсет и четири...

— Престани с това, Уили! Скучно е! — запротестира АЛФ.

— Съжалявам, приятелю — рече хавливо Уили, — може би трябва да ти изпея сметката, за да се забавляваш по-добре.

АЛФ реши, че идеята съвсем не е лоша.

— Да, обичам, когато гласът ти трепти във високите тонове — подмаза се той.

С подобни ласкателства обаче сега АЛФ не можеше да спечели татко Танер. С лекцията си Уили преследваше друга, точно определена цел.

— Когато си направил нещо наистина лошо — зачете педагогът, — трябва поне да си извлечеш поука, за да може следващия път да прецениш нещата по-добре. Не е ли правилно?

Съзнаващ вината си, АЛФ наведе глава.

— Правилно! Продължавай с телефонната сметка!

Уили продължи да чете номер след номер: Бристол, Кънектикът, Калифорния, Тексас, Флорида. АЛФ стана бавно и взе акордеона от кухненския шкаф. Тихичко започна да свири: „Розамунд, подари ми сърцето си...“

Уили го изгледа сърдито. Извънземният веднага престана да свири и продължи смирено да слуша четенето на списъка.

— Обаждане номер четиристотин шейсет и пет: Паола, Канзас, номер четиристотин шейсет и шест...

В мислите си АЛФ вече отдавна беше другаде. В света на приказките, в които се казва: „... И ако са още живи, те и до днес броят!“

[1] Вината е моя. Вината ми е голяма (лат.). — Б.пр. ↑

СЪСЕДСКОТО МОМЧЕ

След многобройни напразни усилия Уили най-сетне успя да придума своето отегчено от телевизията семейство да играят на живи картини. Лин и Кейт бяха съгласни. Скърцайки със зъби, АЛФ и Брайън също се съгласиха.

Жребият се падна на Кейт. Тя трябваше с жестове да изиграе нещо, чийто смисъл останалите да отгатват. Напрягайки всички свои артистични способности, тя имитира филмова камера и после вдигна два пръста.

— Трябва да е филм с две думи! Ориентира се веднага Лин.

Последва трудната фаза, в която Кейт трябваше да предаде съдържанието на филма. Всички следяха напрегнато усилията ѝ да предаде с ръцете си нещо като летене с криле.

АЛФ реши, че се досеща.

— „Синият ангел“!

Кейт му хвърли гневен поглед. Едва когато отчаяно започна да гребе с ръце и да подскача нагоре-надолу из дневната, Брайън извика:

— „Птиците“ на Хичкок!

Всички, включително и АЛФ, изръкопляскаха. Кейт се отпусна изнемощяла на дивана. АЛФ се вкисна: той бе видял съвсем ясно, че Кейт бе направила знак на Брайън, за да може той да отгатне. АЛФ започна презглава да се оплаква от тази несправедливост. Обаче Уили само му се изсмя.

— Точно това са правилата на играта — обясни той.

Ех, щом е така, и АЛФ започна да се забавлява.

— Окей, окей! Оставете ме тогава и аз да опитам!

Той застана пред масата в дневната и също имитира една камера. После посочи с изразителен жест към себе си.

Ясно, Трябваше да бъде филм за АЛФ. Само че кой?

— Да не е „Звездни войни“? — осмели се Кейт.

АЛФ се възмути.

Брайън подхвърли: „Коса“. И той не сполучи.

— Не! — разреши загадката АЛФ. — Всички сте в погрешна посока. Заглавието е „Мъжът, който искаше да стане крал“. Много лесно можехте да се сетите. Беше ясно като на длан!

Преди Танерови да реагират, на вратата се позвъни.

Кейт бе най-бърза. Само един неин поглед бе достатъчен да подсказе на АЛФ, че му е наредено да се оттегли в кухнята. Той се направи, че не е разбрал, но това не му помогна. Кейт бе непоколебима.

Той тръгна бавно, като не пропусна да се оплаче от съдбата си.

— Ако не трябваше постоянно да съм в кухнята, нямаше да имам тези проблеми с теглото! Практически вие ме тикате към хладилника. — После се спря, погледна се, поглади си корема и установи: — Нищо чудно, че панталоните на Уили вече не ми стават!

Всичко това обаче не му помогна. Кейт леко, но неумолимо тласна извънземния към кухнята, а Уили отвори вратата.

Навън стояха Ачмонекови с едно чернокосо около четиринадесетгодишно момче.

Тревор обясни на учудения Танер, че искал да им представи Джейк, сина на своя брат Сирил. А на Джейк обясни, че тези сърдечни хора били семейство Танер. Тревор изглеждаше нервен.

Танерови веднага схванаха ситуацията и положиха големи усилия. Приветстваха момчето със „Здрасти“, „Хай“, „Добре дошъл“ и поканиха гостите в дневната. Там стана пределно ясно, че ситуацията отегчава гостенчето.

Ракел щъкаше около Танерови като подплашена кокошка. Но тя съвсем не играеше на „живи картини“, а се стремеше да съобщи най-важното за навъсения си гост.

— Джейк долетя, така да се каже, направо от Ню Йорк у нас. Ще остане тук известно време, докато дойде баща му.

Кейт полагаше усилия да е колкото се може по-сърдечна.

— Чудесно! И колко ще остане?

— Пет години! — изпревари Джейк леля си.

Танерови размениха погледи. Какво означаваше това?

Тревор разбираше, че дължи на съседите си по-подробно обяснение. Явно не му беше приятно, но реши, че от пазене на тайни няма полза.

— Може баща му да излезе и по-рано за добро поведение. Бих се изненадал обаче!

Сега Танерови схванаха: бащата на Джейк трябваше да направи принудителна служебна и частна почивка зад решетките. Майката на Джейк, продължи нататък Раquel, произхождаща от Пуерто Рико, също била изчезнала от известно време и Службата за сираци изпратила момчето при чичото и лелята.

Всички се чувстваха някак неловко в дневната. Никой не знаеше как точно да реагира. Настъпи тягостна тишина.

Кейт се опита да спаси положението, като смени темата.

— Моля, заповядайте. Ще ви почерпя с освежителен студен чай — изчурулика тя.

Намираще, че е добре да насочи вниманието към ядене и пиене, а тя лично се надяваше в кухнята да спечели време, за да помисли върху новините.

Но Кейт не държеше сметка за душевните терзания на своята съседка.

Раquel имаше сега своя Джейк, но ролята на ерзац-майка я изнервяше. Тя просто имаше нужда от подкрепата на някоя опитна майка. Притеснена, Раquel се намери да заситни след Кейт в кухнята. Но само мисълта за онова, което добрата госпожа Ачмонек щеше да намери там, а именно един тъпчещ се със сладкиши извънземен, накара Кейт да реагира по-остро от обикновено.

— Мога и сама да приготвя студения чай! — тросна се тя.

Раquel се сепна, сякаш я бяха ударили по главата.

— Разбира се, Кейт! Вие нямате нужда от помощ, вие просто сте велика! Супердомакиня!

Наложи се Кейт мигновено да измисли извинение за грубоватото си поведение. Тя хвана свойски Раquel за ръката и ѝ обясни, че в кухнята има някакъв отвратителен бръмбар. Предпочитала да ѝ спести тази гледка.

Дори Раquel се съгласи, че за една домакиня е неудобно в кухнята ѝ да има бръмбар. Така че тя смирено изчака да я повикат. Кейт с облекчение хукна към кухнята. Там АЛФ сновеше с някакъв спрей в ръце.

— Внимание! АЛФ, незабавно трябва да изчезнеш оттук! — подшушна му развълнувано Кейт. — Какво правиш със спрея?

— Ликвидирам бръмбара! — зарадва се АЛФ.

— Какъв бръмбар? — сепна се Кейт. После се сети. — АЛФ, няма никакъв бръмбар. Казах това само за да не влезе Раquel в кухнята. Знаеш, че тя в никакъв случай не бива да те забележа. И без това веднъж вече я шокира.

А АЛФ не можеше да отвърне с нищо равностойно. Без особено желание той напусна полесражението и Кейт можа най-сетне да покани Раquel в кухнята.

— Какво ще кажете за Джейк? — започна тя веднага, още неседнала на масата.

Какво можеше да каже Кейт? Бе видяла момчето точно за пет минути и бе чула само две думи от него. А майките, особено временните, можеха да бъдат твърде чувствителни, когато нямат опит.

Кейт реши да опита дипломатично.

— Ами, струва ми се неестествено спокоен. Възможно е да се чувства донякъде несигурен в новата семейна обстановка.

— Ами то и Брайън не говори много, но аз не го одумвам — отвърна Раquel, без изобщо да се замисли.

На Кейт това ѝ стигаше, тя си пое дъх и се приготви да си каже мнението.

Раquel обаче мигом ѝ отне възможността, като се извини за изказването си.

— Толкова съм развълнувана. Преди години исках непременно да имам дете. Но Тревор държеше на всяка цена да стане магистър по история на изкуството. А сега, когато имам едно дете, когато, тъй да се каже, се оказах майка, съм толкова нервна.

Кейт я разбираше. Тя си спомни, че когато посегна да вземе малко лимонов сок от хладилника, откри кана с мляко, в която плуваха няколко оранжеви косъма, и затова каза:

— Децата понякога са много трудни. Но поне не пускат косми в млякото.

С тази мъдрост Раquel трудно можеше да се справи, тъй че Кейт трябваше да ѝ предложи друг вид помощ.

— Когато имате нужда от някакъв съвет, аз съм на ваше разположение, Раquel.

Съседката само това чакаше. Тя мигом измъкна от чантата си един списък с въпроси и започна.

— Може ли Джейк вече да се среща с момичета? Какви джобни пари да му се дават дневно? В колко часа трябва да си ляга? — питаше тя и гледаше Кейт в очите.

— Ами — поразтегли Кейт отговора, като разсъждаваше откъде да започне. Избра последния въпрос. — Брайън е малко по-малък от Джейк, но си ляга винаги в осем.

— Така ли мислите? — започна тържествуващо съседката. — Лампата на Брайън свети до девет и половина. А Лин изгася едва в единайсет.

Ето благодарността за оказаната от Кейт помощ на съседите!

В същото време в дневната децата на Танер се опитваха да започнат разговор с Джейк. Чернокосото момче недвусмислено показваше, че Танерови го отегчават.

Беше седнал на дивана с изопнати напред крака.

На добронамереното обяснение на Лин, че Джейк ще ходи в едно и също училище с нея, момчето отвърна с кратка забележка.

— Да, но само докато се чупя!

— Кога ще се чупиш? — полюбопитства Лин.

— След една година, три месеца и осемнайсет дни. — Джейк бе изчислил много точно. — Тогава ще стана на шестнайсет и ще правя каквото си искам.

Заместник-бащата Тревор намираше поведението на Джейк за недопустимо.

— Аз бих казал още нещичко по този повод — извика той.

Уили повдигна рамене в израз на „какво да се прави...“ и с гордост погледна своя коренно различен син. Усмивката му обаче веднага застина, след като слисан чу, че и Брайън се измъчва от подобни грижи.

— На теб ти е добре — възхити се Брайън на Джейк. — На мен ми трябва още осем години, два месеца и четири дни, за да се простя с училището.

Преди възгледите на Уили да се объркат окончателно, се появи Кейт с обещания студен чай.

Не само Ракул се измъчваше от внезапното родителство, Тревор също се обърна доверчиво към Уили.

— Мога ли да си поговоря с вас на четири очи, Танер?

Уили кимна и предложи да поговорят в банята.

Кейт обаче размаха енергично ръце, за да му покаже, че това не е добра идея, защото предполагаше, че АЛФ е там.

— Пълно е с пране — побърза тя да уточни. — Идете по-добре в спалнята. Там никой няма да ви чуе. — Кейт обаче сериозно се лъжеше.

В този момент с помощта на Лъки АЛФ се опитваше да се покатери отвън в спалнята на Танер. Беше се хванал вече с ръце за перваза на прозореца. Оставаше му само да повдигне тежкото си тяло!

— Добре! — изпъшка той. — Сега внимавай, Лъки След секунда ще бъда горе.

Обаче на използвания като стъпало Лъки му омръзна. Той се дръпна и АЛФ с едно „Аааа!“ се стовари на земята.

— Винаги съм казвал, че само пържената котка е добра! — изръмжа той с изкривено от болка лице.

Когато Уили отвори вратата на спалнята, АЛФ си опитваше късмета за втори път. Отново бе достигнал перваза на прозореца, когато погледът на Уили падна върху катерача. Танер тръшна рязко вратата зад себе си. С два скока се озова до прозореца и се опита да стресне АЛФ.

— Изчезвай, АЛФ! Тревор е тук. Пред вратата е.

— „Пред вратата“ ли? Това беше един чудесен следвоенен филм, нали, Уили?

В момента на Танер не му бе до приятни разговори. Този извънземен му късаше нервите. При подобни случаи имаше само едно-единствено спасение.

— Долу или ще те смажа! — скастри го грубо Уили.

Преди да се реши на отстъпление, АЛФ побърза да попита:

— Това не беше ли филм на Чък Норис? — После извика „Писта!“ и се спусна долу. Силно мяукане процепи градината. Попадение, няма що!

Уили си отдъхна. Побърза да отвори вратата на спалнята и се извини пред Тревор, че е тръснал вратата под носа му.

— Леглата и... нали знаеш... трябваше да се оправят... — заекна Уили.

Тревор изобщо не се интересуваше от безпорядъка у Танерови. Той си имаше съвсем други грижи, по-точно само една: неочаквания им гост Джейк.

— Животът с него ще е ад — оплака се той.

Двамата мъже седнаха на леглото и Уили внимателно изслуша разказа на Тревор.

— Джейк постоянно възразява. Не слуша нито мен, нито Ракол. И ми се струва, че ни е задигнал един чувал с торф от дневната.

— Че какво е правил торфът в дневната? — смая се Уили.

— Ами, за да не го крадат!

Тази логика бе твърде чужда на Уили. Вместо да я разнища, той посъветва Тревор да поговори с момчето по мъжки.

— Трябва да му обясниш, че животът под един покрив е възможен само ако се спазват някои правила.

Тревор кимна въодушевено. Веднага си личеше, че Уили е начетен. Колко изискано се изразяваше!

— Ах, Уили, не може ли вие да поговорите с него? — предложи той. — Откровено казано, аз не умея да се справям с деца. Мога да отглеждам домати. А без торф и това дори не мога.

Уили беше трогнат и обеща да поговори с Джейк.

— Вие ще се справите. В края на краищата Джейк не е глупав. Все пак той е Ачмонек — окуражи съседа си Тревор. — Затова и аз искам да стане човек. Не бива да попада в затвора като баща си... или брат си... или братовчед си Виктор!

„Хубав род“ — помисли си Уили. Но рече на Тревор:

— Ще успеете да го хванете изкъсо. Сигурен съм, че всичко ще тръгне добре, щом почувства любовта и грижата, които са му нужни. При вас той несъмнено е на сигурно място!

Уили потупа успокоително Тревор по рамото и го поведе обратно към дневната.

Джейк и Лин си седяха все така мълчаливо на дивана и се отегчаваха. От кухнята се появи Ракол с чиния сладки и я сложи на масата.

— Е, Джейк, вече си имаш една малка приятелка в лицето на Лин! Много мило — изчурулика тя.

Думите на Ракол оказваха неописуемо въздействие върху Джейк. Предизвикваха го да се държи лошо. И този път стана така.

— Малка приятелка — процеди той. — Цяла върлина!

— Ще видиш, като си обуя високите токове, градинско джудже! — върна му го Лин побесняла.

В същия миг Джейк видя, че Уили влиза в стаята.

— Трябва да внимавате за дъщеря си. Гласи се да слага високи токове заради мен! — изсмя се той с цяло гърло.

Ракел изгледа доведения си син така, сякаш той бе чудовище. Уили и Кейт също се спогледаха обезсърчени. После негласно решиха, че е по-добре да погледнат на рано съзрялото момче откъм смешната страна.

Тревор и Ракел обаче отдавна се бяха простили със смеха. Те настояваха да си вървят.

Джейк веднага скочи.

— Бръмна ми главата. Само празни приказки и тъпотии — бе коментарът му за първото официално посещение у съседите.

Танерови започнаха по-добре да разбират семейство Ачмонек. С това момченце нямаше да им е лесно.

Уили реши още тази вечер да разговаря с него.

— Искаш ли след вечеря да ни дойдеш на гости, Джейк? Да хапнем по едно парче сладкиш?

Джейк никак не се въодушеви от тази идея.

— Ако държите да съсипете фигурата ми, малката би могла да ми донесе парчето отгатък. — Той посочи Лин. — Така ще ти дам възможност за една вечерна разходка.

Лин не се подведе по ума на този разглезен гном.

— Гледай да оживееш, докато ти дойде време да се чупиш от училище — озъби му се тя.

За да не се стигне до трошене на чинии, Ачмонекови изтикаха Джейк през входната врата.

Когато гостите си отидоха, всички си отдъхнаха с облекчение. Уили погледна нежно сина си.

— Ах, Брайън, моля те, остани такъв, какъвто си!

Тогаваше се отвори шубера и се появи косматата глава на АЛФ.

— Този Джейк вече ви легна на сърцето, нали? — сприхаво попита той. Трябваше да внимава много с Танерови, за да не бъде забравен и изтласкан на втори план.

Брайън веднага възрази.

— На моето сърце не е легнал. Каза ми, че съм дребосък!

Лин дипломатично върна въпроса на АЛФ.

— А не намираш ли, че е и малко груб?

АЛФ поклати глава изненадано. Той смяташе, че момчето е страхотно.

— Най-малкото ще съживи онази умряла къща!

А такова нещо винаги се харесваше на АЛФ.

След вечеря Танерови очакваха появата на Джейк, Кейт бе запазила за него едно по-голямо парче сладкиш, и то въпреки декларацията на АЛФ, че е гладен като вълк. В едната лапа с нож, в другата — с вилица, той вече от няколко минути повтаряше: „Сладкиш! Сладкиш! Сладкиш!“ При това удряше в такт с приборите по масата. Виковеите му приличаха почти на каторжнически бунт.

— АЛФ, престани най-после! — скара му се Кейт раздражено.

— Окей, окей! — съгласи се АЛФ. Той изчака цели десет секунди и започна отново: — Джейк няма да дойде. Можем да изядем сладкиша, ще рече — аз мога да го изям!

— Ще дойде, почакай! — Уили искаше вече малко тишина в дома си. Вривата на АЛФ беше на път да го ликвидира.

Извънземният обаче не отстъпваше. Той реши да запознае Танерови с новата си теория.

— Може би момчето няма възможност да дойде. Най-вероятно вече е зад решетките. — Докато извънземният описваше подробно това положение, бавно, но сигурно придърпваше покривката към себе си. Пълната чиния постепенно се приближаваше към него. — Ще му дадат отделна килия и ще го държат на вода и сух хляб. Навярно от време на време ще му подхвърлят по някое парче шоколадова торта — описа АЛФ тъжната му съдба в детайли.

Чинията вече бе пристигнала почти под носа му. Щом посегна към сладкиша, Кейт го перна през лапите. После върна демонстративно чинията в средата на масата.

Уили реши да сложи край на тези приказки за решетки и сух хляб.

— Джейк положително си има проблеми — предположи той. — Но заради тях едва ли скоро ще го пратят в затвора.

АЛФ никак не беше убеден. Той познаваше онази среда много по-добре от Уили. В техния род бе имало подобен случай.

— Моят баща, Сънибой Шамуей, също бе социално обременен. Той е израснал в южната част на Мелмак. Най-ужасното място от

планетата. Когато не му харесвали обувките на хората... той правел „Бум!“ — И АЛФ направи движение с ръка, сякаш стреля с пистолет.

В този миг нахълта Лин с новината, че Джейк няма да дойде тази вечер.

Без да каже дума, Кейт побутна чинията със сладкиша към АЛФ.

Два часа по-късно в къщата на Танерови най-сетне бе настъпила тишина. Всички спяха. Само АЛФ будуваше. Беше преял и сега му беше тежко.

Въпреки че не спеше, той не можа да чуе, че някой се промъква край къщата. Някаква тъмна фигура се насочи право към гаража. Огледа се внимателно, после отвори вратата и забеляла телескопа на Уили. Само няколко стъпки, едно умело движение и далекогледът щеше да се прости със статива...

Но нещо про шумоля и фигурата мигновено се оттегли зад купчина хартия.

— Устните червени целуни, те създадени са за това, с устните червени най-щастлив ще си в света!

АЛФ пристигна в гаража с танцова стъпка. Беше в добро настроение и реши да прекара безсънието в занимания с преподавателя на Уили.

Седна пред апарата и започна да върти копчетата.

— Ало, Шотландия? Ало! Моля, обадете се — извика той в микрофона. — Хей, шотландецо, обади ми се! Ха! Добър виц, нали?

От ефира прозвуча някакъв глас:

— Хей, АЛФ, радвам се, че се обаждаш.

— Откъде знаеш, че съм аз? — смая се извънземният.

— Защото всеки път започваш с твоя тъп виц за шотландеца. Няма значение. Но виж какао, току-що научих новата песен на Мадона. Чувал ли си я?

От кутията прогърмя ужасно квичене и свиркане. Шотландецът наистина свиреше песента на Мадона на гайда.

— Хей, Шоти, малко ще намаля. Ако те загубя, ще си поговорим след няколко дни отново. — АЛФ бързо изключи преподавателя и поклати замислено глава: — Гайда! — рече той презрително.

Тъмната фигура бе наблюдавала невероятното събитие с широко разтворени от смайване очи. Единствената мисъл, която го занимаваше, бе как да се спаси. Какво ли още можеше да измисли това косматото чудовище? Треперейки, той реши да се промъкне зад гърба на АЛФ, обаче скърцането на една дъска в гаража му попречи.

АЛФ се обърна и видя треперещия от страх Джейк с телескопа на Уили в ръка.

— Ха, кой ни е дошъл на гости! — рече изненадан АЛФ. После забеляза телескопа. — Веднага пусни това! — изръмжа той недружелюбно.

Джейк се подчини на заповедта на муцунестия звяр — скъпият телескоп падна на земята и се пръсна на съставните си части.

Но Джейк изобщо не забеляза.

— Не ме докосвай, стой си там и ме остави на мира! — изкрещя нещастното момче истерично.

Бавно, с гръб, опрян на стената, той се опитваше да се приближи към изхода.

Обаче АЛФ го пресрещна. Скочи пред вратата и по този начин отрязва пътя му за бягство. Стана и още по-лошо! Косматото чудовище тръгна и стигнало до треперещия от страх Джейк, отвори муцуната със стърчащите си зъби и изръмжа:

— Не можеш просто да се изпариш отук и да оставиш телескопа, малкият, иначе пак аз ще съм виновен!

— Добре. Ще го поправя. Но, моля те, не ме хапи — отстъпваше предпазливо Джейк.

— Да те ухапя ли? Това е отлична идея. Ще те ухапя, ако не поправиш телескопа както трябва. — АЛФ отново отвари огромната си уста и се престори, че ще ухапе Джейк. Последва едно заплашително „Хам!“

Джейк отново отстъпи назад и горещо помоли АЛФ да не казва на леля му и чичо му, че е искал да задигне телескопа.

Извънземният отново прозря своя шанс.

— Добре, но само при условие, че никому няма да казваш, че си ме срещал! И не забравяй да поправиш телескопа, амиго!

Постепенно Джейк започна да се успокоява. В момента като че ли нямаше друга директна заплаха от това говорещо, косматото,

муцунесто същество. Джейк започна да разглежда с интерес малкия извънземен.

— Кой или какво си ти? Откъде идваш? — осмели се накрая да попита.

— Аз съм извънземен. От планетата Мелмак. И имам сили, за които ти можеш само да си мечтаеш. — АЛФ се удари няколко пъти по гърдите като същински Тарзан.

Джейк отново изтръпна до мозъка на костите си. Въпреки това любопитството надви страха.

— И що за с... си... сили са това? — заекна той.

— Ами само един пример. Мога да гледам телевизия десет часа без прекъсване и нито веднъж през това време да не отида до тоалетната! Нека се опита някой да направи същото!

Това наистина направи силно впечатление на Джейк. Той веднага се зае да подреди пред себе си отделните части на телескопа и да ги съедини отново.

— Танерови знаят ли, че се въртиш тук?

— АЛФ реши да го успокои.

— Аз съм извънземен, приобщен към семейството — отбеляза той не без гордост. — Танерови знаят всичко за мен. Или почти всичко. Не знаят, че преди време се подложих на операция за отстраняване на тлъстините. Но нямаше голяма полза. Междувременно всичко се възстанови! — АЛФ погали внимателно корема си, който наистина бе застрашително закръглен.

За да отклони разговора от тази неприятна тема, той реши да научи нещо за Джейк.

— Къде си учил как се поправят телескопи? В техникум ли?

През това време момчето бе завинтило последния капак и бе поставило телескопа отново на статива. Изглежда, вече бе посвикнало с АЛФ. Най-малкото не трепереше от страх.

— Научих се от баща ми. Постоянно събирахме какво ли не от отпадъците и го поправяхме. Старият умее да върши много неща. Специализирал се е обаче в залагане на конни състезания. — Личеше, че Джейк се гордее с баща си.

Ах, да, това напомни на малкия извънземен за минали времена.

— На Мелмак — започна той — имаше само един, който можеше да поправя разни неща. Бяха го изложили в кафез. Накрая той поправи

вратата на кафеза и избяга.

Очевидно Джейк имаше чувство за хумор. Той се ухили на АЛФ-овите спомени от Мелмак. Но се сети, че трябва да си отива. Иначе бе възможно Ачмонекови да тръгнат да го търсят.

АЛФ не желаше това в никакъв случай. Мисълта за Раquel по пенъоар не му бе особено приятна. С удоволствие би си поприказвал още с това интересно момченце, но беше по-добре да не се рискува.

— Добре, изчезвай! И не забравяй уговорката ни! Никому няма да разказваш за мен.

— Без указания и без бакшиши. И без приказка — получи АЛФ честната дума на Джейк.

Извънземният подаде на момчето косматата си лапа.

— Казвам се АЛФ. Мини пак някога оттук.

Колебливо, от твърде голямо разстояние, малкият натрапник разтърси лапата на АЛФ. После бързо изчезна в мрака.

С идването на Джейк бе турен край на съзерцателния, бездеен живот в дома на семейство Ачмонеков. Момчето държеше в постоянно напрежение Раquel и Тревор. Каквото бе извънземният за едното семейство, такова бе за другото доведеният им син. Едно от любимите занимания на Джейк бе да играе баскетбол със саморъчно направени хартиени топчета. Джейк вилнееше като полудял в дневната на Ачмонекови и постоянно се целеше в някой предмет с широко гърло. Това му се удаваше най-добре, когато се изправеше върху дивана.

АЛФ смаяно наблюдаваше през прозореца какво прави Джейк.

— Какви неща си позволява! — тайно завидя той на момчето.

В този миг в стаята влезе Раquel. АЛФ се скри. Искаше да говори с Джейк. Не биваше обаче в никакъв случай да го види Раquel. Тя не би понесла още една фатална среща с извънземното. Чу я да се кара.

— Какво значи това, Джейк? В тази урна почива леля ми Рут!

Джейк се засмя и успокои леля си.

— Аз се погрижих и препогребах леля Рут. Сега тя е в каната за чай.

АЛФ не можа да повярва на ушите си. Предпазливо надникна през прозореца и направи знак на Джейк да отстрани Раquel.

Никакъв проблем за престъпник като Джейк.

— Леличко, чух чичо Тревор да пее в спалнята „Това е любов!“
— спомена той някак между другото.

Ефектът бе незабавен. Ракел полетя развълнувала натам. АЛФ я чу да подвиква:

— Чакай, Тревор, идвам веднага!

Джейк отвори прозореца. Посрещна го доверчивият поглед на АЛФ, който почти беше затрупан от електрически уреди. Момчето можа да различи тостер, магнетофон, кафемашина, миксер и прибор за варене на яйца.

— Нося ти някои неща за поправка — обясни АЛФ набързо и пъкна магнетофона под носа на Джейк. — Виж, задръстен е с косми. И аз не знам как е станало.

— А какво се е случило с миксера? — Джейк вече преодоляваше изненадата си. При извънземните човек трябваше да е готов на всичко.

— Исках да направя с него пюре от няколко камъка. Не се получи.

Джейк взе миксера и започна да го разглежда задълбочено. В този миг се чу гласът на Ракел.

— С кого говориш, Джейк?

— Телевизорът е! — отвърна Джейк.

АЛФ не можеше да остави нещата така. За да подкрепи Джейк, той се престори на репортер.

— Добре дошли на мача в понеделник — извика той високо.

Джейк замаха стреснато с ръка. Беше събота.

АЛФ плахо се осведоми дали може да бъде поправена цялата купчина. Оказа се, че за Джейк това не е никакъв проблем.

— Моят девиз гласи: онова, което не мога да поправя, не е повредено!

АЛФ приемаше момчето с цялото си сърце. Най-последно бе намерил сродна душа. И в отговор издекламира своя девиз.

— Аз повреждам всичко. Може да се каже, че съм голям разрушител!

Джейк се засмя и спомена баща си.

— Той винаги казваше: по-добре да влезем с взлом, отколкото нищо да не повредим.

Това се хареса на АЛФ. Сега обаче трябваше да си плюе на петите. Сигурно Танерови вече го търсеха. А и той беше постигнал

онова, което искаше. Майсторът Джейк щеше да се справи с всичко. На АЛФ разрушителя щяха да му се пишат положителни точки. Джейк е момче намясто. АЛФ веднага беше прозрял това.

— Обичам такива мъжки приятелства — провикна се той към Джейк на тръгване. — Какво ще кажеш, да излезем на разходка и да опечем някоя котка на грил...

В дневната АЛФ попадна на Уили и Лин. Двамата седяха на дивана. Уили четеше книга, Лин прелистваше някакъв каталог. Очевидно бе намерила нещо, което ѝ харесваше. Тя показва страницата на Уили.

— Татко... виж тук, ботушите ще подхождат много на моя син костюм.

Уили кимна безучастно, той не се интересуваше особено от ботуши. Лин продължи темата.

— Знаещ ли, татко, бях могла да ги нося заедно с костюма на рождения си ден.

Потънал в своите мисли, Уили погледна дъщеря си.

— Пак ли имаш рожден ден? Още една година ли се извъртя? Как минава времето!

АЛФ се учуди. Уили просто не разбираше.

— Лин иска ботуши за рождения си ден. Лин иска нови ботуши — започна да скандира той.

Лин съвсем не бе очарована от това шоу. Искаше ѝ се да обсъди темата по-дискретно. Но станалото — станало. А ботушите наистина подхождаха на костюма ѝ.

АЛФ се изпъна провокационно пред Уили с изплезен език и каза:

— Уили, кажи ми дали една пица би подхождала добре на моя език? От гледна точка на цветовете.

Уили не намери начин да отвърне на това нахалство. Той въздъхна и се предаде.

— Изчезвай и си поръчай проклетата пица. И моля, остави ме на спокойствие. Искам да си дочета книгата.

Но от идиличната вечер на Уили нищо не излезе.

Няколко минути по-късно пред входната врата се чу шумотевица, после — развълнуваният глас на Тревор Ачмонек и острият протест на

Джейк. Изнервен, Уили заби поглед в тавана. Но ето че вече се чукаше на вратата.

Примирен, Уили стана и отвори. Тревор блъсна Джейк в дневната на Танерови и тикна под носа на Уили един касетофон.

— Не съм откраднал касетофона — защитаваше се Джейк, — исках само да го поправя.

Тревор не беше на себе си.

— Лъжеш! — крещеше той с доматеночервено лице. — Ако баща ти не беше в затвора, той сигурно ужасно би се засрашил.

АЛФ реши, че е дошъл моментът да подкрепи Джейк. Най-напред той се опита с усилено ръкомахане да привлече вниманието на Уили върху себе си. След като не успя, той се реши да премине към драстични мерки.

Уили, който се стараеше едновременно да успокои Тревор и да спечели доверието на Джейк, рязко се стъписа, когато една бисквита го чукна по главата.

АЛФ я беше хвърлил, без другите да го видят. Ядосан, Танер се извини за момент и изчезна в кухнята.

Преди обаче Уили да започне атаката, АЛФ се опита да смекчи удара.

— Нали става за волейбол тази бисквитка? — попита той в отлично настроение.

Но полза нямаше. Уили беше разгневен.

Тогава АЛФ мина към същината на въпроса.

— Не сте справедливи към Джейк. Той е добро момче и не е откраднал касетофона. Искаше да го поправи. Той всичко умее да поправя.

— Откъде знаеш толкова много за момчето? Той виждал ли те е? — Лошо предчувствие обхвана Уили.

АЛФ кимна, но го увери, че Джейк на никого няма да разкаже за това.

Уили задиша тежко.

— Освен това — продължи пледоарията си АЛФ, — момчето минава за лъжец. Кой ще му повярва на подобна история? Той обаче е гений, казвам ти. Той поправи кафемашината, в която се бяха карамелизирали парчета от пудинга. Миксерът отново работи, магнетофонът — също.

Уили излезе от кухнята, като клатеше глава напълно объркан. За да прикрие АЛФ, трябваше отново да се прави на глупак. Първо стисна ръката на Джейк и му се извини. После се обърна към Тревор.

— Нека не обиждаме повече момчето, Тревор. Той наистина е искал да поправи касетофона. Току-що научих от Кейт. Момчето, изглежда, е малък експерт по поправките.

— Малък експерт по поправките! Колко мило! — изсмя се иронично Лин и погали Джейк майчински по главата.

Джейк се дръпна.

— Като че ли си падаш по мен, а? — изкоментира той. После дойде ред на Тревор. — Сега сигурно се чувствуваш като някой изкуфял дъртак, нали, баща ми?

Специалистът по домати бе изумен. Това беше вече прекалено.

— Да, наистина. Съжалявам! — рече той и му подаде ръка за сдобряване.

На Уили му хрумна нещо.

— Защо не вземете на момчето малко инструменти, Тревор? Джейк може да ви бъде много полезен. Тревор веднага се въодушеви.

— Можеш ли да провериш свещичките на елхата, Джейк? Ей, Уили, бихте ли му услужили с вашите инструменти?

— Разбира се, и без това почти всичко е във вашия гараж. — Иронията на Уили остана неразбрана.

Щом Тревор и Джейк излязоха, АЛФ отново се появи. Гордо изпъчил гърди, той застана пред Уили.

— Е, какво ще кажеш? Нали умея да помирявам скарани семейства.

Уили се опита да не му обръща внимание и демонстративно се задълбочи в четивото си, обаче страхотен вик го накара да скочи от креслото.

— Ало, Танер, ало, Танер!

Очевидно Джейк бе поправил външния високоговорител на семейство Ачмонек.

Съсипан, Уили се отпусна отново в креслото.

— Един извънземен експерт по семейно помирение и един земен експерт по поправките са прекалено много за мен! — изпъшка той.

КАНДИДАТЪТ ОТ СЪНИЩАТА

— Една карта за АЛФ Танер, една карта за Лин, една за Кейт, една за Брайън, една за Уили. Така, а сега и една за Гордън Шамуей. — АЛФ за шести път написа адреса и отговора за конкурса с премиите. Те трябваше да спечелят портативен цветен телевизор. В краен случай, помисли си АЛФ, би се съгласил и на един тостер.

Така, тази работа бе свършена. Какво друго оставаше? Ах, да, трябваше да попълни няколко формуляра. Но като че ли това не беше толкова лесна работа. АЛФ ръфаше безпомощно молива си. Накрая реши да го разгледа по-обстойно.

— Интересна конструкция има този молив! — рече той на Уили, който влизаше в дневната. — Откъде всъщност идват моливите?

Уили нямаше нищо против този разговор. Освен това той смяташе, че един извънземен има право да иска отговор на въпросите си. Как иначе щеше да научи някои неща за Земята? Тъй че Танер си пое дълбоко дъх и се приготви за цяла серия теоретични изложения, когато внезапно АЛФ рече:

— Моля те, бъди кратък!

Уили се засегна от тази неблагоприятност.

— От магазина за канцеларски принадлежности! — отвърна той. Стига му толкова.

АЛФ обаче беше доволен от отговора и отново се посвети на формулярите. Деловитостта му предизвикваше интерес. Уили надникна внимателно през рамото му.

— Това е молба за включване в избирателен списък, нали?

— От тебе нищо не може да се скрие. Хитрец си!

Уили поклати глава. Колко пъти вече бе обяснявал на АЛФ, че не може да гласува, защото не е гражданин на Съединените американски щати! И сега пак отначало.

— АЛФ, ти нямаш право да гласуваш!

Този път обаче АЛФ като че ли не се разтревожи.

— Е, добре, щом така смяташ. — Той сви рамене и започна да се рови в своите книжа. Накрая измъкна друг формуляр. — Тогава ще подам декларация за данъчно облагане.

— Тя ти е необходима само ако работиш.

На АЛФ му настръхна козината и търпението му се изчерпа.

— Окей. Има молби за толкова други неща. Да кажем, заявка за женитба. Ето, сега се сетих. Аз ще се ожения за Лин. Така ще стана гражданин, ще мога да гласувам, а после ще я захвърля.

От възторг започна да се удря по бедрата. Идеята му хареса и той продължи да си въобразява.

— Ами да, първо ще е трудно за горкото момиче. Тя ще плаче и ще пие много. После ще се утеша с някой играч на бонго.

— АЛФ! — Уили напразно се опита да прекъсне словоизлиянието.

— Играчът на бонго ще ти хареса. Той не яде ряпа.

На Уили му писна.

— Нито ти, нито играчът на бонго ще се жените за дъщеря ми! — Той грабна формулярите и молива от ръцете на АЛФ. — И няма да гласуваш!

АЛФ вече не разбираше света край себе си.

— Нямам глас в парламента, нямам право да работя, не мога да се ожения за Лин. Питам се какво изобщо мога? — измърмори АЛФ и забарабани върху масата.

— А аз се питам защо пак така си навирил нос! АЛФ, колко чашки кафе изпи днес?

АЛФ не можа да си спомни. Но започна съвестно да брои на пръстите на ръцете и на краката си.

— Четирийсет, плюс-минус две — бе резултатът. — Не много повече от друг път.

Тази нощ пак щеше да бъде весела. На Уили му причерня при мисълта, че АЛФ сигурно пак няма да мигне. Шумните нощни маневри бяха омръзнали на Танер в последно време. Искаше спокойно да се наспи. И той взе твърдо решение. Днес ще заключи спалнята. Безмилостно.

Но вечерта тъкмо бе започнала и никой в семейството не мислеше още да си ляга.

Кейт се зае да организира вечерта.

— Отгатнете какво ще правим сега! — рече тя с тайнствена физиономия, като слагаше купа с пуканки върху масата в дневната. Тя изгледа въпросително всички подред.

При подобни въпроси АЛФ никога не се затрудняваше с отговора.

— Ще си тъпчем тумбаците, докато започнат да ни се мержелоят сини точки пред очите — изрази той горещата си надежда.

Голяма заблуда! За съжаление планът на Кейт беше много по-уравновесен и съвсем слабо бе свързан с ядене.

— Ще гледаме заедно дискусията на кандидатите за президент по телевизията.

Лин се нацупи. Тя не изгаряше от желание и веднага отсече:

— Без мен!

— Лин, този път ти ще гласуваш! Важно е да знаеш за какво става дума — опита се Кейт да я придума.

— Да, Лин, послушай майка си — намеси се АЛФ.

— Как така? Това не важи ли и за теб? — измърмори Лин.

— Тя не е моя майка — декларира суховато АЛФ.

Лин обаче бе готова да прати по дяволите гражданското обучение по телевизията.

— Аз имам среща — хрумна ѝ в момента.

— Тя просто иска да посети новия си приятел в търговския център — изпя Брайън. — Там Гуцера продава печени наденички.

— Брайън! — възмути се Лин. — Няма да подслушваш телефонните ми разговори.

— Не ги подслушвам аз, а АЛФ.

— Чу ли? — нацупи се АЛФ, който най-много от всичко на света обичаше справедливостта. — Дължиш на Брайън едно извинение. Освен това ти наистина трябва да си останеш вкъщи и да проследиш дебатите.

Неговата намеса в полза на политическата телевизионна вечер изненада дори и Кейт.

— Откога се интересуваш от политика, АЛФ? — не се сдържа тя.

— Ама и ти задаваш едни въпроси! — възмути се АЛФ. — У нас, на Мелмак, аз бях член на Движението за коткокрацията!

— Коткокрация? — повтори Брайън. — Що за движение е това?

АЛФ скочи, заподскача ту на единия, ту на другия крак и се размяука доста несполучливо. После обясни сериозно:

— Ние, коткократите, бяхме едновременно политическа партия и обединение за шубиду. Някъде в космическия ми кораб трябва да са останали позиви. Може би ще погледнеш, Уили?

Уили само поклати глава. Нямаше никакво намерение отново да се хваща на такава въдица. А освен всичко дебатите започнаха. Колкото и да не му беше приятно, той разбра, че дъщеря му се интересуваше повече от печени наденички, отколкото от политическата съдба на нацията. Защото междувременно Лин, тихо и незабелязано, се бе измъкнала. Брайън също беше изчезнал.

АЛФ като че ли единствен гореше от нетърпение да започне телевизионната вечер. Радостно развълнуван, той тъпчеше с лапи пуканки в устата си. Най-сетне!

На екрана се появи Джон Маклохлин, любезно ухиленият водещ на предаването.

— От дясната ми страна — представи той с очарователна усмивка — седи Гил Грийнпепър, сенатор от Уайоминг, от лявата — Натан Пийл, конгресмен от Орегон.

Двамата кандидати се надпреварваха да се усмихват. После Маклохлин съобщи темата на тази толкова важна за нацията вечер: „Бюджетът и разоръжаването — два проблема, интересоващи всички граждани.“

Тогава АЛФ грабна дистанционното управление от масата и изключи звука. Собственият му коментар бе по-важен, отколкото дебатите за бюджета и за разоръжаването.

— Хей, току-що видях пищяла на Грийнпепър. Бял е като сирене. Досега не бях се замислил колко неатрактивен е човешкият крак.

— Моля тази дискусия да се прекрати — настоя раздразнено Уили.

— Разбира се — съгласи се веднага АЛФ. — Какво ли пък толкова има да дискутираме по темата. Краката на този тип приличат на паста за зъби. Баста! Така де!

На свой ред Уили грабна дистанционното управление и възстанови звука. През това време тримата бяха навлезли, по-точно бяха подхванали темата: Как да се балансира бюджетът. Сенаторът, изпълващ екрана в цял ръст, изложи виждането си: „Трябва да се

вземат предвид две неща. Комплексните мерки за ограничаване на разходите и проблематиката, която трябва да имаме предвид, когато целта е повече приходи чрез повишаване на данъците.“

Уили се намръщи, Кейт поклати глава, а АЛФ избухна.

— Това е просто огромна кана с изстинало вчерашно кафе.

— АЛФ! — предупреди Кейт.

— Ама наистина! — АЛФ не можеше да се успокои толкова бързо. — Ако искаш да стабилизираш бюджета, просто трябва да харчиш по-малко, отколкото получаваш.

Уили току-що бе събул обувките си, за да се разположи удобно на дивана.

АЛФ го наблюдаваше с интерес и даде своя забележителен принос в държавната икономика с констатацията:

— Ей, Уили! Краката ти също приличат на паста за зъби!

— Оправи звука! — заповяда Кейт с тон, които би направил чест на всеки генерал. — Аз обичам изстинало кафе.

През това време водещият бе стигнал до темата политика и сигурност. Обърнат към конгресмена, той обрисова със сияйна усмивка следното кошмарно видение: „Вие сте президент и червеният телефон звъни. Съветски балистични ракети заплашват Америка. Какво ще направите?“

За АЛФ тези приказки бяха съвсем излишни. Той вече бе направил своя избор.

— Аз бих избрал смачкания тип в средата. Ако можех.

Последвалото обяснение на конгресмена само затвърди убеждението на АЛФ.

— В отговор на вашия въпрос искам да съобщя това, което вече бе казано преди мен. Ние няма от какво да се страхуваме, освен от самия страх. И като вземаме мерки срещу невъзможното, пречим на немислимото да стане неизбежно. — Без да си поеме дъх, той продължи да говори и не даде никаква възможност на отчаяния водещ да прекъсне пламенната му реч. — Така нареченото равновесие на силите функционираше в миналото, тъй че аз не виждам основание сега да започнем едностранно разоръжаване.

АЛФ беше ужасен. Подобни типове искат да стават президенти? АЛФ не се церемонеше като водещия. Мелмаковецът изказваше

мнението си без увъртания пред всекиго, независимо дали той искаше да го чуе, или не.

— Онова, което тоя приказва, са глупости! Принципът е ясен: мирът се създава без оръжия. Трябва да се каже на хората, които са се опълчили един срещу друг: целунете се и живеете в мир!

Уили погледна АЛФ възмутено и го попита иронично:

— Да не би да очакваш, че всички шефове на правителства ще почнат да се целуват?

АЛФ кимна енергично, но после уточни.

— Е, не по устата!

— АЛФ, международната политика е много сложна. — Кейт се опита да разшири погледа на АЛФ върху проблемите. — Съветите искат мир, както и ние. Но те имат друга история и идеология, различна от нашата, и други икономически предпоставки.

— Ти говориш вече също както този самохвалко! — подметна АЛФ на Кейт.

— Не говориш сериозно! — засегна се Кейт.

— Съветите искат мир, както и ние — рече самохвалкото: — Но ни разделят друга история и идеология и различни икономически предпоставки.

Кейт седеше като вцепенена, бе станала бяла като платно.

Коткокрагът АЛФ бе поразен.

— Кейт, аз мисля, че и ти би могла да станеш президент! И сигурно няма да си толкова лош президент!

Кейт благодари за неочаквания комплимент. Въпреки това и на нея ѝ омръзна телевизионната политика. Тя изключи телевизора и се прозя високо и шумно. По този начин събуди Уили, който бе заспал на дивана.

— Крайно време е да си лягаме — установи той, хвърляйки поглед към часовника.

Оттеглиха се един след друг: Уили, Кейт, АЛФ.

Малко след това АЛФ се шмугна незабелязано в спалнята. Разбира се, Уили беше забравил да заключи вратата. АЛФ се намести в леглото, докато Кейт беше в банята. Вратите бяха отворени, така че АЛФ можеше да гледа Кейт в огледалото.

— С това контражурно осветление виждам един прекрасен силует... — извика АЛФ патетично.

Кейт влезе в спалнята с дълга бяла хавлия, а АЛФ продължи да мечтае.

— Приличаш на ангел!

Кейт усети нещо нередно. Два комплимента от АЛФ в разстояние на толкова кратко време? Това трябваше да означава нещо.

— Какво искаш? — попита го тя, като си лягаше.

— Не мога да заспя. Все си мисля за тези дебати.

АЛФ седна на леглото до Кейт.

— Политиците не са в състояние да дават прости отговори — измърмори той.

— Дължи се на това, че въпросите са твърде сложни — обясни Кейт, която, изглежда, имаше поглед върху политиката.

— Мисля, че избирателите въпреки това трябва да разбират отговорите!

— И колко прост според теб трябва да бъде един отговор? — попита Кейт иронично. — Да кажем, като твоя отговор по проблема с безработицата? — Тя имитира гласа на АЛФ: — Би могло да се назначи един безработен, който да ме носи на гръб.

— Тази тема не търпи шеги — забеляза АЛФ. — Ако искам да възстановя достойнството на даден човек, като се кача на гърба му, не бих се поколебал!

Сега вече на Уили му дойде до гуша.

— АЛФ, и представа нямаш как функционира нашата демокрация. Ти виждаш картината, но не и рамката. Нека утре да поговорим за това. Страшно съм изморен.

— Имаш предвид рамката на картината над пианото ли? — замисли се АЛФ.

— Не! Под „рамка“ имам предвид...

— Но аз искам да я видя — прекъсна го АЛФ. — Ще се кача на пианото.

— АЛФ, това беше...

— Уили, щом АЛФ се интересува от картината, остави го — прекъсна го Кейт не без умисъл.

АЛФ скочи на земята.

— Благодаря, Кейт. Но не заключвайте вратата си. Възможно е да имам още политически въпроси към вас!

Щом излезе от стаята, Уили скочи от кревата и на пръсти притича до вратата, за да заключи, отнасяйки се с пренебрежение към молбата на АЛФ.

— Този негодник е взел със себе си ключа от спалнята — изруга полугласно Уили. — Много интересно как ли ще продължи тази нощ. — Примирен, той се върна в леглото и угаси лампата. След малко беше обхванат от дълбок и здрав сън.

Кейт спеше неспокойно. Изведнъж тя видя и чу до себе си господин Маклохлин.

„Госпожо Танер, какво възнамерявате да направите срещу замърсяването на околната среда?“

Кейт, многообещаващата, очарователната кандидатка за президент, имаше готов отговор.

„Моят план за спасение на околната среда включва данъчни облекчения за индустриалния сектор и стимулиране на модерното производство, както и закони...“

„Всичко това прилича на вчерашно кафе...“ — избухна кандидатът отляво на водещия.

Кейт помисли, че сънува.

„АЛФ?“

„Кандидат АЛФ!“ — поправи той.

„Можем ли да дискутираме сериозно?“ — попита Кейт.

„Тишина! — водещият ѝ хвърли строг поглед. — АЛФ, ред е на майстора на диспутите АЛФ!“

„За да се овладее замърсяването на въздуха — започна АЛФ с авторитетен глас, — трябва да поставим балони на всички комини. Така ще улавяме мръсния въздух.“

Гръмки аплодисменти от публиката! Присъстващите викаха и ръкопляскаха в такт.

„АЛФ, АЛФ, АЛФ президент!“

Кейт се събуди, плувнала в пот. Изтри челото си и отвори очи. Още ли сънуваше? АЛФ стоеше пред нея. Тя тръсна глава, за да прогони съня. АЛФ остана неподвижен на мястото си.

— АЛФ, какво правиш тук?

— Омръзна ми да гледам рамката на картината. — Той не помръдваше от мястото си.

— Искаш ли нещо? — попита малко нетърпеливо Кейт.

— Месо.

— Нищо друго?

— И сирене. Поставено между препечен бял хляб.

— А какво търсиш в спалнята? Хайде, изчезвай! — каза раздразнено Кейт.

— Искам да те питам нещо. Защо водещият не постави най-важния въпрос: Лош или добър президент ще бъдете? Ако някой отговори, че ще бъде лош президент, тогава няма да го изберат.

— Въпросът е много разумен — потвърди Кейт само за да се отърве. — Трябваше ти да си водещ. А сега, лека нощ!

Тя демонстративно се обърна на другата страна и зарови глава във възглавницата.

— Окей! Ако имаш нужда от мен, ще ме намериш в хладилника! — сбогува се АЛФ.

Кейт веднага заспа. Неочаквано видя АЛФ в креслото на водещия. Тя самата бе седнала от лявата му страна. Отдясно седеше сенаторът Грийнпепър. Обсъждаше се темата безработица.

Водещият АЛФ искаше да знае:

„Госпожо Танер, ако ви изберат, моят брат ще получи ли работа?“

„Смятам, че в рамките на моята финансова политика той ще има много добър шанс“ — изпъчи се Кейт.

Водещият щеше да се скъса от смях.

„Ха-ха-ха! Това показва, че вие нямате и най-малка представа, госпожо Танер. Всъщност аз нямам брат. Често ли давате обещания, които не можете да изпълните?“

„Никога!“

„Още една лъжа! Вие току-що го направихте! АЛФ крещеше от възмущение. — На лъжеца не вярват дори тогава, когато той казва истината! — АЛФ се обърна към публиката в залата: — Бихте ли избрали една лъжкиня?“

„Не!“ — извикаха всички в един глас.

Докато публиката свиркаше и крещеше, Кейт се опита да се защити.

„Аз не лъжа! Не лъжа! Не лъжа!“

„Това кажи истината! Какво става?“

Кейт се стресна. Сън ли беше това? Ето го АЛФ, накичен от главата до петите с нейните модни бижута — с червени панделчици по

козината, с огърлици от миди и огромни обици на клипс. Истинско коледно дръвче. Нямахше съмнение, това не беше сън.

— АЛФ, какво правиш тук? — изненадано попита тя.

— Украсявам си козината — отвърна той, сякаш говореше за нещо напълно естествено, и с удоволствие се завъртя в кръг, за да може Кейт да се наслади на гледката. — А ти какво правиш тук?

— Сънувах някакъв кошмар.

— Такъв като този ли, който аз сънувам постоянно? — заинтригува се АЛФ и продължи: — Сънувам, че отивам на работа и неочаквано забелязвам, че съм забравил да си обуя панталона... После се сещам, че изобщо не работя и че не нося панталон.

— Не — отвърна Кейт нервно. — Сънувах, че участвувам в дебати за избор на президент. Водещият беше ти и поставяше тъпи въпроси.

— С панталон ли бях? — Разтревожи се АЛФ.

— Същите тъпи въпроси като този — рече сухо Кейт.

— Имам още един тъп въпрос. Защо всички кандидати изглеждат еднакво глупави?

— Мисля, че причината е в съветниците на политиците. Те се ръководят винаги от една и съща схема. Хайде, стига приказки! Защо ли ти разказвам всичко това?

— Мислех, че искаш да ме приспиш — измърмори глезено АЛФ.

— Вън! — изръмжа гневно Кейт.

АЛФ поклати глава, съвсем объркан.

— В три часа и четиринасет минути през нощта си твърде раздразнена. По-добре да мина малко по-късно — да кажем, към пет часа и двамайсест и осем минути.

Най-после Кейт се отърва от АЛФ. Но не и от кошмарите си.

След дебатите тя се върна вкъщи. Цялото семейство я чакаше развълнувано.

„Ти беше бомба!“ — посрещнаха я всички.

„Върхът!“

„Висша класа!“

„Боклук! Глупости! — Това беше АЛФ. — Защо не кажете истината на Кейт? Ти не ставаш за президент, а за работничка в някоя воняща животновъдна ферма. — След тази унищожителна критика той

направи кратка пауза. — Имаш нужда от помощ. Ето ти моята визитка картичка“ — предложи той великодушно.

„Гордън Шамуей, съветник по въпросите на личността“ — прочете Кейт.

„Съвсем наскоро навлязох в бранша — напери се като петел АЛФ. — Винаги съм мислел, че тази професия е излишна. Но после видях Кейт по телевизията.“

„Много ласкателно“ — стисна зъби тя.

„Да вземем само името: Кейт Танер. Липсва му сила и енергия. Човек веднага се сеца за: «Изтрий си обувките, току-що съм изчистила.»“ — По лицето на новоизлюпения съветник по въпросите на личността се изписа презрение.

„А ти какво име ще предложиш?“

„Например Мерилин Танер — започна той важно. — Или Тина Танер. Не, това не е добре. Алфа Танер. Не, Сигърни Танер! Това вече е по-добре... значително по-добре.“

Кейт изфуча.

— Ти ли си пак, АЛФ?

— Да не би да предпочиташ някой крадец? — попита безобидно АЛФ.

— В този момент — да!

— Добре — парите или живота!

Подобен глас би накарал и най-закоравелия престъпник да се стресне. Но не и Кейт. Много повече я занимаваше външният вид на АЛФ.

— Защо си с халата на Уили?

— Реших да стана президент. Това би било най-подходящото облекло за разговор в стая. — АЛФ се изпъчи и с горда стъпка и отработен поглед започна да се разхожда покрай леглото така, сякаш се намирал на модно ревю.

— Добре, АЛФ. — Гласът на Кейт прозвуча някак си меко. Но веднага след това стана режещ като нож. — Нека да поговорим по този въпрос утре. Изчезвай сега! — И Кейт захвърли възглавницата си след бъдещия президент.

Той хукна да се спасява.

Не мина много и пак се появи. Поне в съня на Кейт. Този път като току-що избран президент.

„Кейти — посрещна той предишната си съперница в Белия дом. — Отдавна не сме се виждали. Нали не ми се сърдите, че ви бих със 150 милиона гласа срещу един? Вашият личен глас, доколкото зная.“

„Вие заслужихте победата, господин президент — отвърна Кейт сладко-кисело. — Защо ме извикахте тук?“

Президентът АЛФ ѝ предложи един стол пред огромното си бюро.

„Малко пуканки? — Той натика в устата си цяла шепа, облегна се назад в коженото си кресло и спокойно кръстоса крак върху крак. — Искам да ви взема в моя кабинет!“

„Мен? — смая се Кейт. — Вашата съперница? И как ще подхождаме към проблемите на нацията, щом като политици никога не сме били на едно мнение? Този въпрос не може да се разреши толкова лесно.“

„Напротив, всичко е ясно, няма проблеми! — отвърна небрежно АЛФ и се оригна високо. — Погледни навън.“

Кейт не повярва на очите си.

„Хората танцуват по улиците!“

„И пеят радостни песни — допълни президентът АЛФ много гордо. — Мда, старият АЛФ пак успя, нали?“

„Поразена съм — пророни Кейт. — Струва ми се, че ти си наистина добър президент.“

— О, благодаря!

Кейт се стресна. Този глас прозвуча точно до нея. Отвори очи: АЛФ стоеше пред леглото ѝ.

— Съжалявам — чу тя продължението на разговора, — вече нямам никакво желание да ви ставам президент. Но нека поговорим за това утре. Сега ти наистина трябва да поспиш.

Той се измъкна на пръсти от спалнята и повече не се върна през тази нощ.

КОГАТО ИДВА ДЯДО КОЛЕДА

В един слънчев декемврийски следобед странно натоварена каравана, с не по-малко странни пътници, пълпеше нагоре по тясно шосе с много завои в някакъв планински проход. Остарялото вече превозно средство пухтеше и подскачаше, доколкото стигаха силите на мотора му. Върху багажника, до куфарите и сандъците, бяха струпани добре завързани пакети — и една вече не съвсем зелена елха.

Оставаха няколко дни до Коледа. Семейство Танер и извънземното същество с червеникавокафява козина бяха тръгнали към една самотна хижа в Скалистите планини, за да прекарат там празника на мира и на любовта.

Бяха станали рано сутринта в добро настроение, предвкушвайки радостта от предстоящите дни в планината. Само АЛФ още от самото начало бе показал, че за него Коледа в хижа без телевизор, микровълнова печка и пуканки не е никакъв празник. Настроението в колата постепенно спадаше. Дори вече се усещаше напрежение. Радиото на колата и касетофонът бяха изключени. От известно време АЛФ беше поел грижата да ги забавлява. Той пееше! Ако това монотонно бръмчене изобщо можеше да се определи като песен. АЛФ се опитваше да компенсира липсващата мелодичност с повечко децибели.

Но и музикалната му програма съвсем не беше разнообразна. Ставаше дума предимно за неговите любими животни. Танерови бяха принудени вече за трети път да слушат:

*В чест на осемдесет и втория коледен празник
любимата ми подари
осемдесет и две котки за печене
осемдесет и две котки за грил,
осемдесет и две котки за задушено.*

И при най-добро желание Уили не можеше повече да понася крясъците на АЛФ. Той горещо го помоли да преустанови изпълнението.

АЛФ обаче бе потънал в спомени за Коледа на Мелмак. Тъй че думите на Уили изобщо не го развълнуваха. Извънземният вече се готвеше да състави празничното меню, разбира се, в музикална композиция:

*Седемдесет и девет котки за препичане,
седемдесет и осем котки за едно малко рагу,
седемдесет и седем котки за един гулаш!*

— Стига вече, АЛФ! Не мога да слушам повече! — прекъсна го грубо Кейт.

Обаче АЛФ бе едва при „предястията“. Тъй че юнашки продължи:

*Седемдесет и шест котки за салата,
седемдесет и пет котки за този който няма, и
една...*

— Край! Тишина! Престани! Моля те, АЛФ, моля те! Това е непоносимо!

Очевидно семейството беше на ръба на търпението. Тази котешка песен вече им беше дошла до гуша. Запушването на уши и стискането на зъби не помагаше.

Извънземният изобщо не разбираше истерията им. Ако някой имаше основание да е вкиснат, беше именно той. И затова продължи да нарежда.

— Не само че трябва да прекараме Коледа в някаква отчайваща хижа, в някаква хижа от каменната епоха без течаща вода. Не стига това, ами сега не можем и да пеем!

Уили реши да внесе някои уточнения. Опита се да обясни на АЛФ, че би могъл да пее. Само че би трябвало от време на време да

сменя плочата и да не се пилее с часове по познатата открай време на всички любима негова тема. АЛФ се престори на наивен.

— Не мога изобщо да разбера какво имаш предвид, Уили — рече той и погледна невинно като ангел.

Кейт се постара да обясни.

— Става дума за пържените котки.

Отговорът на АЛФ бе бърз, и то под формата на остър протест.

— За пържене изобщо не е ставало дума, а за печене, за грил, за задушено...

От гневните погледи на Кейт и Уили той все пак схвана, че котешките му песни не са съвсем в унисон с предколедното настроение на семейство Танер.

В колата настъпи потискаща тишина. АЛФ беше обиден — или поне се правеше на такъв. Останалите бяха неизмеримо щастливи от настъпилата най-послед тишина. Атмосферата беше тягостна. Брайън опита да смени темата. Какво по-добро от това да се говори за времето?

— Дали ще вали сняг? — попита той.

Успехът му бе невероятен. В следващите минути всички приказваха развълнувано един през друг. Темата беше: Коледа и снегът! Всеки се надяваше на бяла прелест в планината. Защото наистина такава коледна вечер в хижата ще бъде много по-романтична, ако има сняг.

А Уили се потопи в своите спомени от миналото, когато често бе идвал в тази хижа. И винаги по Коледа беше валяло сняг.

— Страхотна перспектива! — измърмори АЛФ, който не можеше да държи затворена устата си. — Без течаща вода, без котешки песни и навярно без сняг. Питам се защо изобщо тръгнах с вас.

— Може би трябваше да го завържем горе на багажника — помисли Уили на висок глас. Дърдоренето на АЛФ започваше наистина да му опъва нервите.

Малко по-късно колата зави по черен страничен път. След няколкостотин метра Уили спря. По-нагоре от пътя се виждаше стара дървена къща.

Уили пое дълбоко дъх.

— Пристигнахме! Най-сетне! — Това прозвуча така, сякаш истинска канара бе паднала от сърцето му.

— Защо спираме тук? — чу се въпрос с обвинителен тон от дъното на колата.

— Защото пристигнахме. Тук, в тази божествена самота, ще празнуваме Коледа.

Уили разпери ръце от възторг и посочи към дървената къща.

АЛФ бе ужасен. Такова нещо не си бе представял и в най-смелите си сънища. Да прекарат Коледа в тази барака? Невероятно е това семейство! А в града разполагаха с толкова удобно жилище!

— Защо не си купихте направо една дървена ясла? — измърмори той. — Тя нямаше да е по-лоша.

Желанието на Уили да спори с АЛФ бе секнало. По Коледа трябваше да има мир. Затова той подхвана с миролюбив тон.

— Първо я разгледай, АЛФ. Положително ще ти хареса — подкани го той.

АЛФ обаче не желаше.

— Разгледай я и заради мен — изтърси той. — А през това време аз ще си потърся тоалетна на открито...

Уили не се оставяше така лесно да му развалят настроението. Напротив. От радост, че вижда дървената хижа, той подскочи като малко момче, след това щурмува стълбите и разтвори входната врата. Лин, Кейт и Брайън го последваха.

Къщата бе семпло подредена с дървени мебели и няколко стари кресла, чиято възраст отдалече личеше. Въздухът в тази отдавна необитавана сграда бе влажен и застоял, навсякъде имаше прах. Но беше уютно.

Уили се тръшна в едно голямо кресло с облегалка за главата. В продължение на минута се наложи да се бори с облак прах и с пристъп на кашлица. Въпреки това нищо — с изключение на АЛФ, естествено — не можеше да помрачи настроението му. Той продължаваше да се топи в сантиментални спомени от детството си.

— Е, как го намирате? — изгледа той с надежда семейството си.

За да спечели време, Лин се залови да изтупва ръкавиците си.

— Ами — започна тя колебливо, — поне е доста „кънтри“. — Дъхът ѝ остави бяло облаче във въздуха. — И е студено — допълни тя.

С Брайън вървеше по-добре. От известно време момчето членуваше при скаутите и животът му изглеждаше пълен с

приключения. Тъй че не му беше трудно да отнеме малко от напрежението.

— На мен ми харесва! — почти изстреля той отговора си.

Уили благодарно прегърна сина си през рамо. Поне един беше на негова страна.

— Знаеш ли, Брайън, когато бях на твоите години, по Коледа идвах тук с родителите си и с всичките си братя и сестри. Мисля, че оттогава тук нищо не се е променило. Господин Фоули е оставил всичко така, както е било някога. — Уили скочи въодушевено от креслото. Разкашля се и се запъхтя, но продължи да се бори храбро с цял облак прах.

— И аз мисля така — направи Кейт първия извод от току-що завършената обиколка из къщата. — Кухнята спокойно би могла да се модернизира. Но за няколко дни ще се справим с кюмбето и с водната помпа. — Кейт също бе харесала къщата от пръв поглед и се готвеше бързо да я направи уютна за себе си и за семейството.

Уили се зарадва на подкрепата и продължи да се отдава на спомените си от детството. Той показа на Брайън камината и му обясни, че по Коледа някога те винаги окачвали чорапите си там, а дядо Коледа ги пълнел със сладкиши.

— А тук, до прозореца, беше елхата ни — продължи да разказва той с блеснали очи. — А в святата нощ имаше горещо ябълково вино с канела и карамфил, пеехме коледни песни до ранна утрин. Нека пак отпразнуваме такъв хубав коледен празник... — Уили спонтанно прегърна Кейт и продължи: — ... един истински празник. Пълен с топлина, любов и радост...

В мислите си обаче Уили, изглежда, бе забравил някого, защото неочаквано отвън се чу:

— Помощ! Помощ! Затънах в тоалетната!

Викът на АЛФ незабавно върна Уили на земята и той веднага реши да се хване за работа. Първо ще освободи извънземния, после ще разтовари колата и ще внесе багажа.

АЛФ преодоля шока от тоалетната без особени проблеми. Малко по-късно той гледаше с радост куфарите, чантите и пакетите, които Уили разтоварваше от колата. Невероятно, че всичко това бе намерило място в такова превозно средство. Но вместо да помогне на Уили в тежката работа, АЛФ само стоеше и гледаше, сякаш чакаше още нещо.

И наистина, когато от дъното на багажника се появи огромен кашон с надпис „АЛФ“, извънземният извика развълнувано:

— Ей, Уили, бъди много внимателен, моля те! В този кашон е най-скъпоценният товар.

— Сигурно — изпъшка Уили, — ако товарът е толкова скъпоценен, колкото и тежи! Какво има вътре?

— Цветният телевизор! Ти каза, че тук горе няма — отвърна АЛФ и се опита да си придаде вид на съвсем невинен.

Танер старши постави внимателно кашона на земята, пое си дълбоко дъх и обясни с подчертано спокоен глас:

— Тук няма телевизия, защото в този отдалечен район няма електричество. А телевизорът не може да работи без ток.

Настроението на АЛФ окончателно се развали. С това фатално известие Уили напълно му бе отнел радостта от коледния празник. Всичките му любими предавания — „Пери Комо шоу“, „Улица Сезам“, „Вечеря за сам“ и „Маями Вайс“ — нищо нямаше да може да гледа. За АЛФ тази вест бе толкова катастрофална, колкото избухването на Мелмак.

През това време Уили вече бе измъкнал от колата друг огромен сандък. АЛФ предвидливо бе опаковал и микровълновата фурна, предмет, който след последната дискусия за енергийните източници тук, в планината, ставаше съвсем излишен. И Уили вече нямаше желание да спори. Безмълвно внасяше куфарите, и чантите в къщата. АЛФ поседя в колебание още малко пред хижата и после реши да поразгледа местността.

Семейството се бе заело да създаде удобства и уют. Кейт опитваше късмета си в старата кухня. Искаше да направи чай, но трябваше първо да се сприятели с античната водна помпа. След това бе трудно да се установи къде се изля повече вода: върху Кейт, върху пода или все пак в каната за чай. Брайън почистваше праха от масите и шкафовете, ще рече — той само преразпределяше праха поновому. Необезпокоявана от това, Лин вече нареждаше чашите за чай на масата. Естествено, след като първо бе избърсала паяжините.

Уили бе седнал пред камината и подготвяше огъня. Все така бе унесен в спомени от своето детство.

— Тогавя се случи една неприятна история. Баща ми беше загубил работата си, а после загубихме и къщата...

— Как така ще си загубиш къщата? — попита Брайън.

Уили се засмя.

— Не, не, „загубихме“ не е точната дума. Къща имаше, хм, искам да кажа, не можехме повече да изплащаме вноските. Затова се наложи да я напуснем. Беше по средата на декември. Показахме се буквално на улицата.

Брайън се бе втренчил с недоумение в баща си. Историята на Уили му звучеше като коледна приказка. А Уили продължи да разказва как господин Фоули научил за тяхното нещастие.

— Той каза, че разполага с тази къща, в планините, и ако желаем, можем да останем в нея толкова, колкото искаме. Знаете ли... — Уили погледна близките си — в онази коледна нощ ние нямахме нищо, наистина нищо. Никакви подаръци, никакви играчки, абсолютно нищо. — Очите на Уили се навлажниха. Трябваше да се изсекне. — Но си мисля, че това беше най-хубавият коледен празник, който съм запомнил.

Беше успял вече да запали камината. Огънят пръскаше приятна топлина. И чайт беше станал, тъй че можеха да се отпуснат приятно.

Лин се върна към разказа на баща си.

— А къде беше господин Фоули, докато вие живеехте тук?

— Е, в къщата си в града — отвърна Уили.

— Нищо чудно, иначе той положително щеше да направи тоалетна вътре и нямаше да се налага при такъв студ да се ходи навън. — Лин потръпна при мисълта за отблъскващите неща, които се раждат в главата на разглезен тийнейджър в подобна обстановка сред природата.

— Как изобщо стигнахте до мисълта за тази хижа? — попита с любопитство тя. — Нали в момента не сме си загубили нашата къща?

Лицето на Кейт стана съвсем сериозно.

— Впрочем поводът е доста тъжен. През ноември получихме писмо от господин Фоули. Той пишеше, че жена му Маргарет е болна и не би могла да пътува в планината. Предложи ни, ако искаме, ние да дойдем тук.

Лин продължи да човърка.

— И вие веднага се съгласихте, така ли? — Все още не бе успяла да се примири с дървената тоалетна зад къщата.

Уили бе разочарован от дъщеря си. Как така не бе успял да предаде на Лин своето възхищение от всичко тук?

— Не срещаме разбиране — оплака се той на жена си.

— Такъв е животът! — отбеляза лаконично Кейт.

Тя не смяташе поведението на Лин за трагично.

Едва сега Лин забеляза, че с постоянното си мърморене наистина е засегнала баща си. Веднага ѝ стана мъчно. Тя го хвана под ръка и се извини.

— Наистина, татко, аз мисля, че тук ще прекараме приятни часове. Радвам се. Това е нещо много по-различно от Коледа в града.

Танерови се бяха настанили удобно в хижата и на никого не дойде наум, че изнервящият ги извънземен член на семейството през цялото време отсъства. Внезапно Уили се огледа за АЛФ. Ето че блудният син се яви на вратата, отрупан със сняг. Явно навън му бе станало твърде студено и вече се бе примирил с мисълта, че ще прекара Коледа в тази дървена къща. Той отново подхвана песен. Този път обаче не за котки, а за американските коледни обичаи:

— „Украси къщата с клони от имел, лалалала ла лала!“

В дясната си ръка развяваше зелена клонка, която само приблизително напомняше имел.

— Ела, трябва да го окачиш! — подкани той Уили и му подаде зеления клон.

— Как се сети? — изненада се Уили и дори се трогна. Отново си припомни детството.

— Това расте навън! — рече АЛФ, който, изглежда, се бе преоблякъл, както семейството едва сега забеляза. Защото поне когато пристигнаха, той не беше със синия скиорски пуловер със северни елени отпред.

Докато Уили търсеше място за клонките, Лин и Кейт се възхищаваха на новата модна дреха на АЛФ.

— Това е новият модел „Пери Комо“! — просвети ги АЛФ и гордо се тупна по гърдите, където бяха изобразени северните елени. — Пери Комо в Лапландия! Ха-ха-ха!

Кейт се усъмни и се вгледа по-внимателно в пуловера.

— Странно — промълви тя, — той толкова прилича на... не, но това е моят новогодишен подарък за Уили! АЛФ, какво си въобразяваш?

АЛФ отново се оказа в центъра на вниманието. Положение, което той по принцип умееше да цени. В момента обаче ситуацията застрашително се усложняваше.

— Веднага съблечи пуловера! — нареди Уили.

— Какви пак си ги надробил. Винаги ти хрумват само глупости! — Бавно, но сигурно романтичното коледно настроение на Кейт започна да изчезва.

АЛФ се опита да се оправдае.

— Пуловерът бе така безстопанствено захвърлен до новия пенъоар на Кейт. Затова го измъкнах и го облякох, за да видя как ми стои.

Изненадана, Кейт погледна Уили.

— Съкровище, ти си ми купил нов пенъоар? — попита тя.

— Както изглежда. — Уили повдигна рамене и хвърли унищожителен поглед към АЛФ.

— Какво означава всичко това? — разгорещи се извънземният. — Какво значи „както изглежда“. Разбира се, че е купил нов пенъоар за Кейт. Той е в кутията до кашона с разглобеното колело на Брайън. — АЛФ все повече проваляше предстоящите изненади.

Брайън обаче се хвърли, грейнал от радост, на врата на баща си.

— Татко, ще получа ли ново колело за Коледа? Мога ли веднага да го разопаковам?

Според Уили всички вече прекаляваха.

— Не, не, сине! Надявам се да дочакаш часа, когато се раздават подаръците.

Мърморейки, Брайън се оттегли до камината. Време беше Уили да разобличи извънземния злосторник.

— АЛФ, това са коледни подаръци! И както подсказва името им, те се отварят едва на Коледа, когато се разменят подаръци. Освен това трябва да бъдат изненада. Ти развали всичко. А подаръците не са от теб, ако не се лъжа!

— Много сериозно се лъжеш! — избухна АЛФ. — Може би не е лошо да погледнеш какво пише на тях!

Лин отиде до масата с подаръците и започна да разглежда, надписите.

— За Уили от АЛФ. За Кейт от АЛФ. За Лин от АЛФ. От АЛФ за АЛФ. За Брайън от АЛФ — прочете тя на висок глас.

Всички я погледнаха смаяни.

— АЛФ, да не си подправил табелките? — попита Лин. В гласа ѝ се чувствуваше заплашителен оттенък.

Вместо отговор АЛФ веднага зае отбранителна позиция.

— Кога имам време за пазаруване?

Това бе вярно. А и как би могъл? Нали семейството го пазеше толкова внимателно от външния свят? Така, сякаш той беше чумавият от Мелмак. Но този път не смяташе да се остави Танерови да му пробутат „Черния Петър“.

— О, прощавайте! Забравих. Разбира се, големият дарител е той. — Иронията на Уили беше безпощадна. — Първо доставя своето име върху пакета за Брайън, а после му разказва какво има в кашона.

— Но не съм му казал, че колелото е червено — протестира АЛФ. — Което е истина, е истина.

— Червено колело? — попита Брайън. Интересът му мигом се събуди отново.

АЛФ хвърли още един коз. Неговият списък с трикове изглеждаше неизчерпаем.

— Мислех си — рече той ухилен, докато намигаше на Уили, — че по този начин ще насоча Брайън по фалшива следа!

В момента обаче Уили нямаше и капчица усет за хумор.

— Не дрънкай глупости! Естествено, че синът ми ще получи червено колело, и си вземи добра бележка от Кейт и от мен!

Нищо вече не можеше да спре АЛФ.

— Тогава кажи веднага истината. Това с колелото е вярно само наполовина. Ти знаеш много добре, че той ще получи само велосипед, разглобен на части.

Уили отчаяно се хвана за косите. Накрая беше принуден да признае, че колелото трябва да бъде сглобено.

— Нужен е само малък монтаж — подчерта той.

Язвителният смях на АЛФ обаче усложни още повече ситуацията.

— Малък монтаж ли казваш? Прочел ли си случайно упътването?

Уили искаше най-после спокойствие.

— Всичко, което ми е нужно — отвърна той вбесен, — са едни клещи и един гаечен ключ...

— ... и някой, който поне малко да разбира как се прави това! — кимна АЛФ триумфално. Каква победа!

Последната дума отново бе негова!

Уили престана да обръща внимание на извънземния. Дойде време да се окачи клонката от имел и да се сложи край на това преждевременно раздаване на подаръци.

Брайън разгледа внимателно клончето и съобщи съмненията си относно неговата автентичност. И без това вече разколебаният Уили беше безпомощен.

— Какво, за бога, е тогава? — попита той отчаяно.

— Струва ми се, че е отровен дъб — заяви скаутът Брайън дълбоко убеден и даде ясно да се разбере, че тук говори специалист.

Уили и АЛФ се стреснаха. Те погледнаха смутено ръцете си.

— Кейт — заекна Уили, — това отровен дъб ли е?

Кейт не знаеше. Тя не познаваше тези зелени неща.

— Но може би е по-добре — предположи тя — да послушаме Брайън. Нали все пак е скаут.

— Сигурен ли си? Наистина ли можеш да се ориентираш? Как изглежда отровният дъб? — попита Уили още веднъж сина си.

Брайън описа листата на отровния дъб, които напълно приличаха на тези, които Уили държеше в ръката си.

— Най-малкото това е типичната форма на листата на отровния дъб — обясни той на баща си.

Уили хвърли листата пред камината и хукна към кухнята.

— Кейт, почвай да помпаш, бързо! — изкреця той истерично и постави ръцете си под допотопната помпа.

Не мина много и водата дойде — във всеки случай достатъчно време, за да може АЛФ да вметне още нещо.

— Течащата вода щеше да е по-подходяща. Прав ли съм, мили мой Уили?

Коледното настроение на Уили окончателно изчезна. Той се нахвърли върху АЛФ с почервеняло като домат лице.

— Ти изобщо нямаш представа какво точно става тук. Нямаш представа какво означават за нас коледните празници. Смяташ, че е достатъчно да отваряш чужди подаръци и да танцуваш по нервите на всички!

Уили се задъхваше. Опитите на Кейт да го успокои не успяха. Той не беше свършил с канонадата си.

— Крайно време е това същество да се научи да се съобразява с другите. Иначе си вземай счупения космически кораб и се омитай завинаги отвъд някой астероиден пояс. Хайде, сега се изпарявай с проклетото отровно растение! Хайде, вълн, марш в гората!

Макар че АЛФ бе понасял твърде строги обноски и това съвсем не беше първото конско евангелие, което трябваше да изтърпи, този път той бе дълбоко наранен. Огорчен и засрамен, наведе глава, заклати се към камината, бавно вдигна клона и излезе през вратата. Тези обвинения наистина го засегнаха. Преди да отвори вратата, той хвърли последен тъжен поглед назад. Но с него днес не можа да извоюва съчувствие. Никой не го задържа. Дори Лин и Брайън...

Уили даже извика зад гърба му за сбогом.

— И не бързай да се връщаш! Имаш достатъчно време!

АЛФ затвори тихо вратата след себе си. Кейт погледна уплашено мъжа си. Според нея този път Уили бе отишъл твърде далече. Никой не каза нито дума. Всички се гледаха смутено. Всеки се опитваше да се занимава с нещо. Уили отново се зае с огъня в камината. Кейт разтребви масата. А Лин и Брайън се сгушиха в старото кресло и се вторачиха натъжени пред себе си...

Неочаквано навън се чу шум. Беше господин Фоули с голямо комби, което той паркира пред хижата, точно зад колата на Танерови. Въпреки че положително бе от петдесетте години, колата все още изглеждаше елегантна и добре поддържана. Много подхождаше на своя собственик. Господин Фоули бе около седемдесетгодишен. С тренчката си, вълнения шал, шапката за голф и малките златни очила тон приличаше на англичанин.

Господин Фоули слезе от колата. Бавно тръгна към къщата. Изглежда, всяка стъпка му струваше усилие.

Кейт и Уили, които бяха излезли на верандата, за да видят кой ли минава по това време с кола, поздравиха много любезно господин Фоули. А след като Уили го представи на децата, Кейт го покани на вечеря. Всички много биха се радвали на неговото присъствие, подчерта тя. Господин Фоули обаче благодари и отказа.

— Тръгнал съм към болницата, за да занеса на децата там пълна кола с играчки за Коледа. И като минавах оттук, си казах: „Я попитай

Танерови дали да не им донесеш нещо от града, Джордж?“

Никой не забеляза, че задната врата на дървената къща се отвори. АЛФ пъкна любопитната си муцуна вътре и успя да чуе за товара с играчки.

Ушите му се заклатиха развълнувано напред-назад. Той тихичко си промърмори: „Пълна кола с играчки, да, да, така...“ Предпазливо затвори вратата и изчезна навън. Затова и не можа да чуе какво обясни Уили на Брайън и Лин.

— Така е, всяка година господин Фоули поправя играчки, които другите деца изхвърлят. А по Коледа ги носи в града, в болницата, и ги раздава там.

Господин Фоули забеляза изненадания поглед на Брайън и прекъсна Уили:

— О не, не аз, Уили. Аз само нося подаръците на дядо Коледа. А той ги раздава на децата в болницата.

През това време АЛФ се зае да изследва по-подробно колата на господин Фоули. С известно усилие му се удаде да отвори задната врата. „Оу!“ — възкликна той, като видя планината от играчки: кукли, плюшени животни, велосипеди, пластмасови камиони, спортни принадлежности — всичко, което децата и извънземните най-много обичат. И щяха да получат всичко даром, безплатно. Имаше дори и една шейна, с която можеха да се пренесат подаръците.

АЛФ се покатери при играчките и с интерес започна да ги разглежда. Не мина много и в багажника се възцари мелмаковски по размерите си хаос.

В къщата отначало не се сетиха за АЛФ. Затова никой не разбра, че той се е заел с колата на господни Фоули.

Кейт попита за госпожа Фоули. Искаше да знае дали положението ѝ се е подобрило. Господин Фоули се престори, че не е чул въпроса, по-скоро направи така, сякаш не е разбрал какво го питат.

— Добре тогава — сбогува се той, — не искам повече да карам дядо Коледа да ме чака. Пожелавам на всички весели празници.

Бавно, предпазливо, крачка по крачка, господин Фоули заслиза надолу по стъпалата.

Кейт и Уили се погледнаха безпомощно. Усещаха, че нещо не е в ред. Навън те още веднъж заговориха господни Фоули.

— Един момент, господин Фоули, можем ли да направим нещо за вас?

Тогава възрастният мъж извади от вътрешния си джоб един плик, подаде го на Уили и се извини, не почти е забравил да остави коледния си подарък за Танерови.

— И няма да забравите, че не бива да се отвари преди часа за раздаване на подаръците, нали?

През това време АЛФ бе открил един отровнозелен скейтборд и веднага му хрумна подходяща възможност за употребата му.

— Ролков поднос за сервиране на котки. Много подходящ за Лъки. Ще го подаря на Кейт! — рече си той. В същия момент чу как някой отвън затвори вратата на колата. Той беше в капан.

Господин Фоули се качи в кабината, свали стъклото на прозореца и още веднъж се обърна към Танерови.

— Маргарет си отиде от нас преди две седмици. Нямах време да пиша на всички!

После запали и потегли.

Танерови окончателно се объркаха.

— О, господин Фоули, сърдечни съболезнования! — извика Кейт след него.

Но той не я чу. Сякаш за да се успокоят взаимно, Кейт и Уили се прегърнаха и тъжни влязоха в къщата.

АЛФ обаче седеше на тръни. Как да излезе незабелязано от този сандък? Не виждаше никакъв шанс. Дори и тогава, когато господин Фоули спря по пътя и се преоблече като Дядо Коледа. С червена мантия и с бяла брада той изглеждаше съвсем като истински. Дори критично настроеният АЛФ трябваше да го признае.

Малко по-късно червеното комби на господин Фоули спря пред детската болница „Свети Михаил“. Беше вече тъмно. Няколко деца се втурнаха към колата. Те познаваха Дядо Коледа от миналата година и му помогнаха да разтовари подаръците. Всичко бе поставено на шейната, донесена от господин Фоули АЛФ — също. Той седеше тържествено върху купчината от играчки като на трон и не смееше дори да диша.

От стаите заприиждаха все повече любопитни деца. Някои с патерици, други — в инвалидни колички.

Като Дядо Коледа господин Фоули изглеждаше съвсем различен. Мъката му като че ли се беше изпарила.

— Хо-хо-хо! Честита Коледа на всички! — извика той усмихнат. После подкани децата: — Излезте всички! Елате с мен!

Цяло ято по-големи и по-малки деца последваха Дядо Коледа и неговата шейна.

— Хубаво, точно така. А сега всички ще изпеем една коледна песен.

Дядо Коледа даде тон и всички деца запяха:

*Днес всички радостно ще пеем,
днес всички ще се смеем,
защото Дядо Коледа при нас
дойде от север в късен час.*

Господин Фоули бе очарован.

— Чудесно! Хайде още веднъж! — подкани той децата.

Те отново запяха. Дядо Коледа направи една дълга серпентина през залата и спря шейната си под голямата елха.

Раздаването на подаръците можеше да започне. Играчка след играчка отиваха в ръцете на малките пациенти, които гледаха със светнали очи своя Дядо Коледа. Всяко дете можеше да си избере нещо.

АЛФ седеше като вкаменен и не смееше да помръдне. Дядо Коледа се погрижи за Кейти, едно притеснително момиче с руси къдрици, на около пет години. Малката не смееше да пристъпи към шейната. Тогава господин Фоули пхна в ръката ѝ една кукла и каза:

— Виж какво имам тук. Тя е мила като теб. Желая ти весела Коледа, Кейти.

Осемгодишният Хенри в червена хавлия, който можеше да се движи само в инвалидна количка, бе много по-отракан.

— Аз бях поръчал една ръкавица за бейзбол — каза той.

Ето че и в този случай Дядо Коледа се отзова.

— Специално за теб съм я отделил настрани. Вярвам, че ще ти стане.

Невероятно щастлив, Хенри се върна при другите деца, които разглеждаха подаръците си под елхата. Само двама малки пациенти чакаха още до шейната, която бе почти празна.

— Кой си ти, моето момче? — попита господин Фоули едно малко тъмнокосо момченце.

— Джеймс! — рече то тихо.

— Виж какво, Джеймс, имам още една бухалка за бейзбол и този смешен тип. — Господин Фоули посочи АЛФ, който щеше да припадне от страх. Сега се решаваше по-нататъшната му съдба. В това бе съвсем сигурен.

— Какво е това? — попита Джеймс.

Господин Фоули повдигна безпомощно рамене и — слава богу — Джеймс избра бухалката за бейзбол. След това Дядо Коледа за пръв път се загледа по-внимателно в косматото създание върху шейната. Той поклати глава.

— Изобщо не си спомням да съм те донасял тук — измърмори той тихо под нос. — Колко странно изглеждаш. Наистина няма нищо красиво в огромните ти отвратителни уши и в големите ти смешни очи...

АЛФ едва се въздържа. Идеше му да дръпне червената качулка от главата на този смешен коледен дядо. Но в същия миг се яви последният „клиент“. Това бе Тифани, много бледо, но много хубаво осемгодишно момиченце с дълги руси коси.

— Аз намирам, че това плюшено животинче е много красиво — извика тя високо.

О, този поглед! Преизпълнен с благодарност, АЛФ погледна малката в очите.

— Чудесно! Тогава ще го получиш! — реши господин Фоули и вдигна АЛФ. — Колко е тежък! — изпъшка той и занесе извънземния в стаята на Тифани.

Тук имаше две легла. Господин Фоули постави АЛФ върху неизползваното и сам седна в едно кресло до вратата. Искаше да си почине. Тифани се приближи до него и му благодари сърдечно за красивия подарък.

— Аз също бих искала да ти подаря нещо, Дядо Коледа — рече тя и лицето ѝ придоби сериозно изражение.

Малкото момиче направи много силно впечатление на господин Фоули.

— О, това е много мило от твоя страна — смути се той малко. — Но не подаръците са толкова важни на Коледа. Важно е само да дадеш нещо от себе си. А ти ми направи прекрасен подарък, защото толкова хубаво ми каза „благодаря“.

Бегла усмивка пробяга по лицето на Тифани. Тя прегърна Дядо Коледа и после се обърна към АЛФ.

— Ще те нарека Аманда! — каза тя и погали нежно козината на АЛФ.

Господни Фоули стана и тихо излезе от стаята. Не искаше повече да пречи.

Тифани взе червения си гребен и среса козината на АЛФ. Това обаче скоро ѝ омръзна. И тя започна нещо като „разговор“, игра на въпроси и отговори, в която тя изпълняваше и двете роли.

— Аз съм Тифани и съм на осем години. Ти на колко си, Аманда? И ти си на осем? Невероятно!

АЛФ седеше неподвижно — сякаш се бе превърнал в солен стълб. Беше отчаян. Как да се измъкне от тази бъркотия?

На Тифани ѝ хрумна нещо друго. Може би Аманда предпочиташе да си легне? Леглото се оправяше автоматично. Тифани натисна някакво копче. Горната и долната част на леглото се вдигнаха от само себе и се приближиха една към друга. АЛФ стоеше по средата и започна да изпада в паника. Страхуваше се, че ще бъде смачкан.

В този момент вратата се отвори и влезе една сестра. Тифани отново натисна кончето и леглото спря да се движи. АЛФ бе спасен. Поне засега!

Сестрата помоли малката пациентка веднага да си легне, за да ѝ измери температурата.

— Да, но Аманда иска първо на нея да измериш температурата.

Тифани посочи другото легло, където АЛФ бе притиснат в твърде неудобна поза от горната и долната част на леглото.

— О, здравей, Аманда, добре дошла! — рече сестрата. — Навярно ти не си сериозно болна? Да видим дали имам още един термометър.

Тя започна да рови в джоба на престилката си. Измъкна оттам един молив и тръгна към леглото на АЛФ.

— Но ти не можеш да спиш така, Аманда. Неудобно е! — установи тя и върна леглото в първоначалното му положение.

Сега АЛФ отново щръкна изправен като свещ и отлят по модел.

— Виж какво, Аманда, изобщо не боли. Отвори си устата! — включи се сестрата в играта и пъкна молива между зъбите на неподвижния АЛФ. — Така, а сега ще измерим температурата на Тифани.

На АЛФ му идеше да изплюе молива. Още повече, че той бе химически, от което езикът му постепенно започна да се оцветява. Но издържа, докато сестрата отново си взе „термометъра“ и се сбoguва.

— Лека нощ, Тифани! Лека нощ, Аманда!

Щом сестрата затвори вратата, Тифани скочи от леглото, за да продължи играта с АЛФ-Аманда. Ти пъкна под носа му количка за чай с кукленски прибори и се опита да продължи започнатия преди разговор. Ясно бе, че Тифани от дълго време е сама и сега се нуждае от компания. Затова весело бърбореше на АЛФ, без да спира.

— Заповядай, Аманда. Толкова се радвам, че си ми дошла на гости. За толкова много неща имаме да си говорим. Искаш ли чай и бисквити? — Увлечена в играта, Тифани изобщо не забеляза, че на въпроса за чая и бисквитите АЛФ кимна, без да иска, но се стресна и отново се вдърви.

— Всички хора в болницата са наистина много мили. Но те са твърде заети и с тях не може да се говори. Да ти наля ли още чай?

После тя извади бисквити и ги постави в една чинийка пред АЛФ.

— Бисквитите са наистина хубави. Аз съм ги правила. Заповядай.

Щом Тифани се обърна за миг, прегладнелият АЛФ веднага посегна. Сграбчи една бисквита и я пъкна в устата см. Щеше да се задави от бързане да глътне.

През това време Тифани бе намерила розова панделка, която искаше да завърже около врата на играчката си. Тя продължаваше да бърбори:

— Коя е любимата ти телевизионна звезда? Наистина ли? И на мен. Той е наистина страхотен! Нас ни свързват много неща, нали?

Изведнъж Тифани, която досега сияеше от радост, стана твърде сериозна и започна да разказва за някакво друго момиче, което преди

Аманда лежало в това легло.

— Но я преместиха в друга стая. Майка ѝ се страхуваше, че дъщеря ѝ би могла да стане много тъжна, ако се сприятели с мен! — сподели тя с мъка.

Изведнъж Тифани спря да бърби. Загледа се в АЛФ, втренчи се за миг в очите му. Дали бе забелязала нещо? Но после пак продължи своята игра.

— Знаеш ли какво ти липсва, Аманда? Обици! — Тя взе чифт обици от нощното си шкафче и ги показа на АЛФ: — Ето моите любими обици, ще ти отиват. Розово е най-подходящият цвят за тебе.

Настъпи моментът, в който АЛФ не можеше повече да мълчи.

— Почакай — чу се от устата му, — искам да съм честен към теб, детето ми. Аз се казвам АЛФ, а не Аманда. — После развърза розовата панделка, която Тифани бе вързала около врата му, и продължи: — Любимият ми цвят е светлосиньо, а не розово. Аз съм момче.

Тифани се дръпна назад уплашено, с ръка на устата си.

— Ти можеш да говориш?! — извика тя смаяно.

Сега вече нищо не можеше да спре АЛФ. Тон имаше толкова много да навакса.

— Да, може би така е добре. Иначе можеше и сутиен да ми сложиш. — После погледна изгладнял към чинийката пред себе си и попита кротко: — Мога ли да си взема още една бисквита? — И без да чака отговор, пъкна една в устата си.

Най-сетне Тифани дойде на себе си.

— Това е фантастично. Едно препарирано животно, което говори и ми яде бисквитите. Трябва на всяка цена да го покажа на сестра Хилярд. — И тя изтича към вратата.

— Не, не! Моля те, недей! Не казвай никому! Не бива да ме издаваш! — извика развълнувано АЛФ.

— Защо не бива? — поколеба се Тифани.

Сега АЛФ трябваше да приказва. Тифани седна до пето на леглото, а той ѝ обясни, че не е препарирано животно.

— Аз съм истински. И съм в опасност. Само ти можеш да ми помогнеш да се върна вкъщи.

АЛФ въздъхна и като хвърли умоляващ поглед към Тифани, постави големите си космати лапи в малките ѝ бели ръчички.

Момиченцето обаче не искаше да се раздели с другарчето си за игра толкова бързо.

— Нали Дядо Коледа те донесе. Ти си мой! — възпротиви се тя.

АЛФ схвана, че ще трябва да разкаже цялата си история — за Мелмак, за космическия си кораб и семейство Танер, за къщата в планината и господин Фоули, и как бе пристигнал в болницата.

Тифани слушаше и очите ѝ ставаха все по-големи от изненада. Макар сърцето да я болеше, тя все пак реши да помогне на АЛФ да се завърне при семейството си. А този път минаваше само през шейната на господин Фоули.

Тифани хвана АЛФ за ръката. Те се измъкнаха тайничко от стаята. Всички сестри се бяха събрали за коледния празник и затова не бе трудно да стигнат незабелязано до приемната. Шейната на господин Фоули бе още там, така че не се наложи да чакат дълго, докато Дядо Коледа излезе от една от стаите. По лицето му мина усмивка, когато видя Тифани. Тя го помоли да ѝ смени Аманда с някоя друга играчка и господин Фоули, макар и доста изненадан, ѝ подаде един бял мечок, последната играчка, останала в шейната.

— Той ми харесва повече от Аманда — обясни Тифани. — Искам него. Следващата година можеш да подариш Аманда на някое друго момиче, което няма да е толкова капризно — добави тя, за да се извини.

Тогава Дядо Коледа се наведе към малкото момиче и предложи:

— Можеш да вземеш и двете, ако искаш.

Но Тифани поклати глава. Тя погледна тъжно АЛФ и рече:

— Не, той, впрочем тя е твърде скучна. Но аз много ти благодаря, Дядо Коледа! — И без да поглежда назад, тя изтича по стълбата към стаята си.

Всички деца бяха вече в леглата си. Само господин Фоули спокойно и с отмерени стъпки тикаше шейната си през празното помещение. Той се насочи към кабинета на главния лекар д-р Уилъби. Беше полуотворено. Лекарят стоеше до прозореца и потънал в мислите си, гледаше в нощния мрак.

Господин Фоули се изкашля и попита:

— Извинете, д-р Уилъби, преча ли?

— О, не, Джордж, по-точно Дядо Коледа, заповядайте, влезте — покани го лекарят.

Господин Фоули остави шейната с АЛФ в коридора и влезе. Вратата остана леко отворена, така че АЛФ без усилие можеше да проследи целия разговор.

— Исках просто на минаване да ви пожелаая весела Коледа — започна господин Фоули. След това той извади един плик и каза: — Ето, това е за болницата. Не е много.

Лекарят взе плика непринудено и спокойно отвърна:

— Много ви благодаря, Джордж. И естествено, весела Коледа и на вас. Нуждаем се наистина от помощта на всеки. Къде да ви изпратя квитанцията?

Господин Фоули махна с ръка и обясни на д-р Уилъби, че не му е нужна квитанция.

— Но моля ви, отворете плика едва утре. Този път държа на това.

Доктор Уилъби кимна и попита дали Дядо Коледа е раздал вече всички подаръци.

— Да, всичко раздадох. Никой не поиска само този смешен екземпляр — посочи господин Фоули към АЛФ. — Отначало го взе Тифани, но после го върна. Не можах да разбера защо. Но на нея човек не може да ѝ се сърди. Тя е толкова очарователно момиченце.

— Да, малката Тифани. За Коледа тя не искаше да вижда никого друго, освен Дядо Коледа. Едно от другите малки момичета и казал, че няма Дядо Коледа. Тя беше толкова разочарована, че дойде да ме пита дали е вярно — обясни лекарят.

— А вие какво ѝ отговорихте? — интересува се господин Фоули.

Докторът посочи една отворена книга.

— Прочетох ѝ най-известната вестникарска статия на всички времена. Тя е публикувана през 1897 година във вестник „Ню Йорк Сън“. Сигурно я знаете. Статията е отговор на едно момиченце, на име Вирджиния. Трябва да е била на годините на нашата Тифани. Хм, на въпроса дали има Дядо Коледа не може да се отговори по-добре от редактора, който го е сторил тогава. — Доктор Уилъби подаде книгата на господин Фоули, който все още беше с мантия и с брада, и го помоли сам да прочете статията.

Господин Фоули посегна нерешително и после зачете с дълбок, сериозен глас:

Да, Вирджиния, има Дядо Коледа! Както има любов и великодушие, и вярност, а ти знаеш, че тях ги има в изобилие, че те ти даряват живота с неговата висша красота и радост. Колко тъжен би бил светът, ако нямаше Дядо Коледа, той би бил толкова тъжен, колкото ако я нямаше Вирджиния. Тогава нямаше да има детска вяра, поезия, романтика, които правят този живот поносим. Нямаше на нищо друго да се радваме, освен на неща, които разбираме и усещаме със сетивата си. Вечната светлина, с която детството озарява света, би загаснала.

Ако не вярваш в Дядо Коледа, спокойно можеш да не вярваш и на приказки. Можеш да накараш татко ти да събере хора, които през святата нощ да пазят всички камини, за да хванат Дядо Коледа, но дори ако някой от тях не види Дядо Коледа да слиза през комина, какво би доказало това? Никой човек не е виждал Дядо Коледа, но това не значи, че той не съществува. Истинските неща в живота са тези, които нито децата, нито родителите могат да видят. Виждала ли си някога самодивите да танцуват на поляната? Естествено, че не си, но това още не е доказателство, че те не съществуват. Нито един човек не би могъл да измисли и да си представи всички чудеса на този свят, които съществуват, без да ги забелязваме и виждаме.

Ти можеш да счупиш една бебешка дрънкалка и да погледнеш вътре какво предизвиква звука, но има едно було, което скрива невидимия свят, което и най-силният мъж не може да разкъса, което дори всички най-силни мъже, живели някога, не могат да разкъсат. Само вяра, фантазия, поезия, любов и романтика могат да повдигнат тази завеса и да забележат зад нея свръхестествената красота и очарование. Вярно ли е всичко това? О, Вирджиния, на света няма нищо друго, което да е по-истинско и по-постоянно.

Слава богу, Дядо Коледа е жив и винаги ще живее. След хиляда години, Вирджиния, не, след десетократно по десет хиляди години той ще е все още тук, за да изпълва детското сърце със своята радост.

Когато господин Фоули свърши да чете, той видя, че доктор Уилъби бе просълзен. Едва ли причината бе само трогателната статия. У него се надигна някакво предчувствие. Той попита тихо:

— Тифани?

Докторът кимна.

— За съжаление не мога да направя нищо повече за малката — добави той едва чуто. — Какво да разкажеш за Дядо Коледа на едно дете, което няма да дочака следващата Коледа?

АЛФ чу всичко. Беше дълбоко потресен. Натъжен, отпусна глава. Съзри потекоха от черните му очи. Той дори не забеляза. Изведнъж всичко друго загуби значение за него. Незабелязано от господин Фоули и доктора той се спусна от шейната и забърза към стаята на Тифани.

Някога някак си той положително щеше да се върне при семейство Танер. Но сега не можеше да остави Тифани сама! Сега малката имаше нужда от помощта му.

Когато той влезе, момиченцето седеше на масата и рисуваше.

— АЛФ! — извика тя радостно.

АЛФ сложи пръст на устата си и ѝ напомни, че е по-добре да пази тишина. Той тихо затвори вратата след себе си.

— Нали щеше да си заминаваш? — прошепна Тифани и го погледна въпросително.

АЛФ отново изпадна в затруднение. Той не можеше да ѝ каже истината и започна трескаво да мисли как да обясни внезапното си връщане. Тогава Тифани го попита да не би да се е върнал заради нея.

АЛФ си придаде сериозно изражение.

— Да, исках да ти пожелаая весела Коледа. И да видя дали са останали още от тези вкусни бисквити.

Тифани отвърна сериозно, че е излапал всичките. Но тя имала нещо друго за него.

Дълго рови в своето шкафче и извади оттам лист за рисуване. Показа му го.

— Нарисувах те, за да бъдеш винаги с мен. Надявам се, че ще ти хареса.

АЛФ изкрещя уплашено:

— Това аз ли съм? Къде ми е носът? — възмути се той.

— Не остана място на картината — извини се Тифани и се засмя.

АЛФ попипа носа си, за да види дали е на мястото си. После обърна внимание на другата личност, нарисувана на картината.

— А коя е тази с крилата?

— Това съм аз. Не ме ли познаваш? — попита Тифани угрижено.

— А аз си помислих, че навярно идваш от планетата Бунгарая, съседната на Мелмак. Бунгарайците имат такива крила на гърба си.

Тифани не обърна внимание на шегите на АЛФ.

— Аз идвам от Земята, а крилата са...

— ... прекрасни, Тифани — прекъсна я АЛФ сериозно. Той съжаляваше за поведението си преди малко.

— Тъжно ли ти е понякога за Мелмак? — полита момичето направо.

АЛФ кимна. Изглеждаше действително тъжен.

— Да, моята планета много ми липсва. Това беше моят свят. Там аз познавах всички. Трябваше да изоставя това, което обичах. Най-много ми липсват приятелите.

Щом забеляза, че Тифани наведе тъжно глава, АЛФ бързо се опита да я развесели отново.

— Но когато пристигнах във вашия свят, намерих нови приятели, хора като Танерови, при които живея, и теб, Тифани. И открих толкова много неща на този свят, които ние на Мелмак нямахме.

Тифани поиска да разбере какво по-точно.

Извънземният се позамисли, но в момента освен за тротоарите и за сребърните прибори за нищо друго не се сещаше.

— А как празнувахте Коледа при вас, на Мелмак? Имаше ли там такава нещо? — любопитствува Тифани.

Естествено, че имахме. Този празник беше много сериозна работа. Особено коледното меню: котки във фолио! Хм! — АЛФ примижа от удоволствие. — Но най-хубаво беше времето преди Коледа. — Той кихна. — Истинска веселба. Ние сами си хвацахме празничното печено. Ха-ха! — Смехът замръзна върху лицето на АЛФ, когато срещна тъжните очи на Тифани. Отново сериозен, той рече: — Но като гледам вас, изглежда, тук Коледа е тъжен празник. Танерови например купуват цели купища подаръци, а през цялото време са раздразнени и изнервени.

Момичето кимна.

— Това е така, защото не умеят. При коледните празници не става дума за подаръци, а за това да дадеш нещо от себе си. Така каза Дядо Коледа.

АЛФ бе трогнат. Той погали ръката на Тифани.

— Е, откакто познавам теб, Тифани, вече зная какво е искал да каже Дядо Коледа.

Малката пациентка стана, качи се на един стол до прозореца и се загледа в звездното небе. После попита:

— Наистина ли идваш някъде оттам, горе, АЛФ?

— Да, някъде оттам, горе — кимна ѝ той.

Момичето въздъхна дълбоко и дълго гледа АЛФ, сякаш искаше да му довери нещо важно. После рече тихо:

— Сега трябва да си лягам. Иначе дежурната сестра ще се сърди. Но имам още една молба. Можеш ли да останеш при мен, докато заспя, АЛФ?

— Естествено, няма проблеми. С удоволствие. — АЛФ сложи големите си космати лапи закрилнически върху завивката на Тифани. Малката затвори очи, но след малко пак ги отвори.

— Да ти доверя ли една тайна? — попита тя.

Извънземният кимна.

Тифани направи малка пауза, после започна с треперещ глас.

— Аз също скоро ще трябва да отида в един друг свят. Никой не може да направи нещо срещу това. И въпреки всичко се страхувам. Зная, че не бива да се страхувам. Но просто ме е страх.

АЛФ се опита да успокои малкото момиче. Той рече с тих глас:

— Добре, Тифани. Всеки от нас се страхува от нещо.

— Но аз се страхувам да заспивам вечер, защото си мисля, че вече няма да се събудя!

На АЛФ му хрумна една спасителна идея.

— Добре, щом не можеш да заспиваш, прави като мен. Мисли много съсредоточено върху това, което най-много обичаш.

Тифани се надигна малко на възглавницата. Очите ѝ сияеха.

— Искаш да кажеш, нещо като капчици дъжд върху една роза?

— Да, това е нещо много красиво — каза АЛФ.

— Или козината на малко котенце? — допълни Тифани възторжено.

АЛФ не можа да се овладее. Забравяйки сериозността на момента, той изрева от възторг.

— Ха! Точно така!

Той започна да се облизва и да преглъща, като по този начин показваше какво предизвикваше у него темата котенце.

Тифани така се разсмя, че щеше да се задави. Но веднага след това пак стана сериозна и продължи да разсъждава за своето бъдеще.

— Може би в другия свят, където ще отида, през цялата година е Коледа?

Откъм АЛФ се чу одобрително грухтене.

— И всички хора ще бъдат мои приятели!

И в това мелмаковецът никак не се съмняваше.

— И може би там всички са като тебе, АЛФ?

Сега АЛФ поклати замислено глава.

— Е, невинаги може да се очаква само добро.

Тифани пак бе затворила очи. Вече унасяйки се в сън, тя пророни:

— Аз наистина те обичам, АЛФ!

АЛФ притисна нежно ръката на Тифани до муцуната си.

— И аз те обичам, Тифани — прошепна той. Забеляза, че момичето е заспало. Той сложи внимателно ръката ѝ върху завивката и тръгна тихичко към вратата. Отвори я съвсем безшумно. Хвърли още един продължителен поглед към Тифани и изтри една сълза от окото си.

През това време Танерови бяха украсили празнично хижата. Елхата бе на подходящо място, чорапите висяха край камината и вече ухаеше на ябълково вино и канелени корабни.

Уили беше доволен. Реши да отвори писмото от господин Фоули и прочете с изненада написаното там черно на бяло.

— О, Кейт, ела и погледни това! — извика той, не вярвайки на очите си.

Брайън наблюдаваше баща си. Според него не беше добре, че Уили не спази уговорката. Господин Фоули ги бе помолил да отворят писмото едва при раздаването на подаръците, а баща му току-що наруши правилото. Жълт картон!

Уили обаче бе толкова въодушевен от писмото, че изобщо не възприе протестите на сина си, а за угризения на съвестта и дума не можеше да става.

Кейт също го прочете. Смаяна, тя отпусна ръка: господин Фоули бе заветал къщата си на Танерови.

Уили грабна нервно парчето хартия от ръката ѝ. Трогнат, той прочете последните редове на глас:

— „... и аз се надявам, че семейството ви ще празнува още много хубави коледни празници в тази планинска хижа“. — Уили направи малка пауза. — Не можем да я вземем като подарък!

Брайън остро възрази.

— Защо не? Намирам, че тук е страхотно. Много по-добре, отколкото в нашата скучна къща. Там не мога дори лагерен огън да си запаля. И Лин иска да остане тук. — Оказа се обаче, че той не познава добре сестра си. Лин беше на съвсем друго мнение.

— Не, не — възрази тя. — Не искам да бъда погребана тук. Но ако става дума да идваме от време на време, когато, да кажем, случайно сме в този район, нямам нищо против.

Сега Брайън се сети, че още някой не е казал мнението си. Някой, който обикновено беше пръв при важни семейни обсъждания.

— Къде е АЛФ? — попита той.

Всички се спогледаха смутено. След случката с отровния дъб извънземният бе изчезнал. Като по команда всички хукнаха към гардероба, за да си вземат якетата. Нямаше как. Трябваше да излязат навън в студената нощ и да тръгнат да търсят АЛФ. Възможно бе тук да има диви зверове, които не биха се отказали от парче извънземно месо! Уили и скаутът Брайън организираха издирването на загубилия се приятел. Въоръжени с джобни фенерчета, те излязоха навън. Метър по метър, час след час претърсваха района. Постоянно викаха извънземния по име. Напразно!

Накрая Уили, който се чувствуваше най-виновен за изчезването на АЛФ, предложи:

— Деца, става много студено. По-добре е да се връщате в хижата. Аз ще продължа търсенето сам.

Брайън остро се противопостави. В края на краищата АЛФ бе най-вече негов приятел и той бе готов да го търси, докато го намери.

Лин също се страхуваше за АЛФ.

— Може да е попаднал на някой капан. Или да са го застреляли ловци обрисова тя в най-черни краски съдбата на извънземния.

— Не ми се вярва — опита се да успокои дъщеря си Уили. — АЛФ е минал през толкова прежеждия...

— Да... имал е вълнуващ живот... — прекъсна съпруга си Кейт. Уили я изгледа подразнен.

— Не, имах предвид... Сигурен съм, че АЛФ умее да се измъква.

Точно това обаче беше най-големият проблем на АЛФ в момента. Как да изчезне, без да го видят. След като излезе от стаята на Тифани, той първо си намери прикритие между огромен аквариум и някакви зелени растения, които, макар и грозни, трябваше да красят фойето. Тук на първо време можеше спокойно да премисли положението. От време на време някоя медицинска сестра бързо минаваше по светлия коридор. Иначе всичко бе много спокойно. Като че ли моментът бе настъпил. АЛФ надникна предпазливо иззад аквариума, като не пропусна да даде указания на рибите, които го запяха тъпо:

— Окей, момчета... прикривайте ме!

И тъкмо се готвеше да прибяга до изхода, без да го видят, когато някаква кола удари спирачки отвън. Извънземният мигновено се обърна кръгом и потърси друго прикритие. Шейната на господин Фоули стоеше като поръчана наред фойето. А отгоре бе сгънат костюмът на Дядо Коледа. С няколко крачки и с достоен за каскадьор скок АЛФ се намери под червените дрехи.

През това време от колата бе слязъл един мъж. Жена му, в твърде напреднала бременност, пышкайки и стенойки, остана на предната седалка, а съпругът ѝ, бъдещият баща, започна да разтоварва от колата толкова важни за едно раждане предмети като камера, статив, светкавица, касетофон и касети с Моцартова музика. Той тъкмо се гласеше да се вмъкне в болницата с целия този багаж, когато се сети, че е забравил нещо.

— О, господи, Дениз... идвам, съкровище. Щях да те взема... — увери я той.

Съкровището само въртеше очи и дишаше тежко. Ясно беше, че бебето на Дениз не иска да чака повече.

Притичаха доктор Уилъби и две сестри. В цялата бъркотия обаче никой не се сети да докара носилка или нещо подобно. Тъй като Дениз все по-тежко дишаше и стенеше, доктор Уилъби бързо я постави върху шейната на господин Фоули.

И цялата тази странна „процесия“, която вероятно болницата никога не бе виждала, се упъти към родилната зала.

Доктор Уилъби се опитваше да успокои развълнувания съпруг.

— Всичко е наред. Всичко върви чудесно. Бебето скоро ще се появи.

— Но какво ще стане с дишането? Не трябва ли да правим упражнения за дишането? — попита съпругът Ричард.

— Ех, с упражнения или без упражнения... — Доктор Уилъби щеше да се задави от смях. — Ще трябва да продължим да дишаме.

Но Ричард нямаше настроение за подобни шеги.

— Докторе, струва ми се, че не разбирате — отбеляза той кисело. — Ние месеци наред упражнявахме дишането. Вие знаете...

Ричард демонстрира гордо своето умение и извади от бронхите си такива звуци, които биха направили чест на някой бракуван парен локомотив.

— Надявам се, че е разрешено да остана при раждането — продължи той. — Искам да участвувам в събитието.

— Можете да прережете пъпната връв — успокои го д-р Уилъби.

Ричард пребледня като платно, от гърлото му излязоха само слаби звуци като при задушаване. Не беше имал това предвид!

Най-после стигнаха края на коридора. Шейната с Дениз и АЛФ бе тикната в един асансьор, който водеше до родилното отделение. И тогава всичко стана невероятно бързо. Ричард държеше на всяка цена да направи още една снимка на своята Дениз и бе помолил сестрите и д-р Уилъби да излязат от асансьора. Самият той застана на няколко метра от автоматичната врата и забърника нервно светломера си. В този миг, изглежда, някой, без да забележи, бе натиснал копчето. Вратата се затвори, асансьорът с Дениз и с АЛФ тръгна, за да спре само секунда след това.

Заседнаха.

Дениз се разкрещя с все сили.

Ричард ѝ извика в отговор да не забравя дишането.

Доктор Уилъби я увери, че веднага ще дойде някой, за да отвори.

Но Дениз не можеше да бъде укротена по този начин.

— Моля ви... моля, помогнете ми! Тук съм съвсем сама — хлипаше тя.

— Глупости! — чу се изпод вързопа с дрехи.

И АЛФ се изправи пред Дениз, сякаш изникнал изпод земята. Беше облякъл мантията на Дядо Коледа наопаки. С повече фантазия в облеклото му можеше да се намери далечна прилика с лекарска престилка.

— Доктор Гордън Шамуей! — представи се любезно извънземният.

Денис съвсем не очакваше това появяване. Нейният отговор беше поредица от сърцераздирателни викове.

— Зная, зная — опита се да я успокои АЛФ.

Но Дениз продължаваше да крещи.

— Повтаряте се — рече нервно доктор Шамуей. — Гласът ви започва да ме дразни. Сега се отпуснете, моля. Аз ще ви дам...

Никакви опиати! — смени рязко тона си Дениз. — Изобщо лекар ли сте? — Тя гледаше АЛФ със съмнение.

Ами да... хм... от Мелмак. От клиниката Мелмак в Минеаполис — заекна самопровъзгласилият се доктор, докато се овладее отново. — Дениз, заседнахме в асансьора! Сега не е моментът да се поставя под въпрос моята правоспособност. Първо се успокойте. Така, какъв е сега проблемът?

Дениз не можеше да проумее.

— Какъв проблем? Човече... ей сега ще родя бебе! — Тя дишаше тежко. — Моля, господин докторе, ще ми кажете ли най-сетне какво трябва да правя?

— Няма проблеми! Трябва само да ви задам няколко въпроса.

— Добре, какви? — попита апатично Дениз. Вече всичко ѝ беше все едно.

Доктор Шамуей попита много сериозно.

— Откъде точно излизат бебетата?

Това беше прекалено. С последните останали ѝ сили Дениз се надигна и посегна да хване АЛФ за гушата.

— И вие твърдите, че сте лекар — изпъшка тя, — а не знаете откъде излизат бебетата...

АЛФ отстъпи назад и измърмори като извинение, че той просто не е женен.

В този момент раждането започна. Доктор Шамуей, макар неженен и без каквито и да е гинекологични познания, направи каквото можа. Ще рече — той само хвана ръката на Дениз и започна пламенно да я поощрява:

— Напънете се! Напънете се! Ей сега ще свърши!

След няколко минути всичко отмина и щастливата Дениз държеше в ръце най-сладкото бебе на света.

АЛФ се сви обратно в ъгъла на асансьора. Беше захвърлил „лекарската“ си престилка небрежно върху шейната.

— Нищо чудно, че лекарите са така добре платени! — измърмори той изтощен.

— Доктор Шамуей — чу той гласа на Дениз. — Ако не бяхте вие... Как да ви благодаря?

АЛФ не се смути и направи едно предложение.

— Можете да дадете на бебето моето име.

— Гордън не е ли малко необичайно име за момиче? — замисли се младата майка. — Или вие не забелязахте, че не е момче?

— Ах, да... да... да... но, естествено! — смути се АЛФ. — Разбира се, че видях. Просто забравих. Трябва да знаете... толкова неща са ми на главата... Следващата седмица съм на турнир по голф, утре е вечерята при Филис, а в края на седмицата съм поканен на лов. На лов за котки. Ха!

Дениз погледна АЛФ с раздражение.

— Нужно ми е хубаво име за едно хубаво момиче.

— Какво ще кажете за Тифани? — предложи АЛФ.

— Тифани... да, това е приятно име. Тифани — повтори Дениз и притисна бебето към себе си.

През това време доктор Уилъби бе поръчал да извикат спешно господин Фоули. Струваше му се, че има много повече технически познания, отколкото всички сестри, взети заедно. И господин Фоули наистина се справи — успя да поправи заседналия асансьор.

Около час по-късно прещастливият Ричард прегърна прещастливата Дениз и малката Тифани, която всъщност трябваше да

бъде момче на име Сам. Никой вече не можеше да удържи Ричард. Над Дениз и бебето се изсипаха потоци бурна любов, преди сестрите да се погрижат по-нататък за тях. Само постоянният въпрос на Дениз за някакъв си доктор Шамуей остана без отговор. Очевидно тя не бе преминала този тежък миг от живота си безнаказано.

— Сега всичко е наред, Дениз — рече доктор Уилъби. — Аз съм при вас. Но не съм Шамуей, името ми е Уилъби.

Дениз и бебето ѝ бяха сложени на носилка и закарани в една болнична стая.

АЛФ бе успял съвсем навреме да припълзи отново под дрехите в шейната на господин Фоули и сега изчакваше събитията. Почти не се надяваше, че някога ще излезе от тази болница.

В коридора бяха останали само доктор Уилъби и господин Фоули. Лекарят дръпна възрастния мъж малко встрани и му даде знак, че иска да говори с него. Той извади от джоба си плика, оставен му от господин Фоули. Точно като Уили Танер, той не бе устоял на изкушението и бе отворил писмото. Погледна с укор господин Фоули.

— Та това навярно са спестяванията на целия ви живот, Джордж!

— О не, това бяха само върнати суми от данъците! — отвърна Фоули. — А освен всичко трябваше да отворите писмото едва утре — смъмри той с отпаднал глас лекаря. Изглежда, че със свалянето на коледния костюм бе изоставил и радостното настроение на Дядо Коледа.

— Не зная някому да са върнали толкова големи суми от надвзети данъци — усъмни се доктор Уилъби. — Наистина бих искал да поговоря малко повече с вас. Можете ли да наминете утре?

Господин Фоули поклати глава.

— За съжаление имам предвид нещо друго — отвърна гой със слаб глас.

Лекарят разбра какво тежи на стария самотен човек. Усети също, че нещо не е наред.

— Джордж — опита се отново той, — понякога, когато загубим този, когото обичаме, всичко наоколо ни става черно. Зная много добре какво значеше Маргарет за вас...

Господин Фоули не желаше да говори на тази тема. Той се обърна, взе си шейната и рече тихо:

— Лека нощ, Тед! И весела Коледа!

Танерови вече си разменяха подаръците. И все пак не бяха в радостно настроение. Празникът, за който бе мечтал Уили, нямаше нищо общо със сегашния.

Уили отчаяно се опитваше да сглоби колелото на Брайън.

— Тъ, после поставете гайката, тъ... поставете тази... гайка... Колко гайки още трябва да се поставят някъде? — нервира се той.

Брайън слабо се вълнуваше от ребуса, който трябваше да реши баща му. Накрая той изрече това, което мислеха всички останали.

— Дали ще се върне АЛФ, татко?

Уили се опита да вдъхне надежда, но това не му се удаде.

— Черен гологан не се губи! — пошегува се той.

Брайън обаче го измери със сърдит поглед.

— Дано не вали сняг — измърмори той. В мислите си вече си представяше АЛФ изоставен, самотен и измръзнал в дълбокия сняг на зимната гора.

Този, за когото говореха и за когото мислеха, в същото време седеше зад господин Фоули в комбито. Пак бе облякъл неговия костюм. Но този път налице. От радиото се лееше коледна музика. Тъкмо свиреха „Тиха нощ, свята нощ“. После водещият каза с тържествен глас: „Ах, каква прекрасна песен за прекрасната коледна нощ. Но нека надникнем при метеоролозите. Сигурен съм, че това ще бъде много интересно за нашите слушатели. Има добри новини за всички, които мечтаят за бяла Коледа. Службата предвижда десет-петнадесетсантиметров нов сняг в надморска височина до хиляда метра и от трийсет до петдесет сантиметра в планините.“

Навън вече започваше леко да вали. И отново се чу гласът на водещия по радиото: „А сега има една песен, която бих искал да пусна за случая; «Бяла Коледа»! Преди това обаче Пери Кома ще ви изпее своята песен за страната на играчките.“

Като чу Пери Кома, АЛФ наостри уши. Любимият му певец! В същия миг обаче господин Фоули изключи радиото. АЛФ поклати примирено глава.

Валеше все по-силно и господин Фоули караше вече съвсем бавно. Внезапно той спря. Чистачките продължаваха да работят. Господин Фоули се загледа в тъмнината пред себе си. Забелязваха се неясните очертания на стоманен мост. Беше съвсем тихо. В тази снежна коледна нощ вече никой не беше на път.

Тогава господин Фоули слезе и тръгна бавно към моста. Известно време той остана до парапета, загледан в реката.

АЛФ наблюдаваше всичко много внимателно. Изведнъж прозря какво възнамеряваше да направи господин Фоули. Играта на криеница трябваше да свърши. АЛФ трябваше да се намеси.

Той излезе от колата. Тъкмо навреме! Възрастният мъж се канеше да прескочи парапета. АЛФ извика с все сила:

— Не! Не правете това!

Господин Фоули се обърна стреснат.

— Кой си ти? — попита грубо той. — Изчезвай и ме остави на мира! — Той отново се опита да стъпи на парапета.

— Не го правете, Джордж! — извика АЛФ още веднъж. Облечен в коледния костюм, той вече беше точно зад господин Фоули.

— Кой си ти? — попита господин Фоули още веднъж. — Откъде знаеш името ми? Момент, да не си онази смешна кукла, която цял ден разкарвам нагоре-надолу? Що за същество си ти?

АЛФ бе постигнал това, което първоначално му се струваше най-важно. Успя да увлече възрастния мъж в разговор и да спечели време. Той му разказа историята си, същата, която бе разказал на малката Тифани.

Господин Фоули избърса очите си. После поклати глава.

— Не, не, не може да бъде. Ти си продукт на моето въображение, ти изобщо не съществуваш. Ако съществуваш, то е само във фантазията ми. Може би вече съм болен. Може би полудявам. Но аз не вярвам в извънземни. Ти не съществуваш!

АЛФ слушаше с интерес съмненията на господин Фоули. Той заяви спокойно:

— Струва ми се, че се намирам на заседание на правителството.

Сега господин Фоули се загледа по-внимателно в това забележително говорещо същество. Изведнъж му се стори, че разпознава образа пред себе си. С облекчение каза:

— О, господи, ти си Дядо Коледа! Свети Николай! Естествено! Естествено. Същото широко лице и малкият закръглен корем.

АЛФ се погледна малко изненадано, но не каза нищо. Все едно, ако трябваше да спаси живота на господин Фоули, можеше да бъде и свети Николай!

— Защо не ме оставиш на спокойствие? Не ти ли стига да се спускаш през комините и да носиш играчки на децата?

АЛФ му обясни, че днес всичко е различно. Той бил главният Дядо Коледа и трябвало да предостави отговорността на хора като господин Фоули.

— Как така на мен? — изненада се Фоули.

За АЛФ отново настъпи звезден миг. В подходящия момент винаги му хрумва нещо.

— Кой би бил по-подходящ от теб? Ти даде възможност на Брайън Танер да прекара такава Коледа, каквато баща му е имал в детството си. Коледа, за която той си е спомнял цял живот. Носиш купища играчки в болницата. И караш едно смъртно болно дете да се усмихва. Независимо дали това те интересува, или не, Джордж, ти винаги си правил другите щастливи.

АЛФ си пое дъх и погледна господин Фоули с надежда.

— Откъде знаеш всичко това?

— Е, Дядо Коледа не може да не го знае. Той знае кога отивате да спите, той знае кога се събуждате, дали сте били лоши или добри. Ти ги знаеш всички тези приказки.

— Да, тогава знаеш и защо не мога повече да живея!

За да бъде спасен господин Фоули, трябваше да влязат в действие всичките сили на АЛФ. Той кимна и отново се впусна в дълга реч:

— Да, Маргарет почина. Това е много тъжно. Човек се чувства самотен в този свят. Трябва да ми повярваш, че мога да разбера това. Но ти имаш още задължения. Не можеш просто така да оставиш хората, които имат нужда от теб.

АЛФ нарочно се спря за малко, изгледа изпитателно господин Фоули и сетне продължи:

— А ако наистина искаш да разбереш Коледа, Джордж, не забравяй едно: на Коледа не става дума какво ще получиш, а какво желаеш да дадеш от себе си. Научих това от едно малко момиче. Не

беше много отдавна. Кой знае откъде го знаеше тя. А ти си добър човек. Джордж!

При спомена за малката Тифани по лицето на стария човек, застанал изморен на моста, пробягна усмивка.

АЛФ рязко смени интонацията. В качеството си на главен Дядо Коледа той обясни строго:

— Не мога да си позволя да те загубя. Ела, пали колата. Имаме още много работа.

АЛФ беше спечелил. Господин Фоули го последва през дълбокия сняг към колата.

АЛФ се качи отпред и помоли господин Фоули да го закара вкъщи.

— Вкъщи ли? На Северния полюс? Боя се, че бензинът няма да стигне.

АЛФ използва умело ситуацията.

— Тогавя ме закарай до Уили Танер. Мисля си дали да не го ангажирам и него за моята кауза. Той е толкова талантлив.

Господин Фоули се засмя. Запаали колата и двамата бавно потеглиха в снежната виелица нагоре към планината.

Щом пристигнаха пред хижата на Танерови, господин Фоули се сбогува с главния Дядо Коледа и му пожела весела Коледа. Той имаше още нещо наум. Но АЛФ знаеше, че вече няма за какво да се тревожи.

През това време настроението в планинската хижа бе стигнало най-ниската си точка. Уили спеше на дивана с полуотворена уста и съвсем не можеше да се каже, че пее коледни хорали. На пода бяха разпилени стотици гайки и части от велосипед. Лин и Брайън седяха на масата, а Кейт им наливаше горещо какао.

Неочаквано Брайън се разплака.

— Това е най-лошата Коледа, която помня.

В същия миг Лин чу някакъв шум на покрива, после силно чукане. В камината се посипа сняг и изгаси огъня. Танерови извикаха ужасено.

Ха! Както подхожда на истински Дядо Коледа, АЛФ действително бе избрал да се върне през комина. След своето не особено меко приземяване той се поотупа и веднага се раздърдори:

— Весела Коледа, мили мои! Защо ме гледате така? Аз съм, вашият АЛФИ!

Няма спор, изненадата беше огромна. От радост, че виждат невредим извънземния член на семейството, те така притискаха и прегръщаха АЛФ, че той се уплаши да не го задушат. Когато водопадът от приветствия най-после понамаля, АЛФ им разказа всичко, което му се беше случило. Като стана дума за малката Тифани, на Уили му хрумна нещо...

През това време Тифани бе посетена от господин Фоули. Още на моста той бе решил да отиде пак при болното момиченце и да го поразсее. Двата играха с мечока, който Тифани бе получила от Дядо Коледа.

Неочаквано вратата се отвори и Кейт, Лин, Брайън и Уили влязоха тържествено. Брайън носеше подаръци.

— Здравсти, Тифани! Ние сме семейство Танер! — поздрави Кейт любезно.

Лин показа на малкото момиче снимката на АЛФ.

— Струва ми се, че имаме общ приятел — каза тя и смигна на Тифани.

Тифани погледна снимката.

— АЛФ! — извика тя изненадано.

Лин направи знак да се пази тишина. Самоличността на АЛФ трябваше да остане в тайна пред господин Фоули.

Докато Брайън поднасяше подаръците на момичето, Уили използва случая да размени няколко думи с господин Фоули.

— Знаете ли, не ни смятайте за неблагодарни, Джордж! Ние изобщо не можем да ви се отплатим за вашия подарък. Знаете колко обичаме хижата. Но аз не вярвам, че ще имаме достатъчно време да ходим често там. Затова мисля, че и други хора би трябвало да имат възможност...

— С други думи, иначе ще имате проблеми с финансовата служба — прекъсна го господин Фоули.

Уили кимна с облекчение. Господин Фоули му бе спестил лъжата по принуда.

— Тогава аз ще задържа хижата и ще ви поканя отново следващата година — реши той.

В същото време Кейт тихичко бе помолила Тифани да хвърли поглед през прозореца. Момичето се качи на един стол и погледна навън. Долу беше колата на семейство Танер. Вътре бе седнал АЛФ. Той махна с ръка на Тифани. Двамата дълго се гледаха. Като истински приятели. После Тифани прошепна:

— Много те обичам, АЛФ, и никога няма да те забравя, където и да съм.

Издание:

Райнер Бютнер. АЛФ — Искам всичко!

Книга втора. Първо издание

Превод: Ивета Милева

Редактор: Анета Мечева

Контролни редактори: Таня Савова и Лукреция Ганчовска

Илюстрация на корицата: Инес Фадерс-Йох

Художествено оформление: Николай Пекарев

Технически редактор: Олга Стоянова

Коректор: Петя Калевска

Формат: 84X08/32

Печатни коли: 13,50

ИК „Кибеа“, София, 1992 г.

ISBN: 954-474-004-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.